
KOMMUNISTI

N° 7—8 (55—56)

HEINÄ—ELOKUU

1929

TOIMITUS

K. Rovio Yrjö Sirola
V. Ojanen Lauri Letonmäki

S I S Ä L T Ö:

1. Kominternin TPK:n X täysistunto.
2. Teesit kansainvälisestä tilanteesta ja Kominternin lähimmistä tehtävistä.
3. Taloudellinen taistelu ja kompuolueiden tehtävät.
4. Tov. O. V. Kuusisen alustus kansainvälisestä tilanteesta (KITPK:n X täysist.)
5. Scheidemann ja Suomen luokkasota. H. Repo.
6. Kapitalistisen Suomen talous v. 1929 alkupuolis-kolla. J. L.
7. Youngin suunnitelma.
8. Luokkasodan historiasta. Y. S.

K O M M U N I S T I

V. 1929

Heinä—elokuu

N° 7—8 (55—56)

Kominternin TPK:n X täysistunto.

Kommunistisen Internatsionalen Toimeenpanevan Komitean X täysistunto kokoontui kansainvälisen työväenluokan vallankumousliikkeen uuden nousun aikana. Vallankumousliikkeen kasvaminen kaikissa kapitalismin valta-alueissa maissa muodostaa «kolmannen kauden» yhden päätunnusmerkin. Kapitalismin vakaantumisen käy tänä aikana yhä horjuvammaksi. Se johtaa työväenluokan ratkaisevaan taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta. Tähän taisteluun valmistuminen oli määrävänä kaikessa TPK:n X täysistunnon työssä. Tehden yhteenvedon Kominternin VI:sta maailmankongressista kuluneen vuoden aikana saaduista rikkaista vallankumouksellisista kokemuksista, loi se suuntaviivat lähimmän ajan toiminnalle. Se osoitti, miten välttämättömyyksiä juuri nyt on, että kommunistiset puolueet johtavat työväenliikettä, tunkeutuvat ammatillisiin järjestöihin, ottavat lakkojen johdon omiin käsiinsä, hankkivat itselleen vahvan jalansijan suurilla työpaikoilla, herätti kysymyksen poliittisista suurlakoista, velvoitti luomaan lujat kommunistiset puolueet siirtomaihin, ennen muita Intiaan, ja tehosti sodanvastaisen työn jatkamista entistä voimakkaampana. Näitä kysymyksiä ei herätetty minään akateemisina ja pelkkinä teoreettisina kysymyksinä. Työväenluokan vallankumouksellisen taistelun elävät kokemukset oli ne kaikki juuri nyt tuonut esille ratkaisua vaativina.

Kominternin VI maailman kongressin jälkeen oli ennen kaikkea todettava ne suuret saavutukset, jotka voitettiin merkitä SSSR:n viisivuotissuunnitelman toteuttamisessa sen ensimmäisen

vuoden aikana. Teollisuuden kohoamisen nopea tempo ja suuremmin saavutus maatalouden kollektivisoinnissa olivat ylittäneet kaikki laskelmat. Se oli mahdollista saavuttaa vain SSSR:n proletariaatin voimakkaan rynnistyksen kautta maaseudun ja kaupunkien kapitalistisia aineksia vastaan. Mutta ne eivät olleet vain Neuvostoliiton työtätekevien saavutuksia, vaan koko maailman proletariaatin voittoja. Viisivuotissuunnitelma on todellisuudessa kapitalismin vakaantumisen tuhoamisen suunnitelma, maailman vallankumouksen suuri suunnitelma. Sen toteuttaminen merkitsee proletariaatin diktatuurin perusteiden lujittamista SSSR:ssä ja samalla koko maailman vallankumouksellisen proletariaatin vallankumouksellisen liikkeen voimistumista. Sentähden on sen tulokset tiedotettava kaiken maailman työtätekeville. Sen valossa on paljastettava kapitalististen maiden työtätekevien demokraattiset harhaluulot, Macdonaldin «rakentavan sosialismin» ja saksalaisten sosialidemokraattien «talousdemokratian» onttous ja petollisuus jne.

Toiselta puolen totesi TPK lakkoliikkeiden suunnattoman kasvun kapitalistisissa maissa. Se asetti kysymyksen ammatillisesta liikkeestä kaikessa terävyydessään kommunististen puolueiden ratkaistavaksi. Oli selvää, että lakkoliikkeen laajeneminen täytyi myös jouduttaa reformististen ammatillisten järjestöjen byrokraattisen johdon fascistisöitymistä ja sen yhteen kasvamista työnantajajärjestöjen ja valtiokoneiston kanssa. Juopa reformististen ammatillijohdajien ja laajojen työläisjoukkojen välillä kävi yhä syvemmäksi. Samaan

aikaan oli laajeneva lakkoliike vetänyt mukaan uusia miljoonia järjestymättömiä työläisiä. Työläisjoukkojen vapauttaminen reformistien vaikutuksen alaisuudesta oli siis käynyt aivan lähimmän ajan tehtäväksi. Sitä tulee kommunististen puolueiden pitää silmällä menettelytapoja määrätessään, ei vain jokaisen työriitaisuuden yhteydessä, vaan kaikessa koko ammatillisen liikkeen jokapäiväisessä työssä. Työväenluokan vastahyökkäys pääomaa ja sen järjestöjä vastaan täytyy luonnollisesti yhdistyä entistä voimakkaampaan vastahyökkäykseen kansainvälistä reformismia vastaan. Tätä silmällä pitäen tulee kommunistien jokaisessa maassa, jokaisessa ammatillisessa järjestössä, jokaisessa ammatillisen järjestön fraksiassa määritellä työmetoodinsa. Kyetäkseen oikein työskentelemään tulee heidän taistella omissa riveissään kaikkea byrokraattista itsetyytyväisyyttä, opportunistista passiivisuutta, ammattikunnallista rajoittuneisuutta, reformistien perässä kulkemista, ammatillista laillisuutta ja porvarillisen valtion ja sen lakien kunnioitusta vastaan. Ammattiyhdistystyön johtoon on valittava aktiivisemmat ja taistelukykyisemmät voimat, samalla pitäen huolta siitä, että luokkataistelun kulussa nousseet ja kouluuntuneet parhaat nuoret voimat on kiinnitettävä heti toisen kautta niihin. Käymällä säälimätöntä taistelua opportunistia vastaan on johtavia kaadereja kasvatettava alituisen itsekritiikin tulen alla. Tähän velvoittavat Toimeenpanevan Komitean X täysistunnon päätökset jokaista kommunistista puoluetta.

Taloudellisten taistelujen muuttaminen yhä enemmän poliittisiksi vaatii kommunististen puolueiden taktiikan uudelleen määrittelyä myöskin suurlakkokysymyksessä. Monet tapaukset ovat osoittaneet, että kommunististen puolueiden jäsenetkään eivät ole vielä selvillä suurlakon merkityksestä taisteluaseena vallankumouksellisen aallon nousun aikana. Tässä on saatava muutos aikaan niin puolueen kuin suurten työläisjoukkojen keskuudessa. Siinä ei riitä

vain se, että hyväksytään joitakin hyviä päätöslausemia tai kirjoitetaan lentokirjasia poliittisen suurlakon puolesta. Poliittisen suurlakon tunnus on asetettava käytännöllisesti jokaisen taloudellisen taistelun yhteydessä. Lähimmän ajan taisteluissa tulee kommunististen puolueiden entistä enemmän kiinnittää huomiota taloudellisten ja valtiollisten taistelujen toisiinsa sekaantumiseen. Kaikkein vähimmän saa niitä tällä ajan kohdalla käsitellä toisistansa jyrkästi erossa esiintyvinä taistelumuotoina.

Siirtomaiden nuoren proletariaatin kokemukset taloudellisen ja valtiollisen taistelun yhteenkuuluvaisuudesta on jo johtanut sen käyttämään, ennen kaikkea Intiassa, taisteluaseenaan poliittista suurlakkoa, joka on tyyppilinen proletariselle vallankumoukselle. Kapitalististen maiden työläisillä on paljon oppimista siirtomaiden, erityisesti Intian proletariaatin viimeaikaisista taisteluista. Viime vuoden aikana voidaan kaikkialla siirtomaissa merkitä kotimaisen intelligenssin ja kaupunkien pikkuporvariston siirtymistä vastavallankumouksen puolelle. Kansallisvallankumouksellinen liike nojaa yhä enemmän vain työläisiin, talonpoikiin ja kaupunkien köyhälistöön. Sentähden on kommunististen puolueiden perustaminen siirtomaihin kansallisvallankumouksellisen liikkeen edelleen kehittymisen välttämätön ehto.

Näiden neljän uuden tehtävän toteuttaminen tekee kommunistisille puolueille mahdolliseksi vallata työväenliikkeen johto yhä täydellisemmin käsiinsä. Mutta tässä päätehtävässä on onnistuakseen on niiden ennen kaikkea valittava työpaikat vaikutuksensa alaiseksi. Se on nykypäivien keskeisin kysymys. Mutta tässä kysymyksessä on kommunististen puolueiden keskuudessakin vielä olemassa paljon vahingollisia ennakkoluuloja, jotka on hävitettävä. Suurin huomio on kiinnitettävä suurten tehtaiden valtaamiseen, joissa kompuolueiden vaikutus usein on hyvin heikko. Erityisiin käytännöllisiin toimenpiteisiin on ryhdyttävä vuori-, metallikemiallisten ja sähkötehtaiden sekä so-

tateollisuuden työläisten valtaamiseksi kommunististen puolueiden johdon alle. Työläisjoukkojen valtaamisessa on kaikkialla kiinnitettävä huomiota myös työläisnuorisokysymykseen. Nuoriso on vedettävä mukaan vallankumoukselliseen taisteluun. Joukkojen valtaamisen yhtenä keinona on käytettävä yhteisrintamataktiikkaa alhaalta päin, mutta tarkkaan ottaen huomioon aikaisemmin siinä saadut kokemukset ja ennen tehtyjä virheitä tarkasti välttämällä.

Lopuksi tehosti TPK:n täysistunto päätöksissään, että Kominternin kansalliset osastot voivat täyden taistelun ja toimintakyvyn saavuttaa vain sen kautta, että ne taistelevat päättävästi kaikkia Kominternin linjan opportunistisia vääristelyjä vastaan omissa riveissään. Täysistunto merkitsi myös ne uudet piirteet, jotka esiintyvät opportunistin kehityksessä. Ensiksi esiintyy sovittelvaisuus, pelkurimainen oppor-

tunismi, oikeistolaisine horjahteluineen kaikissa pääkysymyksissä, kunnes se opportunististen virheiden käytyä syvemmiksi muodostuu lopulta yhtenäiseksi opportunistiseksi ajatussysteemiksi ja saa avoimen oikeistolaisuuden muodon. Hyväksyen erityiset päätökset toverien Bucharinin ja Humbert-Drozin opportunistisista virheistä, eroitti täysistunto heidät myös Kominternin TPK:n puhemiehistön jäsenyydestä.

Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean X täysistunto on osoittanut kommunistisille puolueille ne perusteet, jolta niiden pitää nykyisessä luokkataistelutilanteessa kaikessa toiminnassaan lähteä. Jokaisen kommunistin velvollisuus on tutustua näihin päätöksiin yksityiskohtaisesti sekä huolehtia niiden järkähtämättömästä toteuttamisesta niin yksityisissä luokkataistelun tapauksissa kuin myöskin puolueidensa mittakaavassa.

TEESIT

Kansainvälisestä tilanteesta ja Kommunistisen Internationalen lähimmistä tehtävistä.

(Hyväksytty Kominternin TPK:n X täysistunnossa.)

KI:n TPK:n täysistunto toteaa, että tapahtumien kehitys VI maailman kongressin jälkeen on täydelleen vahvistanut VI kongressin esittämän maailman taloudellisen ja poliittisen tilanteen analyysin samoin kuin sen kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle viitoittaman linjan oikeaksi.

Vastoin sosialidemokratian ja sen väitteitä toistavien oikeistolaisten ja sovittelevain aineiden ennustuksia ei kapitalismin stabilisoituminen ainoastaan ole ollut vahvistumatta, vaan horjuu se päinvastoin yhä enemmän ja enemmän. Yhä havainnollisemmin vahvistuu oikeaksi VI kongressin arviointi nykyisestä sodanjälkeisen kapitalismin kolmannesta kaudesta kapitalismin

yleisen pulan kasvamisen, imperialismin ulkonaisten ja sisäisten perusristiriitojen kiihtyvän kärjistymisen kautena, jotka kiertämättömästi johtavat imperialistisiin sotiin, suuriin luokkien välisiin selkkauksiin uuden vallankumouksellisen nousun kehittymisen kauteen kapitalismin perusmaissa, suuriin imperialismin vastaisiin vallankumouksiin siirtomaissa.

1. Kapitalismin perusristiriitojen kärjistyminen.

1. Maailmansodan päättymisen jälkeen kuluneiden 10 vuoden aikana on porvaristo II Internationalen puoluiden suoranaisesti ja aktiivisesti avustamana järjestelmällisesti pettänyt työtä-

tekeviä sillä sadulla, että vuosien 1914—18 sota oli «viimeinen» sota, että nyt, senjälkeen kun Saksa on lyöty ja riisuttu aseista, täytyy muodostua kestävä rauha kapitalististen valtioiden välille (Kansainliitto «rauhan välikappaleena»; lukemattomat porvarilliset «aseistariisumissuunnitelmat»; tekopyhä pasifistinen Kelloggin sopimus; Youngin sopimus jälleenrakentamisprobleemin ja muiden sodan jälkeen syntyneiden imperialististen ristiriitojen «rauhallisen ratkaisun» keinoina). Itse asiassa osoittautui, ettei vielä milloikaan vuosien 1914—18 sodan päättymisen jälkeen uuden imperialistisen maailmansodan uhka ole ollut niin terävä kuin nykyään. Raivoisa taistelu, markkinoista, raaka-ainelähteistä, pääoman viennistä ja sen sijoitusalueista johtaa kiertämättömästi voimakkaimpien imperialististen valtojen väliseen sotaan taloudellisen alueensa laajentamiseksi toinen toisensa kustannuksella, sotaan maailman uudesti jakamisesta. Sotaa valmistaa aktiivisesti Kansainliitto, joka on englantilais-ranskalaisen imperialismien ase. Hylätessään Neuvostoliiton suunnitelman yleisestä ja tosiasiallisesta aseistariisumisesta paljasti Kansainliitto itsensä sodan valmistelujen välikappaleeksi. Kelloggin sopimuksen tekopyhän «sodasta kieltäytymisen» naamarin alle kätkeytyy itse asiassa Amerikan imperialismien yritys turvata itselleen oikeus ja mahdollisuus lopullisesti päättää uuden sodan alkamisajasta. Raivoisa varustelujen kasvaminen imperialistisissa maissa ja uusien sotilaspoliittisten liittojen luominen (Englanti—Ranska, Englanti—Jaappani, Ranska—Puola jne.) todistavat vieläkin kerran uuden imperialistisen sodan lähestymistä, joka tulee olemaan vielä laajempi ja hävittävämpi kuin vuosien 1914—18 sota. Jälleenrakentamiskysymyksen uusi järjestely Youngin suunnitelman avulla ei suinkaan merkitse, niinkuin reformistit väittävät, imperialististen ristiriitojen heikentymistä, vaan johtaa se päinvastoin selkkausten kärjistymiseen imperialis-

tien leirissä (Englannin ja Amerikan välinen taistelu jälleenrakentamispankista, ranskalais-saksalainen ristiriita) ja syventää sen ohella Neuvostoliiton finanssisaannon ja siis myöskin interventionin vaaraa, koska Saksakin yhä voimakkaammin vedetään imperialismien neuvostovastaiseen sotapolitiikan rintamaan. «Pikkusodat», joita käydään siirto- ja puolsiirtomaissa (Kiina: Kwangeilaiset ja Nanking, Feng-jun-shiang) ja joiden taakse kätkeytyy kasvava englantilais-amerikkalainen kilpailu, ovat suurien sodan edeltäjiä Yhdysvaltojen ja Englannin välillä maailman ylivallasta. Pariisin konferenssin jälkeen tulee jälleenrakentamisprobleemi, jossa risteytyvät hallitsevien kapitalistivaltojen pääristiriidat ja johon yhdistyy imperialististen ryhmien ja valtojen markkinoista, raaka-ainelähteistä, pääoman viennistä käymän taistelun kärjistyminen, terävämäksi kuin aikaisemmin. Finanssipääoman monopolististen yhtymien (kansainväliset kartellit, finanssiyhtymät, Youngin jälleenrakentamisylipankin suunnitelmat) kansainvälinen yhteenkiertäminen ei suinkaan heikennä sodan vaaraa, vaan päinvastoin vahvistaa sitä, luoden edellytykset lähestyvän sodan muuttumiselle maailmansodaksi, sodaksi maailman uudelleen jakamisesta. Tämän ohella kärjistyy yhä enemmän, huolimatta kilpailusta ja kiihtyvistä taistelusta imperialististen leirissä, maailman perusristiriita kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton välillä, jotka ovat kaksi periaatteellisesti vastakkaista taloudellis-poliittista järjestelmää. Imperialistien hyökkäys Neuvostoliiton kimppuun on päävaara. Sitä todistavat uudet yritykset neuvostovastaisen sotilaallisen liiton luomiseksi ja laajentamiseksi, Neuvostoliiton naapurivaltioiden kuumeinen varustautuminen (Rumanian armeijan uudestijärjestely, Puolan kiihkeä varustelu Ranskan

yleisesikunnan avustuksella, taantumuksellinen vallankaappaus Afganistanissa Englannin myötävaikutuksella jne.) ja järjestelmälliset selkkausten provosoinnit Neuvostoliiton kanssa hyökkäyksien avulla Neuvostoliiton diplomaattiedustusten kimppuun. Imperialististen valtojen provosoinna kiinalaisten vastavallankumouksellisten hyökkäys neuvostokonsulaatin kimppuun Harbinissa, törkeä Neuvostoliiton kanssa solmittujen sopimussuhteiden rikkominen, Kiinan militaristien toimittama Itä-Kiinan rautatien valtaus, neuvostovenäläisten työläisten ja toimihenkilöiden joukko vangitsemiset ja väkivalta heitä kohtaan ovat välitöntä sotaprovokationia kansainvälisen finanssipääoman taholta Neuvostoliittoon nähden. Kaikkea tätä uusien imperialististen sotien valmistelua suoritetaan «sosialististen puolueiden» aktiivisella myötävaikutuksella ja kaikinpuolisella osanotolla, puolueiden, joiden «vasemmistolainen» sivusta näyttää kaikkein inhoittavinta osaa, peitellen tätä valmistelua pasifistisilla korauleilla.

2. Turhiksi osoittautuivat samaan aikaan porvariston toiveet Neuvostoliiton kasvamisesta kapitalismiin päin, sen vähittäin tapahtuvasta alistumisesta kapitalistisen maailman alaiseksi, ja sen muuttamisesta siten kansainvälisen pääoman siirtomaaksi. Huolimatta mitä suurempien vaikeuksien olemassaolosta (jotka johtuvat menneisyyden teknillistaloudellisesta takapajuisuudesta, talonpoikaistalouden tavattoman alhaisesta tasosta, vihamielisestä kapitalistisesta ympäristöstä) on Neuvostoliitto NKP (b):n johdolla ryhtynyt voitokkaaseen hyökkäykseen kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan, taaten sosialististen talousmuotojen ratkaisevan yliotteen kapitalistisista aineksista. Maatalouden joukkokollektivisoinnin valtava voima talouden teknillisen kohottamisen pohjalla, neuvostotalouksien, kollektiivitalouksien, kone- ja traktoriasemien perustaminen, sekä lopuksi sosialistisen teollisuuden

myrskyinen kasvaminen laskevat uusien tuotantomuotojen pohjaa työläisten liitolle ja toveruudelle talonpoikaiston kanssa, lujittaen proletarisen diktatuurin perusasemia. Sosialismia rakentavan proletariaatin innostus löytää nyt yhä valtavamman ilmauksen kehityksessä sosialistisessa kilpailussa työn tuottavuuden kohottamiseksi ja teollisuustuotannon suurentamisessa, voimakkaammassa taistelussa byrokratismia vastaan, valtiokoneiston puhdistamisessa Neuvostovallel vieraista aineksista jne. Sosialistisen rakennustyön 5-vuotissuunnitelma, joka tähtää Neuvostoliiton teollistuttamisen nopean tahdin edelleen toteuttamiseen, tuotantovälineiden tuotannon mahdollisimman suureen kehitykseen, sosialistisen lohkon päättävään lujittamiseen kaupungissa ja maaseudulla kapitalististen aineksien kustannuksella, maatalouden voimakkaaseen nousuun, mihin yhdistyy miljoonien talonpoikaisjoukkojen mukaanvetäminen sosialistiseen rakennustyöhön, proletariaatin ja maaseudun työtätekevien joukkojen aineellisen ja sivistystason huomattavaan kohoamiseen, on ei ainoastaan Neuvostoliiton työtätekevien joukkojen, vaan koko kansainvälisen proletariaatin suuremoinen saavutus. Jo alettu tämän suuren suunnitelman menestyksellinen toteuttaminen lujittaa proletariaatin diktatuurin sosialistisia perusteita, kohottaa sen puolustuskykyä ja lujittaa luonnollisesti myöskin maailman proletarisen vallankumouksellisen liikkeen taisteluasemia. Neuvostoliiton voitokas eteneminen sosialismin tiellä on tärkeänä tekijänä kapitalistisen vakaantumisen murtamisessa ja kapitalismin yleisen pulan kärjistämisessä.

3. Hedelmättömiksi osoittautuivat myöskin porvariston yritykset «teollisuusrauhan» toteuttamiseksi kapitalismin päämaissa. Porvariston eteen astuu yhä terävämpänä, väestön laajojen kerrosten köyhtymisen yhteydessä, ratkaisematon markkinoiden probleemi, jota kärjistävät ei ainoastaan tuotantokoneiston kasvu, mutta myöskin monopolististen trustien ja kartel-

lien määräämät korkeat hinnat, tullirajojen rajoittavat piikkilanka-aidat, taloudellisesti takapajuisten maiden teollisuuden kehitys, tilanteen yleinen epävakavuus siirtomaissa jne.

Porvariston yritykset näiden ratkaisevien ristiriitojen kiertämiseksi kapitalistisen ratsionalisoinnin laajan toteuttamisen tietä jäivät turhiksi. Ratsionalisoinnin toteuttaminen syventää vielä enemmän tätä ristiriitaa. Kohottaessaan taloudellisen koneistonsa tuotantomahdollisuuksia, työntäessään pois tuotantoprosessista miljoonia työläiskäsiä, kärjistäänsä yhä enemmän kilpailua maailmanmarkkinoilla johtaa kapitalistinen ratsionalisointi yhteiskunnallisten selkkausten kärjistymiseen. Koko painollaan raskauttaen työväenluokkaa alentaa se työväenluokan elintasoja ja työpäivän pidentämisen ja konveijerijärjestelmän käytäntöön ottamisen yhteydessä saattaa se työn tappavuuden äärimmäisiin rajoihinsa asti. Kaikki työväenluokan yhteiskunnalliset voitot, joita se saavutti kymmenien vuosien taistelullaan ja erikoisesti vuosien 1918/20 vallankumouksellisen aallon aikana, joko otetaan takaisin tai asetetaan uhanalaiseksi (8-tuntin työpäivä, sosialivakuutus, työttömyysavustus, työväenlainsäädäntö, ammattilisten järjestöjen oikeudet, lakko-oikeus). Muutamissa maissa poistetaan proletariaatin yhteiskuntapoliittiset saavutukset sosialidemokratian avustuksella uusien «reformien» tekopyhän naamarin varjossa (lait sosialivakuutuksesta ja asuntolait Ranskassa). «Teollisuusrauhan» lipun alla Englannissa, «talousdemokratian» varjolla Saksassa, fascistisen «pakollisen sovintomenettelyn» lipun alla Italiassa ja muissa maissa ottaa porvaristo sosialidemokratian ja reformistisen ammattiyhdistysbyrokraatian tukemana mitä suurimmalla julmuudella käytäntöön häikäilemättömän ryöstön, orjuutuksen, työväenluokan barbaarisen sorron menettelytavat. Kapitalistisen ratsionalisoinnin seurauksena on työttömyyden valtava nousu (12—13

miljoonaa työtöntä tärkeimmissä kapitalistisissa maissa). Keskiluokan taloudellinen rappeutuminen, virka- ja palveluskuntalaisten työstä eroittamiset kapitalistisissa valtioissa lisäävät kaupunkiköyhälistön joukkoja. Talonpoikaiston perusjoukkojen asema ei suinkaan ole parantunut, vaan on keskitalonpoikaiston ja talonpoikaisköyhälistön köyhälistyminen vielä huomattavasti syventynyt. Maaseutuväestön näiden kerrosten asemaa huonontaa vielä kehittyvä maatalouspula ja taantumuksen kasvaminen kaikissa maissa. Amerikan porvariston julistaman ja kuuluisuuden saavuttaneen «kukoistuksen» (prosperity) tunnuksen vararikko paljastuu yhä selvemmin. Kestääkseen eurooppalaista kilpailua käy porvaristo suunnitelmallisesti hyökkäykseen Amerikan työväenluokan elintason kimppuun, moninkertaistuttaen työttömien lukua (yli 3 milj. työtöntä Yhdysvalloissa). Sovittelijain käsityksen sisäisten ristiriitojen tylsymisestä kapitalistisissa maissa ja mahdollisuudesta järjestää sisäiset markkinat säilyttäen anarkian vain maailmanmarkkinoilla, kumoaa kapitalismin koko kehitys viime vuosien aikana ja merkitsee sellainen käsitys itse asiassa reformistiselle ideologialle antautumista.

Rinnan työväenluokan taloudellisen kuristumisen politiikan kanssa kasvaa poliittinen taantumus: porvariston valtiokoneiston fascistisoituminen, kuristustoimenpiteiden ja valkoisen terrorin voimistuminen, fascistiset vallankaappaukset maailman pääoman tukemina (Jugoslavia), työläisten joukkovangitsemiset (Ranska, Puola jne.), vallankumouksellisten järjestöjen hajoittaminen (Punaisten rintamamiesten Liiton hajoittaminen Saksassa), lakkoilaisten mielenosoitusten ampumiset (Intia, Yhdysvallat, Berlin), vallankumouksellisten murhat oikeuden päätöksillä ja ilman tuomioistuimia, monivuo-tiset kuristushuonetuomiot (Italia, Balkanin valtiot, Puola jne.), petomainen valkoinen terrori työläis-talonpoikaishiikettä vastaan (Meksikossa, Kuballa,

Kolumbiassa, Venezuelassa ja muissa Latinalais-Amerikan maissa). Imperialististen ristiriitojen kasvaessa ja luokkataistelun kärjistyessä muodostuu fascismi yhä laajemmin käytetyksi porvariston vallan menettelytavaksi. Erikoisen fascismin muoto maissa, joissa on voimakkaat sosialidemokratiset puolueet, on sosialifascismi, joka yhä useammin palvelee porvaristoa joukkojen aktiivisuuden lamauttamisen välineenä taistelussa fascistista diktatuurikomentoa vastaan. Koko tämän poliittisen ja taloudellisen sarron hirvittävän järjestelmän avulla, jota kansainvälinen sosialidemokratia tukee, pyrkii porvaristo vuosiksi hävittämään proletariaatin vallankumouksellisen luokkaliikkeen. Mutta siinäkin on sen pyrkimykset tuomittu epäonnistumaan. Työläisluokan taistelutarmon kohoaminen, vallankumouksellisen työväenliikkeen uuden nousun kasvaminen ovat merkinä tämän ennenkuulumattoman työtätekevien riiston ja sortamisen komennon kiertämättömästä luhistumisesta, komennon, minkä kansainvälinen sosialidemokratia kyynillisesti on julistanut «demokratian kukoistuksen» ja kapitalismin «sosialismiin» sisäänkasvamisen kaudeksi.

4. Porvaristolle ei myöskään ole onnistunut kukistaa vallankumouksellista liikettä siirtomaissa. Vastakohtaisuus imperialismiin ja siirtomaiden maailman välillä ilmenee yhä terävämmin tärkeimmissä siirto- ja puolsiirtomaissa. Kiinan työläisten ja talonpoikain vallankumouksellisen liikkeen väliaikaisen tappion jälkeen teki Kiinan porvaristo, jonka taloudelliset edut mitä läheisemmin ovat kasvaneet yhteen eri imperialististen maiden (Yhdysvallat, Englanti, Jaappani) finanssipääoman kanssa, liitossa feodaalisen taantumuksen kanssa täydellisen vararikon Kiinan riippumattomuuden puolustamisen asiassa ja siirtyi se itse asiassa tämän riippumattomuuden imperialististen vihollisten leiriin. Paraikaa Kiinassa käytävä kolmen militaristisen ryhmän välinen sisällissota, jonka ryhmät ovat eri imperialististen

hallitusten aseita, osoittaa havainnollisesti, että Kiinan hallitsevien ryhmien edut ovat perinpohjin ristiriidassa Kiinan kansallisen yhtymisen etujen kanssa. Kiinan yhtyminen ja sen vapauttaminen imperialismiin ikeestä ovat eroittamattomasti yhdistetyt agraarivallankumouksen ja feodalismiin kaikkien jätteiden hävittämiseen. Mutta näiden porvarillis-demokraattisen vallankumouksen perustehtävien ratkaisu voidaan toteuttaa vain työläistalonpoikaisen vallankumouksen uuden mahtavan nousun pohjalla, jonka johdossa on työväenluokka. Tämän nousun, jonka edellytykset epäilemättä ovat kypsymässä, täytyy välttämättä johtaa neuvostojen perustamiseen, jotka esiintyvät proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin eliminä.

Nykyhetkellä kehittyvä Intiassa mahdava vallankumouksellinen liike. Bombayn proletaarien sankarillinen lakko, työtätekevien joukkojen taistelu Simonin komissionia vastaan, katumielenosoitukset ja taistelut, kasvava agraari-liike — kaikki tämä puhuu siitä, että Intia on jo muodostumassa tärkeäksi siirtomaavallankumousten taistelukeskukseksi. Kansallisen riippumattomuuden asian avoin pettäminen Intian porvariston taholta (Swaradjistien kansalliskongressin päätös dominionin oikeudesta Intialle) ja porvariston aktiivinen osanotto lakkolaisten verilöylyyn paljastavat Intian porvariston vastavallankumouksellisen luonteen. Tämä merkitsee, että Intian riippumattomuus, työväenluokan aseman parantaminen, agraarikysymyksen ratkaiseminen voidaan saavuttaa vain työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vallankumouksellisella taistelulla, proletariaatin johdolla taistelussa Englannin imperialismia, Intian feodaaleja ja kansallista pääomaa vastaan. Intian vallankumouksen tehtävät voidaan ratkaista vain taistelussa proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin puolesta neuvostojen lippujen alla.

Samanaikaisesti vallankumouksellisen nousun kasvun kanssa Intiassa kehittä-

tyy siirtomaissa ja riippuvaisuusasemassa olevissa maissa uudelleen taistelu ulkomaisia orjuuttajia vastaan (Marokko, Kongo, latinalais-Amerikan maat jne.). Emämaiden vallankumouksellisen työväenliikkeen kasvavan nousun ja Neuvostoliiton vahvistumisen oloissa tulevat voimistumaan ja paljon nopeammassa tahdissa kuin tähän asti kasvamaan vallankumoukselliset liikkeet siirtomaissa, jotka lähentävät koko kapitalistisen maailman romahdusta.

II. II Internationaalen puolueet vallassa.

5. Porvariston kykenemättömyys löytää ulospääsyä kärjistyivistä ulkonaisista ja sisäisistä ristiriidoista; uusien imperialististen sotien valmistelun ja selkäpuolen turvaamisen välttämättömyys kiristämällä työväenluokkaa mahdollisimman lujasti, minkä pitäisi olla «ulospääsykeinona» muodostuneesta tilanteesta; näiden tehtävien suorittamisen mahdottomuus omin voimin, ilman sosialidemokraattisten puolueitten apua sekä vihdoin välttämättömyys peittää tämä politiikka demokratian ja pasifismin lipulla johtivat porvariston ja II Internationaalen puolueiden avoimen yhteistyön välttämättömyyteen. Tästä johtuu Saksan sosialidemokratian ja Englannin «Työväenpuolueen» valtaan joutuminen. MacDonaldin ja Müllerin hallitusten poliittisena tehtävänä on panna käyntöön porvariston suunnitelmat niin sisäpolitiikassa (mahdollisimman suuri työväenluokan kiristys, Saksan työväenluokan alistaminen kaksinkertaisen sorron alaiseksi jälleenrakennuskustannusten yhteydessä, ratsionalisoiminen Englannissa) kuin ulkopoliitiikassakin, (uusien sotien valmistelu, ja siirtomaorjuutuksien lujittaminen).

Saksassa on nähtävänä sosialidemokratian, II Internationaalen voimakkaimman puolueen vallassaoleminen uusi kokemus.

Omien kokemustensa kautta voittavat Saksan työläiset harhaluulonsa sosialidemokratiaan nähden. Sosialidemokratia osoittautui puolueeksi, joka valtaaa tultuaan pakollisen sovintomenettelyn hirttosilmukalla tukahdutti lakot, auttoi pääomaa toimeenpanemaan sulkuja, poistamaan työväenluokan saavutuksia (8-tuntin työpäivä, sosialivakuutus jne). Rakentamalla panssariristeilijöitä sekä hyväksymällä uuden militaristisen ohjelmansa, joka heittää syrjään sosialismin sodanedellisten traditionien kaikki rippeetkin, valmistaa se sotaa. Sosialidemokratian ja reformististen ammattiiliitojen johtokerrokset uhkaavat nyt — Wellsin suun kautta — porvariston tahtoa täyttäen Saksan työväenluokkaa avoimella farcismidiktatuurilla. Sosialidemokratia kieltää vappumielenosoitukset. Se ampuu aseetomia työläisiä vappumielenosoitusten aikana. Se lakkauttaa työväen lehdistön («Rote Fahne»), hajottaa vallankumouksellisia joukkojärjestöjä, valmistelee Saksan Kom. puolueen lakkauttamista ja järjestää työväenluokan kukistamista fascistisin keinoin.

Sellainen on Saksan kokoomussosialidemokratian tie sosialifasismiin. Sellaiset ovat II Internationaalen suurimman puolueen vallassaolon tulokset.

«Työväenpuolueen» koko politiikka, erikoisesti viime vuosina, on osoittanut, että MacDonaldin hallitus kulkee samaa tietä kuin vallassaoleva Saksan sosialidemokratiakin. Se tulee ankarasti toteuttamaan kapitalistista ratsionalisoimista, kukistaen kaikki lakkoliikkeet. Se tulee tukahduttamaan kansallis-vallankumouksellista liikettä siirtomaissa ja etupäässä Intiassa. Se tulee noudattamaan hyökkäävää imperialistista sotapolitiikkaa, etupäässä Neuvostoliittoa vastaan, peitellen sitä pasifistisilla korulauseilla. Mitkään neuvottelut ja väliaikaiset sopimuksetkaan MacDonaldin ja Amerikan välillä eivät poista kiertämätöntä aseellista selkkausta Yhdysvaltain ja Englannin välillä, vaan ne muodostuvat samanlaisiksi tämän selkkauksen valmistelun väliasteeksi kuin

aikoinaan sovittelurytykset imperialististen valtojen välillä vuosien 1914 — 18 maailmansodan edellä. Sellaiset Englannin työväestön keskuudessa laajalti levinneet harhaluulot, että «Työväenpuolueen» hallituksen valtaan astuminen merkitsi työväenluokan valtaan astumista, tulee MacDonaldin hallituksen imperialistinen ja työläisvastainen politiikka hälventämään. Vasta nyt alkaa joukoissa nopea poliittinen jakaantuminen ja niiden vieraantuminen porvarillisesta «Työväenpuolueesta». Mitä päättävämmän Englannin Kommunistinen Puolue juurittaa pois riveistään kaikki oikeistolaisten ja opportunististen syrjäpyrintöjen jätteet ja noudattaa oikeata bolshevistista politiikkaa, kärjistäen työväen taistelua niinkutsuttua «työväenhallitusta» vastaan, sitä nopeammin tulevat Englannin työväen joukot näkemään, että vain Englannin Kommunistisen Puolueen politiikka «luokka luokkaa vastaan» viime vaalien aikana oli ainoa oikeaa politiikkaa, että vain tämä politiikka edistää laajojen työväenjoukkojen vapautumista parlamenttaaris-pasifistisista harhoista ja osoittaa oikean tien työväenluokan voittoon.

Kl:n TPK:n täysistunto toteaa, että nykyään tapahtuva II Internatsionalen suurimpien puolueiden hallitusten muodostaminen lähestyvän sodan ja työväenluokan lisääntyvän köyhtymisen oloissa luo edellytykset sosialidemokratian syvää kriisiä varten proletariaisissa joukoissa. Tämä kriisi ilmenee laajojen työväenjoukkojen vasemmistumisprosessin kiihtymisessä. Se johtaa kiertämättömästi sosialidemokratian vaikutuksen kadottamiseen laajoihin työväenjoukkoihin ja luo siten suotuisat edellytykset työväenluokan enemmistön valtaamiselle kompuolueiden puolelle.

Kl:n TPK:n täysistunto asettaa kommunistisen Internatsionalen kaikkien osastojen velvollisuudeksi lujittaa taistelua kansainvälistä sosialidemokratiaa vastaan, joka on kapitalismin tärkein tuki.

Kl:n TPK:n täysistunto kehottaa kiinnittämään erikoista huomiota tais-

telun lujittamiseen sosialidemokratian «vasenta» sivustaa vastaan, joka viivyttaa sosialidemokratian luhistumisprosessia kylvämällä harhaluuloja tämän sivustan vastustusmielisyydestä johtavien sosialidemokraattisten elinten politiikkaan nähden, mutta itse asiassa kaikin puolin tukee sosialifascismin politiikkaa.

III. Vallankumouksellisen työväenliikkeen uuden nousun kasvaminen.

6. Uusi ilmiö VI maailmankongressin jälkeen on jyrkästi havaittavissa oleva kansainvälisen työväenluokan vasemmistuminen ja vallankumouksellisen työväenliikkeen uuden nousun kasvaminen. Työväenluokan aseman huonontuminen kapitalistisen riiston kasvun kiristyksen lisääntymisen yhteydessä, sosialidemokratian itsepaljastus, joka avoimesti esiintyy yhdessä porvariston kanssa työväenluokkaa vastaan ja toteuttaa sosialifascistista politiikkaa, kommunismin vaikutuksen kasvaminen työväenjoukoissa johtavat työväenjoukot aktiivisemmän taistelun keinoihin porvaristoa vastaan. Pääoman hyökkäys kohtaa jo työväenluokan vastarinnan kohoavan voiman. Luokkataistelut alkavat muuttua porvariston taholta hyökkäävistä proletariaatin vastahyökkäyksiksi ja osittain välittömiksi hyökkäystaisteluiksikin proletariaatin taholta. Sellaiset liikkeet kuin Lodzin yleislakko, mikä osoitti sen osanottajien korkean luokkatietoisuuden ja vallankumouksellisen aktiivisuuden, sellaiset taistelut kuin Ruhrilla, jossa kapitalistisen valtion, työnantajain ja reformistisen byrokraatian kolminaisuuden hyökkäys kohtasi jäntevää ja päättävää vastustusta työväenluokan taholta sekä kommunistisen puolueen suuri menestys liikeneuvostovaaleissa Saksassa osoittavat, että on tapahtumassa uuden vallankumouksellisen nousun kasvamista. Jälleenrakennuskustannusten taakka johtaa Saksassa luokkataistelun nopeaan voimistumiseen, mikä yhdeltä puolen ilmenee työnantajain säälimättömänä hyökkäyk-

senä ja toiselta puolen proletariaatin joukkoesiintymisten muodossa. Saksan proletariaatin kannettavana oleva kaksinkertainen taakka — jälleenrakentamiskustannukset ja oman maan porvariston lisääntyvä työväenluokan kiristys — kiihdyttää vallankumouksellisen pulan kypsymistä Saksassa. Kaikkiialla kohoaa lakkoaalto: Ranskassa — kaivostyöläisten, kutomotyöläisten, telakkatyöläisten, postihenkilökunnan lakko; Yhdysvalloissa — kutomotyöläisten lakko, jossa joukkojen taistelu kehittyi aseellisiin verisiin yhteentörmäyksiin työläisten ja poliisin välillä; valtavat lakkoliikkeet Australiassa; lakot Etelä - Amerikassa (Argentiinassa, Brasiliassa, Uruguayissa, Paraguayissa, Kolumbiassa); Saksassa satamatyöläisten lakko, lakkosulku Ruhrilla, kuukausia kestänyt kutomotyöläisten lakko, Puolassa — Lodzin yleislakko, maatyöläisten lakko; yleislakko Kreikassa; Tshekko - Slovakiassa valtava maatyöläisten lakko; Bulgariassa tupakatyöläisten yleislakko; mahtava vallankumouksellinen lakkoaalto Intiassa, lakkotaistelun uusi elävöityminen Kiinassa. Tällä hetkellä ei ole juuri ainoatakaan maata, missä vuoden 1929 ensimmäiset kuukaudet eivät lakkojen lukumäärään tai osanottajien lukumäärään nähden ylittäisi aikaisempia vuosia. Tässä lakkoliikkeessä ilmeni järjestymättömien joukkojen aktiivinen osuus lakkoissa, joukkojen, jotka taisteluhenkensä nähden usein jättivät taakseen reformistisiin ammattiliittoihin kuuluvat työläiset.

Syntyy joukko myötätuntoisuuslakkoja ja vastalauselakkoja työläisten taantumuksellista vainoamista vastaan. Tämän ohella tapahtuu (useissa maissa) vallankumouksellisten mielialojen kasvaminen sorrettujen kansallisuksien ja talonpoikaisjoukkojen keskuudessa, mikä muutamissa maissa ilmenee joukkoesiintymisten ja aseellisten yhteentörmäyksien muodossa (talonpoikien osanotto vappumielenosoituksiin; maaseutuköyhälistön ja maatyöläisten lakot ja vallankumoukselliset esiintymiset länsi - Ukrainassa ja Puolassa, talonpoikain verolevottomuudet

Kreikassa, agraariliikkeet Rumaniasa, talonpoikaislevottomuudet joissakin paikoin Jugoslaviassa ja Italiassa, maatyöläisten lakot Tshekko-Slovakiassa, Hollannissa, Ranskassa jne).

Työnantajajärjestöjen ja reformistisen ammattiyhdistyskoneiston yhteensulamisprosessin porvarillisen valtion kanssa ollessa pitkälle kehittynyt, luokkaristiiriitojen nykyhetkellä erikoisesti kärjistyessä muuttuvat taloudelliset lakot useissa tapauksissa poliittisiksi joukkolakoiksi (Lodz, Bombay). Kaikki tämä saattaa työväenjoukot yhdistämään taloudellisen taistelun poliittiseen taisteluun koko kapitalistista järjestelmää vastaan. Porvaristo käyttää lakkolaisia vastaan kapitalistisen valtion kaikkia kiristyskeinoja (vangitsemiset, työstä eroittamiset, ampumiset). Tämä aiheuttaa ja tulee aiheuttamaan yhä enemmän vastalauselakkoja, myötätuntoisuuslakkoja, jotka saavat selvästi ilmaistun poliittisen luonteen. Tämä asettaa kommunististen puolueiden eteen poliittisen joukkolakon probleemin läheisimmän ajan ratkaisevana probleemina. Poliittisen joukkolakon asean käyttäminen auttaa kommunistista puoluetta saattamaan enemmän yhtenäisyyttä työväenluokan hajanaisiin taloudellisiin esiintymisiin, toteuttamaan proletariaatin joukkojen laajan liikekannallepanon ja kaikin puolin lisäämään niiden poliittista kokemusta, johtaan ne välittömään taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta.

7. Kehittyvien lakkotaisteluiden ja uuden vallankumouksellisen nousun taustaa vasten saa Berlinin proletariaatin esiintyminen vappuna mitä tärkeimmän merkityksen. Tämä esiintyminen osoitti ei ainoastaan Saksan proletariaatin taistelualotteellisuutta, mutta myöskin Saksan Kommunistisen Puolueen vaikutusvoiman, puolueen, joka kykeni Zörgiebelin ja reformististen ammattiliittojen mielenosoituskielloista huolimatta viemään kaduille noin 200,000 työläistä. Puolue ei perääntynyt askeltakaan taantumuksen edessä, eikä antanut porvariston provosoida itseään aseelliseen

kapinaan, mikä vallitsevassa tilanteessa olisi johtanut eristäytymiseen ja siihen, että vallankumouksellinen etujoukko olisi lyöty takaisin. Berliinin vappupäivät ovat luokkataistelun käännekohtana Saksassa ja kiihdyttävät Saksan työväenliikkeen vallankumouksellisen nousun tempoa. Ne eivät suinkaan olleet Saksan proletariaatin tappio, niin kuin väittävät kaikki tappiontoivojat ja kommunistien luopiot, vaan ne päinvastoin osoittavat kommunistisen puolueen taistelutaktiikan menestyksen, puolueen, joka säälimättömästi taisteli kaikkia sen omissa riveissä ilmeneviä perässäläahautumispyrkimyksiä vastaan. Berliinin proletariaatin esiintymisen poliittinen merkitys on siinä, että se torjui porvariston ja sosialidemokratian yrityksen vapun riistämiseksi työväenluokalta, se pakotti Saksan porvariston ja sen sosialidemokratian perääntymään työväenluokan vastarinnan edessä mielenosoituskieltoesityksessä, se löysi ilmaisansa taisteluissa kaduista muissa maissa, se nosti liikkeelle proletaarisia joukkoja Saksan ulkopuolella, jotka joukkomielenosoituksilla ilmaisivat myötätuntonsa Saksan proletariaattia kohtaan. Koska tämä esiintyminen tapahtui viime vuosiin verraten kohonneen vappumielenosoitusten taisteluluonteen ja muissa maissa tapahtuvien lakkojen joukkojen taloudellisten liikkeiden muuttamispyrkimyksistä vallankumouksellisen taistelun korkeimmiksi muodoiksi.

Asettuen täydelleen Berliinin sankarillisen proletariaatin, Neuköllnin ja Weddingin urhoollisten barrikaadien puolustajain puolelle, ilmaisee Kl:n TPK:n täysistunto täydellisen hyväksymisensä Saksan kompuolueen taktilliseen linjaan nähden Berliinin tapausten aikana.

IV. Kominternin ja kompuolueiden lähimmät tehtävät.

8. Vallankumouksellisen työväenliikkeen uuden nousun kasvaminen ja sosialidemokratian astuminen valtaan Saksassa ja Englannissa asettavat Kominternin ja sen osastojen eteen erikoisen

terävästi tehtävän päättävästi voimistuttaa taisteluaan sosialidemokratiaa vastaan, erikoisesti sen «vasenta» sivustaa vastaan, joka on kommunismin päävihollinen työväenliikkeen riveissä ja työväenjoukkojen taisteluaktiivisuuden kasvun pääjarru. Tämän yhteydessä on Kominternin keskeisimmäksi tehtäväksi puolueen sisäisen politiikan alalla muodostunut taistelu opportunistia vastaan, joka on porvarillisen vaikutuksen tuoja työväenluokkaan, ja sosialidemokratiaa virtauksia vastaan kommunistisessa liikkeessä. Puhdistamatta kommunistisia puolueita niin avoimista kuin peitetyistäkin opportunistisista aineksista eivät kommunistiset puolueet menestyksellisesti voi kulkea eteenpäin ratkaistessaan uusia tehtäviä, joita luokkataistelun kärjistyminen työväenliikkeen uudessa vaiheessa eteen asettaa.

Tämän uuden vaiheen merkitys kommunistisiin puolueisiin nähden on siinä, että se on auttanut kehittyvien luokkataistelujen kulussa paljastamaan rappeutuneet oikeistolaiset ainekset, jotka näissä taisteluissa esittivät lakonrikkurin osaa. Samalla vahvistuivat oikeiksi myöskin Kominternin VI kongressin viittaukset siihen, että päävaarana kommunistisissa puolueissa nykyhetkellä on oikeistolainen opportunistinen syrjäpyrintö.

9. Kl:n TPK:n täysistunto toteaa tyydytyksellä Kominternin vaikutuksen kasvun kuluneena aikana, sen osastojen järjestöllisen ja aatteellisen vahvistumisen, niiden puhdistumisen opportunistisista aineksista (Brandler, Hais, Lovestone). Oikeistolaisten luopioitten ulvonta Kominternin rappeutumisesta, mihin pikkuporvarilliset sovittelijat ovat yhtyneet, vain todistaa, miten välttämätöntä oli tämän kommunistisen liikkeen puhdistaminen opportunististen aineiden hajotustyön torjumiseksi ja kompuolueiden todellisen bolshevisoimisen turvaamiseksi. Tässä bolshevisoisimisessa on jo saavutettu tärkeitä tuloksia useissa kompuolueissa, etupäässä Saksassa, Ranskassa, Puolassa: opportunisteista puhdistuminen, mikä

kohottaa kompuolueiden taistelukykyisyyttä ja lähentää niitä proletariaatin taloudellisen ja poliittisen taistelun johtamisen tehtävän toteuttamiseen; uusien voimien esiinvetäminen, jotka ovat poliittisesti muokkaantuneet ja kasvaneet työväenluokan kohoavan aktiivisuuden oloissa ja taistelussa opportunistia vastaan; bolshevistisen kurin kasvaminen puolueen sisäisen demokratian yhä täydellisemmin kehittyessä; kompuolueiden johtokerrosten työläisaineksen kasvaminen. Täysistunto toteaa kompuolueiden vakaantumisen VI kongressin poliittisen ja taktillisen linjan pohjalla. Kl:n TPK:n täysistunto toteaa, että Kominternin johto, sen poliittinen sihteeristö ja puhemiehistö, on oikein pannut käyntäntöön VI kongressin päätösten linjaa, on ajoissa ottanut kannan tärkeimpiin poliittisiin tapauksiin ja on menestyksellä käynyt taistelua oikeistolaista syrjäpyrintöä ja siihen sovittelevasti suhtautumista vastaan. Vielä varmempien takeiden luomiseksi Kl:n päätösten toteuttamisessa antaa täysistunto puhemiehistön tehtäväksi ryhtyä toimenpiteisiin Kl:n TPK:n koneiston vahvistamiseksi vetämällä mukaan uusia kasvavia puolueytöntekijöitä osastoista ja puhdistamalla se opportunistisista aineksista.

Kl:n TPK:n johdolla ja sen avoimen kirjeen pohjalla on Saksan KP aatteellisesti ja poliittisesti lyönyt hajalle Brandlerin Thalheimerin luopuriryhmän ja täydelleen kaivanut maan pois sen vaikutuksen alta työläisten keskuudessa. Tshekkoslovakian KP suoritui Kl:n TPK:n aktiivisella osanotolla nopeasti Haisin ja kumppanien katalasta yrityksestä Tshekkoslovakian punasen ammatillisen liikkeen hajottamiseksi ja selviytyi taistelusta likvidaattoreita vastaan aatteellisesti ja poliittisesti vahvistuneena. Kl:n TPK:n avulla likvidoi Amerikan kompuolue menestyksellisesti periaatteettoman ryhmäkuntalaisuuden ja opportunististen ryhmänjohtajain rappeuttavan vaikutuksen puoluejoukkoihin (Lovestone, Papper).

Taistelun vahvistaminen oikeistolaisia syrjäpyrintöä vastaan on välttämätön

myöskin siirtomaiden kommunistisissa puolueissa, joissa opportunistiset ainekset ovat porvarillisen ja pikkuporvarillisen vaikutuksen tuojina proletariaatin keskuuteen ja jarruttavat sen luokkataistelua.

Kokonaan ja täydellisesti hyväksyen Kl:n TPK:n puhemiehistön päätökset Amerikan kysymyksessä, päätökset Saksan kysymyksessä, avoimen kirjeen Saksan kompuolueelle, Kl:n TPK:n puhemiehistön päätökset Tshekkoslovakian kysymyksessä, pitää Kl:n TPK:n täysistunto mahdollisena sovittaa keskenään kuulumista kompuolueeseen ja sen yksityisten jäsenten taholta tapahtuvaa Kominternin tuomitsemien oikeistolaisten syrjäpyrintöjen katsomusten puolustamista, mikä syrjäpyrintö on puoluevastainen ja proletarisen vallankumousliikkeen eduille vihamielinen virtaus.

Samalla täysistunto toteaa, että pelkurimaisena opportunistina esiintyvä sovittelevaisuus, joka peittelee avointa likvidaattoriutta, on viime aikoina kaikissa kommunistisen liikkeen peruskysymyksissä liukunut oikeistolaisten asemille ja on se Kominternin sisällä ottanut itselleen oikeistolaisten osuuden. Oikeistolaisten likvidaattorien puolueesta eroittamisen jälkeen tuli sovittelevaisuudesta kaikkien kompuolueiden riveissä olevien oikeistolaisten ainesten kerääntymiskeskus, kaikkien tappiomielialojen ja opportunististen katsomusten äänitorvi. Tämän johdosta vaatii Kl:n TPK:n täysistunto: a) että sovitelijat avoimesti ja päättävästi sanoutuisivat irti oikeistolaisista syrjäpyrintöjen kannattajista; b) että ne kävisivät aktiivista taistelua, ei vain sanoissa, vaan teoissa oikeistolaisista syrjäpyrintöä vastaan; c) että ne ehdoitta alituisivat Kominternin ja sen osastojen kaikkiin päätöksiin ja aktiivisesti panisivat ne täytäntöön. Yhdenkään näiden ehtojen täyttämättä jättäminen saattaa jokaisen niitä rikkovan Kommunistisen Internationalsen ulkopuolelle.

Kl:n TPK:n täysistunto on sitä mieltä, että ilman näiden päätösten täytäntöön-

panemista, ilman oikeistolaisten ja «vasemmistolaisten» (trotskilaisten) likvidaatiorin hajalle lyömistä, ilman sovitteluvaisuuden päättävää torjumista, on Kominternin ja sen osastojen tehtävien täyttäminen uuden nousun vallitessa mahdotonta. Näihin tehtäviin kuuluu taistelu sodan vaaraa vastaan ja Neuvostoliiton puolustamiseksi, taistelu sosialidemokratiaa ja erikoisesti sen «vasenta» sivustaa vastaan, kompuolueiden ja työväenluokan valmistautuminen tuleviin vallankumouksellisiin taisteluihin, todella vallankumouksellisten työväenluokan johtajien valinta, jotka rohkeasti ja horjumatta kykenevät johtamaan proletariaattia taisteluun kapitalismin kukistamiseksi ja proletariaatin diktaatuuriin pystyttämiseksi.

10. Erikoisen tärkeä merkitys on taistelulla likvidaatiorituaa ja siihen nähden sovittelaava suhtautumista vastaan kompuolueiden täyttäessä työväenluokan enemmistön puolelleen vetämisen tehtävää. Heikentämällä taistelua sosialidemokratiaa vastaan, yliarvioimalla sen voimia ja aliarvioimalla kompuolueiden osuutta ehkäisevät nämä ainekset puolueen taistelua työväenluokan enemmistön voittamiseksi, häiritsevät sosialidemokratiasta kommunistiseen liikkeeseen matkalla olevia työläisiä astumasta viimeistä askelta kommunismin puolelle. Todeten tämän oikeistolaisten opportunististen ainesten lakonrikkuritroolin, kutsuu KI:n TPK:n täysistunto kaikkia Kommunististen Internationaalen* osastoja keskittämään voimansa työväenluokan enemmistön voittamisen tehtävään. KI:n TPK:n täysistunto alleviivaa, että vallankumouksellisen työväenliikkeen uuden nousun kasväässä on työväenluokan enemmistön voittaminen kompuolueiden keskeisenä tehtävänä. Tämä tehtävä edellyttää johtavan osuuden valloittamista kompuolueille työväenliikkeessä, s. o. kaikkien työväenluokan esiintymisten, taloudellisten lakkojen, katumielenosoitusten, tehdaskomiteoiden johtamista, joten siten valmisteltiin kompuolueiden johtoaseman

turvaamista proletariaatin ratkaisevissa taisteluissa.

Tämän keskeisen tehtävän ratkaisemiseen voivat kompuolueet ryhtyä vain proletariaatin suurten luokkataisteluiden kuluessa käyttämällä alhaaltapäin tapahtuvan yhteisrintamataktiikan uusia muotoja ja laajasti vetämällä taisteluun mukaan myöskin järjestymättömät joukot (lakkokomiteat Ruhrilla, Saksan liikeneuvostovaalit, työpaikkojen työläisedustajain konferenssit, jotka Pariisissa ja Berliinissä valmistelivat lakko-vappua). Tässä tarkoituksessa tulee kompuolueiden heittää kaikki voimansa työpaikoille, tehdä jokaisesta työpaikasta kommunismin linnoitus. Niiden tulee valita parhaat ainekset vanhoista runkojoukoista, täydentää niitä uusilla voimilla, jotka luokkataistelujen kuluksa työntyvät esiin alhaalta joukoista, järjestelmällisesti ja suunnitelmallisesti kehittää itsearvostelua, mikä on puolueen runkojoukkojen vallankumouksellisen kasvatuksen ja bolshevistisen karkaisemisen tärkein ase. Keskeisen tehtävän — työväenluokan enemmistön voittamisen kommunismin puolelle — ratkaisun kannalta on välttämättä ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin kompuolueiden poliittisen vaikutuksen järjestöllisesti lujittamiseksi.

Ottaen huomioon laillisuuden menettämisen vaaran, mikä uhkaa useita tähän asti laillisesti toimineita puolueita, velvoittaa KI:n TPK:n X täysistunto näitä puolueita ehdottomasti ja viipymättä ryhtymään kaikkiin välttämättömiin poliittisiin ja järjestöllisiin toimenpiteisiin joukkotaistelun kaikin keinoin kehittämiseksi tätä uhkaa vastaan, turvata niiden joukkotyön jatkuminen, vieläpä laajeneminenkin illegaalisissakin oloissa ja olla joka hetki valmiina legaalisten ja illegaalisten työmetodien toisiinsa yhdistämiseen.

Taistelussa sodanvaaran uhkaa vastaan, työnantajain hyökkäystä vastaan ja reformistien parjauksemppailua vastaan tulee kaikkien kommunististen puolueiden käydä laajaa kamppailua Neuvostoliiton sosialistisen rakennus-

työn jättiläismäisten saavutusten selvittämiseksi (5-vuotissuunnitelma). Niiden tulee kapitalistisen ratsionalisoimisen vastapainoksi, joka yhä enemmän työntää proletariaattia kurjuuteen, asettaa Neuvostoliitossa suoritettava sosialistinen rakennustyö, mikä muodostuu työväenluokan ja maaseudun työtätekevien joukkojen aineellisen ja sivistyksellisen nousun mahtavaksi vipusimeksi.

11. Sen ohella on kaikkien puolueiden päättävästi vahvistettava kommunistien ja vallankumouksellisen ammatillisen opposition toimintaa reformistisissa ammattiliitoissa, ja niissä maissa, missä ammatillinen liike on jakaantunut, kaikella tarmolla toimia punaisten ammattiliittojen vahvistamiseksi.

Kommunistien vaikutuksen lujittamiseksi työpaikoilla taistelussa työnantaja, fascismia ja reformismia vastaan, laajemman pohjan luomiseksi punaisille liikeneuvostoille niiden työtä varten, antaakseen kaikille työväenluokan taisteluille järjestetyimmän luonteen on välttämätöntä saada työpaikoilla työläisten valitsemien vallankumouksellisten edustajain runkojoukot.

KI:n kaikkien osastojen täytyy suorittaa perinpohjainen käänne ja työmetodiansa jyrkkä muutos vallankumouksellisen toiminnan alalla eniten, sorrettujen ja riistettyjen proletariaatin kerrosten keskuudessa, naistyöläisten työläisnuorison ja maatyöläisten keskuudessa.

Työtätekevän nuorison osuuden kasvaessa ja erikoisesti sodanvaaran yhteydessä saa kysymys työläisnuorison joukkojen vallankumouksellisesta mobilisoimisesta ja käsittämisestä erikoisen suuren merkityksen ja vaatii se yhä voimakkaampaa huomiota kaikkien kommunististen puolueiden taholta nuorisoliikkeen kysymyksiin nähden, kuin myöskin KNI:n työn tehokasta tukemista. Kuluvana vuonna täytti KI tehtävänsä Kominternin linjan toteuttamisessa taistelussa oikeistolaisia ja sovitelijoita vastaan. Kommunististen nuorisoliittojen joukkotyön tila ja niiden

järjestöllinen kehitys ovat kuitenkin pysyneet aivan epätydyttävänä ja määräävät ne pakottavalla välttämättömyydellä suorittamaan sen käänteen joukkotyön suuntaan, mitä KNI:n V maailmankongressi vaati.

Maissa, joissa on olemassa vallankumouksellista talonpoikais- ja kansallista vapausliikettä, tulee päätehtävänä, rinnan työväenluokan enemmistön voittamisen kanssa, olemaan proletariaatin johtoaseman lujittaminen ja tämän liikkeen johtaminen kommunististen puolueiden taholta.

Koko Kominternin tehtävänä on kaikin puolin edistää kommunististen joukkopuolueiden perustamista ja lujittamista siirtomaissa, joiden tulee olla proletariaatin puolueita, etujoukkoja johtava voima tulevissa vallankumouksellisissa taisteluissa.

12. Varmaksi suunnaksi on otettava kehitys joukkopuolueeksi, taistellen niin lahkolaisuuden ja sosialidemokratisten traditionin jätteitä kuin myöskin periaatteettoman ryhmäkuntalaisuuden jätteitä vastaan, mikä eräissä puolueissa (esim. Amerikassa) on niiden jatkuvan kehityksen jarruna ja yhtenä syynä, mikä häiritsee niiden muuttumista joukkopuolueiksi.

Eräissä Kominternin osastoissa, kuten esim. Ruotsissa, on vielä laajalle levinneitä oikeistolaisia hörjumisia, jotka muodostavat suuren vaaran käytännöllisessäkin työssä. Ilman päättävää taistelua ja näiden opportunististen hörjumisten voittamista eivät kommunistiset puolueet kykene aktiivisesti täyttämään niiden edessä olevia vallankumouksellisia tehtäviä.

Lopuksi. Todeten vallankumouksellisen työväenliikkeen vihollisten voimistuvat yritykset kommunististen puolueiden irrottamiseksi laajoista proletarisista joukoista (eroittamalla kommunisteja ammattiliitoista, eroittamalla heitä toimista, lakkauttamalla puoluelehtiä, sen järjestöjä jne.) ja kutsuen taisteluun näitä yrityksiä vastaan on KI:n TPK:n täysistunto sitä mieltä, että suurimpana vaarana nykyhetkellä on

kompuolueiden vallankumouksellisen joukkoliikkeen kasvamisen temposta jällellejäämisen vaara (perässälaahaaminen). K:n TPK:n täysistunto kutsuu Kominternin kaikkia osastoja mitä päätäväisimpään taisteluun perässälaahaamisvirtauksia vastaan, mitkä ovat sosia-

lidemokraattisten jätteiden ilmausta, jotka kompuolueiden on voitettava koska ne muuten eivät voi täyttää työväenliikkeen etujoukon tehtävänsä, etujoukon, joka johtaa työväenluokkaa uusiin vallankumouksellisiin taisteluihin ja voittoihin.

Taloudellinen taistelu ja kompuolueiden tehtävät.

(Kominternin TPK:n X pleenumin hyväksymät päätöslauselmat.)

1. Nykyisten luokkataistelujen luonne.

1. Kominternin VI kongressin ja Punaisen Ammatillisen Internationalen, Profinternin kongressin jälkeinen aika on luokkaristiriitojen jatkuvan kasvun ja luokkataistelurintaman keskeytymättömän laajenemisen aikaa. Ei ole kulunut vuottakaan näistä kongresseista, kun Saksassa on jo käyty, paitsi kokonaista sarjaa suuria taloudellisia taisteluita, myös Ruhrin proletariaatin valtava kamppailu, Puolassa voimakas Lodzin 100,000 työläisen yleislakko, Ranskassa leimahtelevat taloudelliset joukkotaistelut, siirtyen alueelta toiselle (viime aikoina on ollut vähintään 100—lakkoa kuukausittain). Itävallassa puhkesi ensi kerran lakkoja pääoman ajamaa tuotannon järkipäristyttämistä ja tehtaiden fascistisoimista vastaan, Yhdysvalloissa joukkojen luonnonvoimainen lakkoliike (varsinkin eteläisissä valtioissa). Merkittävä on lukuisat osittaislakot v. 1929 alusta alkaen. Englannissa, jossa lakkoliikkeet ovat olleet eniten lamassa työväen v. 1926 kärsimän tappion jälkeen, samaten kokonainen jakso maataloustyöläisten lakkoja Euroopassa (Tshekko-Slovakiassa, Puolassa, Ranskassa), joilla on ollut kärkevän poliittinen luonne. Nykyiselle lakkojen aikakaudelle ovat luonteenomaisia osittaiset, yhtä tehdasta, jopa yhtä ammattialaakin käsittävät lakkoitaistelut, joiden juuret ovat kapitalistisen

rationalisoinnin aiheuttamassa voimistuneessa puristuksessa. Viimeiselle kehitysvaiheelle ominaista on vihdoin se, että kasvava lakkoliikkeen aallokko vetää pyönteisiinsä siirtomaat ja puolialusmaat (140—tuhannen kankurin lakko Bombayssä, työläisten lakko banaani-istutusalueilla Kolumbiassa, telakkatyöläisten lakko Ranskan siirtomaissa) ja saa näissä maissa ennen kuulumattoman laajuuden ja ankaruuden. Kaikki tämä osottaa, että työväenluokan vasemmistolautuminen käy kiihtyvällä vauhdilla, saaden yhä kansainvälisemmän luonteen.

2. Työväenliikkeen nykyisen nousun erikoisuudet heijastavat kapitalistisen maailmantalouden perusristiriitojen jatkuvaa kärjistymistä. Perusristiriita kasvavien tuotannollisten voimien ja markkinoiden ehtymisen välillä kasvaa ja kärjistyy. Kapitalistimaiden koko talouspolitiikka suuntautuu nyt markkinoiden valtaamiseen maasta siirtyvälle pääomalle, viennille ja raaka-aineille ja proletariaatin riiston tehostamiseen kapitalistisen rationalisoinnin kautta. Nykyään aiheuttaa jokainen pyrkimys kohottaa työväenluokan elintaso vastaiskun koko kapitalistiluokan puolelta, joka pyrkii perinpohjintukahuttamaan työväenliikkeen. Kapitalistinen järkipäristyttäminen ei ole pystynyt ratkaisemaan ristiriitaa tuotantomahdollisuuksien ja markkinoiden menekin välillä, vaan päinvastoin on tämä pulma käynyt yhä kärkeväm-

mäksi ja vaikeammaksi. Ratsionalisatio lisäsi tuotannon kokonaismäärää, mutta samalla se juuri lisääntyneen työtehon kautta aikaan sai myös lisääntyvää työttömyydensekä syviä muutoksia proletariaatin yhteiskunnallisessa kokoonpanossa ja työpalkan osuudessa työntuloksiin.

Tätä taustaa vastaan näkyy erikoisen räikeästi ero kapitalististen maiden ratsionalisoinnin, joka raskaana ikeenä painaa työväenluokan hartaita ja SSSR:ssä toteutettavan sosialistisen ratsionalisoinnin välillä, joka on ase kapitalististen jätteiden hävittämiseksi SSSR:ssä ja takaa neuvostoproletariaatin mahdollisimman nopean aineellisen ja sivistyksellisen nousun.

3. Nykyisen trustikapitaalinen yhteenkasvamisesta valtiokoneiston kanssa on seurauksena se, että taistelu proletariaatin elintason kohottamiseksi muuttuu taisteluksi kapitalistisen järjestelmän perusteita, porvarillista valtiota vastaan. Nykyinen kapitalismi on joutunut siihen tilaan, jolloin omistussuhteet eivät mitenkään salli työväenluokan elintason parantamista (vaikka erikoistapauksissa osittaiset palkankorotukset tilapäisesti ovatkin mahdollisia) ja työväenluokan eteen astuu selvemmin kuin koskaan ennen tehtävä yhdistää jokapäiväinen taistelunsa, taisteluunsa kapitalistista järjestelmää vastaan kokonaisuudessaan. Uusissa olosuhteissa saa proletariaatin taloudellinen taistelu yhä enemmän selvän poliittisen luonteen. Se ei suinkaan merkitse sitä, että kysymyksellä proletariaatin käymän taloudellisen, osittaisen taistelun johtamisella olisi pienempi merkitys kuin ennen. Juuri nykyään on vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen tehtävänä ennen kaikkea järjestää taisteluja osittaisen vaatimuksien ajamiseksi pitämällä silmämääränä, taistelun perspektiiveinä, taistelua poliittisesta vallasta. Nykyisten taloudellisten taistelujen syvän poliittisen merkityksen ilmaisuna on työväenluokan vasemmistuminen.

4. Nykyisten taloudellisten taistelujen poliittisen luonteen määrää myös tar-

keimpien kapitalistimaiden porvariston siirtyminen uusiin, fascistisiin metodeihin (menetelmiin) työväenluokan kukistamiseksi. Tämä fascistisoituminen ilmenee taloudellisissa taisteluissa ennen kaikkea pyrkimyksenä riistää työläisiltä lakko- ja yhdistymisvapaus ja siten pyrkimyksenä hävittää proletariaatin taloudellisilta taisteluilta pois niiden legaalinen pohja. Keinoina on pakollisen sovinto-oikeuden voimaan saattaminen, kuin myös avonainen terrorin ja valtiokoneiston käyttö, jopa vallankumouksellisten ammattiliittojen, lakkokomiteoiden ja lakkolaisten kokousten hajottaminen ja joukkovangitsemiset ja porvarillisen valtion sotakoneiston käyttö lakkorikureina (maatyöläisten lakko Tšheko-Slovakiassa). Erikoisesti on merkittävä reformistisen ammattiliikkeen aparaatin osanotto taistelevain työläisten kukistamiseen ja fascismin voimistuttamiseen tehtaissa.

5. Työväen laajat joukot, joille pääoman hyökkäys merkitsee kautta maailman kasvavaa riistoa, yhä pikaisempaa loppuun kulumista nykyisten ratsionalisoitujen kapitalististen tehtaisten tarjoimissa pakkotöissä, yhä aikaisempaa «kuluneiden» työhönkyvyttömiä armeijaa heittämistä, kasvavaa työttömyyttä, työpäivän pitenemistä, elintason alenemista ja toimeentulon muuttamista yhä epävarmemmaksi, voimistuttavat ponnistuksiaan pääoman hyökkäykseen torjumiseksi ja käyvät yhä useammin ja rohkeammin vastahyökkäykseen. Taloudellisten taistelujen uusi luonne on siinä, että nämä taistelut yhä enemmän muuttuvat kohtaus-taisteluiksi, jopa useissa tapauksissa proletariaatin hyökkäyksiksi. Sellaisia ovat miltei kaikki viimeisen puolenvuoden taistelut ja ennen kaikkea Lodzin lakko, Ruhrin sulkua ja Bombayn kankurien yleislakko.

6. Varsin kuvaavaa nykyisissä taloudellisissa taisteluissa on se tosiasia, että reformististen ammatillisten järjestöjen ennen kuulumattoman suuresta lakkorikkuruudesta, oikeistolaisten peturuudesta ja sovittelijain hajoitusyri-

tyksistä huolimatta ja vihdoin itsensä vasemmisto-ammattiliikkeen ja kommunististen puolueitten — nämä kun eivät ole kylliksi oppineet itsenäisesti johtamaan lakkoliikkeitä — tekemistä virheistä ja kärsityistä tappioistakin huolimatta, ei proletariaatin taistelukunto ole heikontunut. Ruhrilla esim. ei proletariaatti itseasiassa saanut vaatimuksiaan tyydytytyksi, mutta työväenjoukkojen taistelukunto ei siitä vähentynyt, vaan tämän jättiläistaistelun kokemukset ovat joukkojen jatkuvan mobilisation kiihoittimena. Kaikki tämä kumoo sen reformistien ja oikeistolais-likvidaattorien teorian, että proletariaatin viimeaikaiset taistelut, jopa taistelut palkkojen korottamisen puolestakin, ovat vain puolustustaisteluja.

7. Mutta kaikkein luonteenomaisinta uusien taloudellisten taistelujen arvioinnille, mikä samalla todistaa työväenliikkeen kasvavaa nousua, on järjestymättömien työläisten yhä kohoava aktiivisuus. Tätä edistää erikoisesti työväenluokan kokoonpanossa rationalisoinnin johdosta tapahtuneet syvät muutokset. Rationalisoinnin seurauksena laskee reformististen ammattiyhdistysten perusjoukkojen, ammattitaitoisten työläisten lukumäärä nopeasti. Ruhrin sulussa oli järjestymättömien työläisten lukumäärä kolmeneljännestä liikkeeseen osaanneista. Lodzissa otti liikkeeseen osaa 80,000 työläistä, joista vain vähän yli 4,000 oli ammattiliiton jäseniä. Bulgariassa 30,000 lakkoilleesta tupakka-tehtaalaisesta oli 95% järjestymättömiä. Ranskassa on enemmän kuin 90% proletariaatista kokonaan järjestymättömiä. Vieläpä Englannissa, jossa lakoilla on pienien piiriäkäsittävien osittaislakkojen luonne, on merkille pantava juuri järjestymättömien työläisten osanotto (lakko automobiiliteollisuudessa), Indiassa, Bombayssa, järjestymättömien työläisten suurten joukkojen lakon seurauksena syntyi suuri 65,000 jäsentä, — s.o. 70% lähes Bombayn kankureista käsittävä vasemmistoyhdistys. Lisäksi varsin kuvaavaa viimeaikaisille taisteluille on,

suureksi osaksi järjestymättömien työläisten ja nuorison vasemmistuminen, aktiivisuus ja luokkalujuus. On pantava merkille, että työläisnaisten laajat joukot useilla mitä tärkeimmillä teollisuusaloilla (tekstiili-, konerakennus-, sähkö-, kemiallisessa, ravinto, neuloma- ja keinoitekoisen silkin valmistamisteollisuudessa jne.) muodostavat puolet, jopa joskus enemmistön työssä olevasta proletariaatista. Samalla ovat he hyvin huomattavana osana järjestymättömien työläisten joukoista.

Tämä järjestymättömien työläisten aktiivisuus ilmaisee joukkojen luonnonvoimaisen tyytymättömyyden kasvun, joka usein särkee reformististen ammattiliittojen laillisuuspuitteet, yhä useammin vetäen näiden liittojen jäsenjoukot taisteluun ei vain ilman, vaan usein vastoin reformistisen ammattiliittokoneiston tahtoa.

8. Siten voidaan Kominternin VI ja Profinternin IV kokouksen jälkeen luokkataistelussa esiintyvät erikoispiirteet, jotka osottavat työväenliikkeessä uuden vallankumouksellisen nousun aineksien kerääntymistä, luonnehtia seuraavasti:

1. Siirtyminen pienistä osittaisaisteluista suuriin joukkotaisteluihin.

2. Työläisten yhä useammin siirtyminen vastahyökkäykseen.

3. Järjestymättömien joukkojen kasvava aktiivisuus.

4. Ammattiliikkeen laillisuuden puiteiden särkyminen.

5. Lakkotaistelujen muuttuminen yhä poliittisemmiksi ja vallankumouksellisimmiksi.

6. Liikkeen kansainvälinen luonne, käsittäen siirtomaat ja viime aikoihin asti jälkeen jääneen Englannin.

7. Näiden taloudellisen taistelun uusien muotojen vaikutus ei ole kaikkialla samanlainen. Muutamissa maissa, kuten esim. Saksassa, jossa monesta syystä näemme nykyaikaisen kapitalismin vakaantumisesta johtuneiden ristiriitojen klassillisen ilmaisun, nämä uudet muodot esiintyvät kaikkein räikeimpinä. Englannissa, jossa työväenluokka vasta nyt

alkaa toipua kaivostyöläisten yleislakossa v. 1926 kärsimästä tappiosta, ja jossa kapitalistisen rationalisoinnin kehitys, Saksaan ja Yhdysvaltoihin verraten, on vasta alkuvaiheissaan, huomaamme vain lähenevien joukkotaistelujen ajanjakson alkuvirettä. Työväenpuolueen astuminen hallitukseen johtaa kiertämättömästi näiden taistelujen voimistumiseen ja kärjistymiseen, koska Työväenpuolueen hallitus yhä selvemmin paljastuu kapitalistisen rationalisoinnin toteuttajaksi ja proletariaatin voimistuvan riiston suoranaiseksi aseeksi, siten hävittäen joukkojen reformistisia harhoja. Sitä paitsi uutta kansainvälisen työväenliikkeen historiassa on joukkolakkoliike Indiassa, jossa nämä uudet muodot ovat esiintyneet ehkä kaikkeinärkevimpinä. Merkittävä on myös jyrkkä luokkaryhmittyminen banaani-työläisten lakossa Kolumbiassa, jossa pantiin liikkeelle koko sotilashallinnollinen koneisto ja koko porvaristo esiintyi yhtenäisenä rintamana.

8. Kommunistisen ja vallankumouksellisen ammattiliittojen etujoukon ja sosialifascistisen ammattiliittobyrokratian välistä taistelua ei enää käydä vain ammattiliittojen sisällä, vaan käsittelee se työläisjoukot kokonaisuudessaan. Tätä taistelua käydään ennenkaikkea työläisjoukkojen ja lakkoliikkeiden johtamisesta. Tämän yhteydessä on muodostunut kommunistiselle ja vallankumoukselliselle etujoukolle (varsinkin vappumielenosotusten jälkeen Saksassa) uudet, edullisemmat ehdot työväenluokan enemmistön valtaamiseksi. Siksi onkin suuri merkitys järjestymättömiä työläisiä koskevalta kysymyksellä. Tästä johtuu uusi taktikka tehdaskomiteoiden valinnassa. Tämän takia on ratkaiseva merkitys kommunistisen ja ammattiliiton etujoukon kykenevyydellä johtaa itsenäisesti lakkoja, ilman reformistista ammattiliittokoneistoa ja näiden tahtoa vastaan. Tästä johtuu säälimätön taistelu opportunistista ammattiliittojen legalismia vastaan omista riveissämme, ja

yhteisrintama-taktiikan toteuttaminen alhaaltapäin.

2. Työväenluokan vasemmistuminen ja reformistiset ammattiliitot.

1. Työväenluokan jatkuva vasemmistuminen ja luokkataistelujen kärjistyminen johtavat reformistisen ammattiliikkeen kriisien kasvamiseen. Jo Kominternin VI kongressi ja Punaisen ammattiinternationaalen IV kongressi totesivat reformistisen ammattiliittokoneiston yhteistyön porvarillisen valtion ja monopolistisen suurpääoman kanssa. Viime vuoden aikana luokkataistelujen kiihtyessä on tämä prosessi tunkeutunut yhä syvemmälle. Samoin kuin sosialidemokratia kehittyi sociali-imperialismin kautta sosialifascismiin, ottaen paikkansa nykyaikaisen kapitalismin taistelevan etujoukon riveissä työväenluokan kasvavan vallankumouksellisen liikkeen tukahduttamiseksi (Zörgiebelin johtamat ammuttamiset vappuna) sosialifascistinen ammattiliittobyrokratismi menee kokonaan suurporvariston puolelle, vaatii pakollista sovinto-oikeutta, pyrkii valjastamaan työväenluokan kapitalistisen rationalisoinnin ikeeseen ja muuttaa reformistisen ammattiliittokoneiston lakkorikkuriuden organisoijaksi. Tästä puhuvatkin avoimesti Ranskan reformistisen yleisen Työliiton viimeisessä kongressissa hyväksytty «uusi ohjelma» ja Saksan sekä Englannin viimeisten ammattiliittokongressien päätökset (Hamburg, Swansea). «Taloudellinen demokratia», johon sisältyy reformistien ja kapitalistien yhteinen työväenluokan kiristäminen, on tullut Amsterdamin Internationaalen viralliseksi tunnukseksi. Tämä lakkorikkuriuden kansainvälinen ohjelma perustuu kapitalistien talouspolitiikan aktiiviseen auttamiseen reformistisen ammattiliittokoneiston suoran yhteistyön kautta kapitalistien kanssa («rauhalliset» tariffisopimukset, osanotto trustien tarkkailuneuvostoihin jne.), sekä valtiokoneiston kanssa. («Taloudelliset neuvostot»,

Kansainliiton taloudelliset elimet, pakolisen sovinto-oikeuden elimet jne.) Samaanaikaisesti kansainvälinen reformismi voimistuttaa yrityksiään siirtomaiden proletariaatin vallankumouksellisen luokkaliikkeen tukahduttamiseksi. Albert Thomas veljeilee Kuomintangin pyövelien ja keltaisten ammattiliittojen johtajien kanssa. Hänen johdolla on toteuttaa Japanin imperialismien agentti Bundji Suzuki mitä taantumuksellisimman juonittelunsa n. s. Aasian maiden työväen kongressin. Tässä reformististen ammattiliittojen nopeassa fascistisoitumisessa ja sen yhdistämisessä porvarillisen valtiokoneiston kanssa on erittäin vahingollinen osansa n. s. Amsterdamin Internationaalen «vasemmalla siivellä» (Cook, Fimmen y. m.), jotka, Amsterdamin Internationaalen johtoon nähden oppositiooniksi naamiotuneina, koettavat peittää työväenluokalta tämän prosessin varsinaisen merkityksen ja muodostavat aktiivisen järjestörynnäköön (eikä läheskään vähäpätöisintä) sosialifascismin järjestelmässä.

Luonnollista on, että työväenluokalle käy yhä sietämättömämmäksi se asiain-tila, että heidän on käytävä taloudellisia taistelujaan poliittisesti taantumuksellisten lakkorikurijohtajiensa johdolla. Tämä ammattiliikkeen johtajien petturimainen lakkorikuriustaktiikka, aikana, jolloin pääoma laajentaa ja voimistuttaa hyökkäystään tehostaakseen työläisten riistoa, onkin reformistisessa ammattiliikkeessä kasvavan kriisin perussyynä.

2. Tämä kasvava kriisi ilmenee useassa maassa reformististen ammattiliittojen «kuivumisessa» (Englannissa), ja vallankumouksellisten liittojen joukkokasvussa (Intia, Latinalainen Amerika, Yhdysvallat). Tämä kriisi ilmenee myös joukkojen kärjistyneenä epäluottamuksena reformistiseen ammattiliittobyrokraatiaan, ja sosialifascistisen ammattiliittobyrokraatian hyökkäyksessä ammattiliikkeen vallankumouksellista oppositiota vastaan, yhä useammin käytetyssä vallankumouksellisen opposition jäsenten reformistisesta ammattiliitosta erottamisessa ja uhkailuissa erottaa

«kymmenin tuhansin» (Berliinin reformistisen metalliliiton puheenjohtajan ilmoitus). Mitä enemmän ammattiliitot sosialifascistisen ammattiliittobyrokraatian käsissä muuttuvat yksinkertaisesti kapitalistisen talouden apuvälineiksi, sitä voimakkaamaksi kasvaa reformistisen ammattiliikkeen kriisi ja sitä ankarimmiksi ammattiliittobyrokraatian hyökkäykset ammattiliikkeen vallankumouksellista oppositiota vastaan. Jo nyt on reformististen ammattiliittojen sisäinen taistelu tavattomasti kärjistynyt. Joukkojen painostus toimitsijoihin on niin voimakas, että harvinaisia eivät ole tapaukset, jolloin reformististen ammattiliittojen perusjärjestöt ovat pakotetut esiintymään ammattiliittopomoja vastaan, jotka pyrkivät muuttamaan ammattiliitot lakkorikurijärjestöiksi ja kapitalistisen vakaantumisen välineiksi ja tässä tarkoituksessa ajavat työväenluokan hajottamispolitiikkaa, erottamalla ammattiliitoista paraimpia vallankumouksellisempia aineksia, hävittävät ammattiliitoista viimeisetkin demokratian jätteet ja esittävät vallankumoukselliselle oppositiolle ultimatumia (reversioita) ja suuntaavat toimintansa ammattiliittojen fascistisoitumiseen.

3. Reformististen ammattiliittojen sisäisen kehityksen nykyinen aste vastaa yleistä luokkavoimien siirtymiskautta. Työväenluokka on jo kyllin vahvistunut siirtyäkseen yhä useammin vastahyökkäykseen. Ammattiliitto byrokraatialla on vielä vaikutusvaltaa eräisiin työväen kerroksiin, mutta vallankumouksellisten ammattiliittojen ja ammattiliittojen vallankumouksellisen opposition onnistuu yhä enemmän vetää mukaansa reformistisiin ammattiliittojärjestöihin kuuluvaa työväkeä. Tämä seikka määrää myös kommunistien tehtävät reformistisissa ammattiliitoissa: reformistisista ammattiliitoista ei ole erottava, vaan kaikin tavoin edistettävä reformistisen ammattiliikkeen jäsenistön vallankumouksellistumisen vauhtia, päättävästi asettumalla proletariaatin luokkataistelun johtoon.

3. Taloudelliset taistelut ja vallankumouksellinen ammattiyhdistysliike.

1. Kominternin TPK:n IX plenumin ja IV PAI kongressi eivät asettaneet kommunistisille puolueille ja vallankumouksellisille ammattiliitoille tehtäväksi vain lakkotaistelujen itsenäistä johtamista vaan myöskin tämän taistelun mahdollisimman hyvän valmistamisen ja työväenluokan yhtenäisyyden toteuttamisen alhaalta, työpaikoilta käsin. Jo silloin todettiin epäsuhte vallankumouksellisen ammattiliikkeen poliittisen vaikutuksen kehityksen ja sen järjestöllisen lujituksen välillä. Tässä tarkoituksessa ehdotettiin toimitettavaksi reformistisissa ammatillisissa järjestöissä toimivien kommunististen fraktioiden uudelleen järjestely alhaalta käsin kuin myös (maissa joissa ammattiliike on hajaantunut) vallankumouksellisten ammattiliittojen uudelleen järjestely tuotannon pohjalla toteutettavaksi niissä demokraattinen keskittyneisyys ja muodostaa tehdaskomiteat vallankumouksellisten ammattiliittojen perusjärjestöiksi. Samoin osotettiin jo silloin sosialidemokraattisten perinnäistapojen ja ammattiliitto-laillisuuden vaarallisuus niissä maissa, joissa ei ole varsinaisia vallankumouksellisia ammattiliittoja (Saksa), joka esiintyi siihen aikaan erityisen voimakkaana tunnuslauseessa: «pakotakaa ammattiliikkeen byrokraatteja» ja vallankumouksellisen ammattiliikkeen johtajien reformististen ammattiliittojen johtajien kanssa muodostamalla johtavain kerrosten diplomaattisilla yhtymillä.

2. Tämä vaara saattoi ja täytyi tulla erikoisen vakavaksi seuraavan, taloudellisten taistelujen tavattoman kasvun ja kärjistyksen kautena. Juuri tämän prosessin aikana tapahtui, (eikä saatanut muuten ollakaan) Kominternin voimien tiivistyminen, leniniläisvästaiten opportunististen aineiden pois seuloamisen kautta. Samallinen uudelleen ryhmittyminen oli kiertämätön vallankumouksellisessa ammattiliikkeessä

(Hais'n ja kumppanien erottaminen Tshecko-Slovakiassa, samoin eräiden, Saksan Kommunistisen Puolueen amatillisten osastojen aktiivisten työntekijäin erottaminen j. n. e.) Kominternin ja PAI päätöksiä ei ole tehty turhaan. Kompuolueet ja vallankumouksellinen ammattiliike (niin yhtenäisen kuin hajaantuneen ammattiliikkeen maissakin) ovat saavuttaneet suuria menestyksiä tänä aikana. Lakot ovat olleet paremmin valmistettuja kuin edellisinä vuosina ja paremmin on toteutettu yhteisrintamataktiikkaa, on saavutettu menestystä taistelussa ammattiliittolaillisuutta vastaan ja kompuolueiden taloudellisten ja poliittisten tunnuslauseitten toteuttamisessa. Käytäntö on osottanut, että vallankumouksellisen ammattiliikkeen saavutukset ovat sitä suuremmat, mitä päättävämmmin näitä päätöksiä on toteutettu elämässä.

3. Maissa, joissa ei ole vallankumouksellisia ammattiliittoja, on ammattiliikkeen suurimpana heikkoutena tähän mennessä ollut ammattiliittolaillisuus, pelko mennä liiton sääntöjen puitteista pois. Siitä johtuu riittämätön vastarinta ammattiliittobyokratian hyökätessä, (erottamisille, «reviersioille») ja riittämätön aktiivisuus työskentelyssä työläisjoukkojen mukaan vetämiseksi (uuden taktiikan toteuttaminen tehdaskomiteoita valittaessa, taistelukomiteoiden järjestämisessä jne.) Lodzissa esim. yleislakon aikana syksyllä v. 1928 valmisti vallankumouksellinen oppositio taitavasti taistelun, taitavasti käyttäen hyväkseen hetkeä, jolloin työläiset olivat kuohuksissaan uusien tehdassääntöjen ja rangaistustaulukkojen voimaansaattamisesta, aivan oikein hylkäsi muutamien kommunistien liian aikaisesta lakonjulistamisesta, kehitti lakon ympärille laajan kamppailun ja yhdisti taitavasti taloudellisen taistelun poliittiseen taisteluun fascistista hallintoa vastaan. Mutta samanaikaisesti ei lakkokomitean punainen fraktio ymmärtänyt oikein yhtenäisyystaktikkaamme, jonka tuloksena oli hä-

viöön altis lakkokomitea, ollen sen enemmistö Puolan sos.-dem. puolueen kannattajia.

4. Toinen puutteellisuus näissä maissa on pelko, että uuden taktiikan soveltamisella heikonnetaan ammattiliikkeen vallankumouksellisen opposition asemaa reformistisissa ammattijärjestöissä. Juuri tätä pauhaavat nyt oikeistolaiset ja sovittelijat, niin kuin he aikaisemmin (taistelukomiteoiden muodostamisen aikana Ruhrilla) keinottelivat luulotellulla kompuolueen ja vallankumouksellisen ammattiliikeopposition muuttumisella «luokasta eristäytyneen ryyssyköyhälistön» järjestöksi.

5. Suuri puutteellisuus on yhä vielä itse kommunistipuolueiden ammattiliitofraktioiden rakenteessa ja työn luonteessa. Reformistisissa ammattiliitoissa olevien joukkojen kompuolueille valloittamistyön välttämättömänä edellytyksenä on vahvat ammattijärjestöjen komfraktiot, jotka pystyvät ajamaan puolueen linjaa ammattiliitoissa, ovat keskenään yhteydessä ja vastaavien vastuunalaisten puoluekomiteoiden ohjauksen alaisia. Plenum toteaa jälleen, että Kominternin lukuisia päätöslauselmia kommunistisista ammattiliitofraktiosta toteutetaan epätyytyvästi. Kommunistisia ammatillisia fraktioita ei ole läheskään kaikkialla, jossa niitä II kansainvälisen järjestöneuvottelukouksen päätösten mukaisesti pitäisi olla ja siellä missä niitä on, eivät ne aina ole oikein järjestetty. Muutamissa maissa, joissa on maanalainen kompuolue (Puola) on komfraktioiden rinnalle muodostettu punaisia fraktioita. Samalla ei ole vedetty tarkkaa rajaa komfraktioiden ja punaisten fraktioiden työn välille. Punaisten fraktioiden rakenteen tulee olla sellainen, että se yhdistäisi mahdollisimman laajoja, komfraktioiden ympärille ryhmittyneiden myötämielisten työläisten joukkoja. Punaiset fraktiot eivät kuitenkaan mitenkään korvaa komfraktioita ja komfraktioiden ei tule perustaa punaisia fraktioita, ellei niissä ole taattu kompuolueiden johtava vaikutus.

6. Vihdoin itse kompuolueilla ei tähän mennessä ole ollut täyttä käsitystä ammattiliittotyön merkityksestä nykyisessä kehitysvaiheessa. Työ ammattiliitoissa käsitetään tavalliseksi «alaosaston» työksi. Puolue ei keskitä koko huomiotaan, varsinkin tehtaiden puoluekerhojen huomiota, etupäässä taloudellisten taistelujen johtamiseen. Se osottaa vallankumouksellisen ammattiliikkeen työn ja nykyisten taloudellisten taistelujen poliittisen merkityksen aliarviointia.

7. Itsenäisen vallankumouksellisen ammattiliikkeen maissa (Ranska, Tshecko-Slovakia) on perusvirhe tähän asti ollut vallankumouksellisen ammattiliittoaktiivin erään osan puolelta tapahtunut joukkojen radikalisoitumisen ja ammattiliikkeen reformismien uuden luonteen aliarviointi. Ranskassa joutuivat yhdistyneet ammattiliitot (unitaariset unionit) odottamatta liikkeen yllättäväksi, vyöryen se niiden yli («liike kasvoi meille ylivoimaiseksi, järjestöiltämme puuttui aloitteellisuutta», sanoi Monmousseau Yhdistyneiden Ammattiliittojen neuvoston lokakuun plenumissa).

Tshecko-Slovakiassa oli punaisten ammattiitojen (JAV) likvidatoorisen ryhmän taktiikalle ominaista johtavien ainesten yhtyminen reformististen ammattiliittojohtajien kanssa, yhteistyössä lahjottujen reformististen tehdaskomiteain kanssa, jota selitettiin yhteisrintamataktiikaksi, laillisuutta palvova suhtautuminen porvarilliseen valtioon, opportunistinen asenne lakkotaktiikassa ja varsinkin suhteessa järjestymättömiin. Tämä johti siihen, että ensimmäisen suuren taloudellisen taistelun aikana, jolloin kompuolue ja vallankumoukselliset ammattiliitot siirtyvät uuteen lakkotaktiikkaan, likvidatoriset ainekset vastasivat siihen eroamalla vallankumouksellisesta ammattiliikkeestä.

Suurena vaarana näissä maissa on myös legalismi, kunnioitus kapitalistisia lakeja kohtaan. Vallankumouksellisen ammattiliikkeen on taisteltava jokaisesta laillisesta toimintamahdollisuudesta,

mutta samalla sillä ei saa olla minkäänlaisia opportunistisia harhakuvitelmia porvarillisesta valtiosta ja kapitalistisesta laillisuudesta. Punaisten ammattiliittojen voima ja vaikutus riippuu kokonaan proletariaatin taloudellisten taistelujen aktiivisesta organisoinnista ja itseänsä johtamisesta. Yksi vallankumouksellisten ammattiliittojen pääheikkouksia on riittämätön tunkeutuminen työpaikkoihin ja ammattiliittien valtuuttujen puuttuminen (tai aivan heikosti toimiminen) tehtaissa.

8. Välittömänä seurauksena tästä väärästä asenteesta ja puuttuvasta aloitteellisuudesta johtuu vallankumouksellisen ammattiliikkeen heikko yhteys joukkoihin. Tämä todetaan Ranskan kompuolueen KK. päätöslauselmassa koskeva Ranskan kommunistien lakkotaktiikkaa (esim. Loiren vuorityöläisten lakon aikana ei ollut juuri minkäänlaista yhteyttä lakkolaisten ja lakon johdon välillä). Tästä johtuu opportunistiset virheet yhteisrintamataktiikassa Bordeauxissa. Tästä johtuu myös järjestymättömiä koskevan probleemin poliittisen merkityksen ymmärtämättömyys. Se ilmenee myös vallankumouksellisten ammattiliittojohtajien kielteisessä suhtautumisessa laajoihin, valittuihin lakkokomiteoihin — kun muka siellä, missä on vallankumouksellisia ammattiliittoja, jotka aktiivisesti johtavat lakkoja, tällaiset lakkokomiteat ovat tarpeettomia. Sellainen kanta on nurinkurista trade-unionistista rajoittuneisuutta (sovelluttuna vallankumoukselliseen ammattiliikkeeseen) nykyajan päätehtävän kuin myös joukkojen enemmistön valtaamisen keinon käsittämättömyyttä. Yhtenä suurena puutteena maissa, joissa ammattiliikkeen liike on hajaantunut, on tähän asti ollut väärä suhde kommunistisen puolueen ja vallankumouksellisen ammattiliikkeen välillä. Erittäin vahingollinen nykyaikana on käsitys, että taloudelliset taistelut ovat yksinomaan vallankumouksellisen ammattiliikkeen ja poliittiset taistelut vain kompuolueen asia. Tällainen «työnjako» on toisaalta

johtanut vallankumouksellisen ammattiliikkeen kommunistisen aktiivin vierotautumiseen suurista vallankumouksellis-poliittisista taistelukysymyksistä. (Räikeänä esimerkkinä tästä ovat ammattiliikebyrokraatit petturi Haisin tyyppiä), toisaalta puolueen laajojen toimisijapiirien irroittautumiseen työväenluokan jokapäiväisestä taistelusta ja siten yleensä joukoista.

9. Peruspuutteellisuus kaikessa työssä lakon valmisteluajankana, niin näissä kuin yhtenäisen ammattiliikkeen maissakin, on agitatoris-propagandatyön etualalla olo järjestöllisiin kysymyksiin nähden. Lakkoa voidaan taas vakavasti valmistella vain suorittamalla ennakolta suuri organisaattorinen valmistelutyö.

4. Ammattiliitot ja taistelukomiteat.

1. Lakkotaistelujen kokemukset Kominternin VI kongressin jälkeen ovat kokonaan ja täydellisesti osottaneet oikeaksi pyrkimys-suunnan kommunistien itsenäiseen taloudellisten taistelujen johtamiseen. Lakkotaistelujen itsenäinen johtaminen ja järjestymättömien mukaan vetäminen on osottautunut mahdolliseksi, ensinnäkin luomalla laajoja taistelukomiteoita (lakko- ja sulun vastustamiskomiteat jne), jotka valitsee tehdään koko työväki sekä järjestyneet että järjestymättömät työläiset ja työläisnaiset. Taloudellisten taistelujen aikana ovat taistelukomiteat johtavia perusjärjestöjä, jotka kokoavat laajat työläisjoukot poliittisten ja taloudellisten tunnusten ympärille. Poikkeuksesta kaikissa tapauksissa, kun lakkojen ja sulkujen aikana on asetettu kysymys erikoisten taistelukomiteoiden muodostamisesta lakkojen johtamiseksi tai taistelemiseksi sulkua vastaan, on tämä saanut laajojen joukkojen lämpimän kannatuksen ja tehnyt kompuolueille ja vallankumouksellisille ammattijärjestöille mahdolliseksi kerätä tämän tunnusten ja vallankumouksellisen taisteluohjelman ympärillä huomattavan, jopa useissa tapauksissa ratkaisevan osan

lakkolaisia. Juuri tunnus itsenäisten, reformistisesta ammattiliittokoneistosta riippumattomien komiteoiden muodostamisesta, on tehnyt kommunistiselle puolueelle ja vallankumouksellisen ammattiliikkeen kannattajille mahdolliseksi järjestöllisesti yhdistää suuria proletariijoukkoja sos.-dem. ja reformistista koneistoa vastaan, kuten kävi esim. Ruhrilla.

2. Kun taistelukomiteat johtavat joukkojen niin taloudellisia kuin poliittisiakin esiintymiä, on niiden oltava kokoonpanoltaan laajoja, puolueettomia joukkojärjestöjä, koska niiden tehtävänä on yhdistää työläisnaisia, jotka kuuluvat moniin eri puolueisiin ja eri ammattijärjestöihin tai ovat aivan järjestymättömiä. Vaikka eivät kuuluukaan mihinkään puolueeseen eivät ne voi olla poliittisesti neutraalisia. Lodzin kokemus osottaa miten vaarallisia komiteoissa ovat kapitalistien asiamiehet (Puolan sos.-dem.) Komiteoiden poliittinen ohjelma muodostetaan niistä poliittisista tunnuksista, joita työväenjoukot esittävät (esim. taistelu kapitalistista rationalisatiota vastaan, taistelu pakollista sovinto-oikeutta vastaan, taistelu fascismia vastaan, taistelu porvarillisia ja porvarillisidemokraattisia blokkeja vastaan jne.) Samalla on taistelukomiteoiden läheisesti yhdistettävä nämä poliittiset tunnukset työväenluokan välittömien taloudellisten puutteiden kanssa. Taistelukomiteoihin valitaan työläisnaisia, jotka kannattavat tätä poliittista ohjelmaa.

3. Taistelukomiteat yhdistävät laajoja työväenjoukkoja ammattiin katsomatta puolittain kiinteänä väliaikaisena järjestönä. Niitä ei voida nimittää ylhäältä käsin, kuten tekevät reformistit (ammattiliittojen nimittämät lakkokomiteat). Ne on valittava tehtaan yleisessä ja työväen valitsemien delegaattien kokouksissa.

4. Taistelukomiteat ovat tilapäisiä järjestöjä ja on kommunistien otettava alote niiden järjestämiseksi proletariaatin joukkoesiintymisien yhteydessä, proletariis-demokraattisilla perusteilla.

Taistelukomiteoiden ei tule rajoittaa taistelualuetta, vaan on niiden pyrittävä sitä laajentamaan, taloudellisten taistelujen muuttamiseen poliittiseksi taisteluksi. Taistelun päätyttyä ja selostuskamppailujen tultua pidetyiksi ne haajoavat.

5. Koska reformistisen ammattiliikkeen koneisto yhä enemmän fascistisoituu, niin kaikenlainen poliittinen ja taloudellinen joukkojen liikehtiminen kohtaa reformistisen ammattiliikkeen johtokoneiston puolelta samanlaista vastarintaa kuin kapitalistien ja porvarillisen valtionkin puolelta. Tästä johtuu välttämättömyys ja mahdollisuus taistelukomiteoiden johtamain proletariaatin joukkoesiintymisten aikana asettaa taistelukomiteat reformistisen ammattiliikkeen koneiston vastapainoksi, ei vain taistelun loppuun käymiseksi, vaan myöskin tariffisopimusten tekemisessä taistelun tulosten vakiinnuttamiseksi ja siten, että ne tekevät alotteon tariffikomiteoiden muodostamisesta ja tehdyn tariffisopimuksen noudattamista valvovien elinten valitsemista. Viime aikoina on lakkotaistelujen aikana taistelukomiteain ja reformististen ammattiliittojen koneiston välillä käyty taistelua työväenjoukkojen johtamisesta (Saksa). Taistelukomiteat ovat muutamissa tapauksissa tehneet työläisten nimessä sopimuksia kapitalistien kanssa. Demokraattisina joukkojärjestöinä, jotka todella taistelevat työläisten etujen puolesta, on taistelukomiteoista tulut reformistisen ammattiliikebyrokratismin, sen petturiuden, sen kapitalistien kanssa harjottaman yhteistyön paljastuseliminä.

6. Tärkeänä taistelukeinona reformististen ammattiliittojen jäsenjoukkojen valloittamiseksi (maissa, joissa ei ole itsenäistä vallankumouksellista ammattiliikettä) on järjestymättömien työläisten ja työläisnaisten entistä voimakkaampi ammattiliittoihin vetäminen vallankumouksellisen opposition ohjelman perusteella, tiivistäen ne taistelukomiteoiden ympärille joukkoesiintymisten aikana. Kom-

puolueiden työ järjestymättömien keskuudessa, joka on lähiajan tärkein taistelutehtävä, on suoritettava toisaalta voittamalla puolelleen ja järjestämällä tehdaskomiteat ja yhdistämällä ne taistelukomiteoiden (samoin kuin kaikenlaisten vallankumouksellisten joukkojärjestöjen, kuten kansainvälisten vankien huoltokomiteain Moprin, punaisten rintamamiesten liito jne.) ympärille, toisaalta järjestämällä ne vallankumouksellisiin ammattiliittoihin maissa, joissa ammattiliitto on hajaantunut. Erikoista huomiota on kompuolueiden taloudellisten taistelujen aikana kiinnitettävä paraimpien aineiden vetämiseen kompuolueeseen ja vallankumouksellisiin joukkojärjestöihin. Järjestymättömien tilapäiset järjestömuodot (maissa, joissa ei ole itsenäisiä vallankumouksellisia ammattijärjestöjä, kuten Saksassa ja Englannissa), joilla on puolittain ammattijärjestöjen luonne («keskinäisen avun yhdistykset» tai «taisteluyhdistys sulkua vastaan») saattavat vain vaikeuttaa vallankumouksellisen ammattiliikkeen todellisen, vaikutuksen vahvistumista järjestymättömien keskuudessa.

7. Taistelukomiteat ovat proletarisen joukkotoiminnan elimiä. Siinä on taistelukomiteoiden erikoinen luokkamerkitys. Taistelukomiteoissa tulee olla edustettuina ne työläisjoukot, joiden eduista käydään taistelua, katsomatta kuuluvatko ne puolueeseen tai ammattiliittoon, ovatko järjestyneitä, vaiko järjestymättömiä työläisiä ja työläisnaisia. Sentähden taistelukomiteat vallottavat työläisjoukkojen johdon vasta silloin kuin joukot itse kokemuksensa perusteella vakuuttautuvat, että tämä johdon muoto takaa heille luokkarintaman yhtenäisyyden ja luokkalinjan horjumattomuuden.

8. Taistelukomiteain kehittymistä proletariaatin joukkoesiintymisten yksinomaiseksi johtoelimiksi, jarruttaa huomattavasti Kominternin ja vallankumouksellisen ammattiliikkeen sektioiden aktiivisuuden jälkeen jääminen joukkojen aktiivisuudesta. Tämä jälkeen jääminen on jätettä ammattiliikkeen

legalismista, johtuen kompuolueiden järjestöllisestä heikkoudesta, varsinkin lakkojen valmistelussa, vihdoin merkitsee taloudellisten taistelujen luonteen ja järjestymättömiä koskevan kysymyksen nykyisen merkityksen puutteellista käsittämistä. Tämä suuri puutteellisuus voidaan poistaa vain keskittämällä ja voimistuttamalla taistelua oikeistolaisia ja sovittelijoita vastaan tässä mitä tärkeimmässä ajan kysymyksessä.

5. Ammattiliitot ja tehdaskomiteat.

Työläisjoukkojen vasemmistuminen, niiden aktiivisuuden kasvu, luokkaristiriitojen kasvu ja kärjistyminen ja kompuolueiden vaikutuksen kasvu työläisjoukoissa ovat muodostuneet edellytyksiksi tehdaskomiteoiden vallottamiselle reformisteilta (ja tehdaskomiteain perustamiseksi sinne missä niitä ei ole) ja niiden muuttumiselle luokkayhteistyön elimistä, joiksi ne kapitalistit ja sosiaalimperialistinen ammattiliikkeen byrokraatit ovat tehneet, luokkataisteluelimiksi ja tätä koskevien Kominternin peruspäätösten toteuttamiselle.

1. Tehdaskomiteat saattavat olla ja on niiden oltavakin luokkayhtenäisyyden luonnollisina perusteina. Ne päinvastoin kuin taistelukomiteat eivät ole tilapäisiä, vaan vakituisesti toimivia elimiä. Ne eivät korvaa, eikä niitä saata korvata ammattiliitot (milloin puuttuu tuotannottain järjestyneitä ammattiliittoja). Tehdaskomiteoiden valtaaminen (tai tehdasedustajiston) on yksi kompuolueiden ja vallankumouksellisten ammattiliittojen tärkeimpiä tehtäviä suurimmassa teollisuuspiireissä ja tärkeimmillä tuotannotaloilla. Nykyisessä luokkataistelun tavattoman kärjistymisen vaiheissa merkitsee tehdaskomiteoiden valtaaminen toteuttamalla taktiikkaa «luokka luokkaa vastaan», välittömästi tuotantolaitoksissa, joukkojen mobilisoimista taloudellisten taistelujen edelleen kehittämistä varten. Tehdaskomiteoiden on tultava vivuksi joukkoja mobilisoitaessa ja taisteltaessa ammattiliitto-byrokraatteja

vastaan työpaikoilla. Meidän taktiikkamme tärkein piirre on laajojen joukkojen mobilisoiminen tehdaskomiteoita valittaessa. Näihin uudelleen valintatilaisuuksiin (jotka viime vuonna ovat tapahtuneet reformististen ammattiliittojen kontrolloimina ja järjestäminä) samoin kuin taistelukomiteain valintaan on vedettävä koko tehdastyöväki, niin järjestyneet kuin järjestymättömätkin työläiset ja työläisnaiset. Taktillinen johtopäätös tässä on päättävä kieltäytyminen kaikista vaaliyhtymistä reformistien kanssa ja itsenäisten vaalilistojen esittäminen vastoin kaikkia reformististen ammattiliittojen sääntöjä. Vaalitaistelujen ajaksi on muodostettava tilapäisiä joukkojärjestöjä, joita muodostetaan tehtaan yleisissä kokouksissa (vaalikomitea).

2. Kommunistien menestys tehdaskomiteain vaaleissa Saksassa osottavat työvän suurta tyytymättömyyttä siihen politiikkaan, jotka reformististen ammattiliittokoneiston käsissä luokkayhteistyön, «teollisuusrauhan», ja «tuotannonollisen demokratian» elimiksi muuttuneet tehdaskomiteat ovat harjoittaneet. Vallankumouksellisen ammattiliikeopposition vallattua tehdaskomiteat käy mahdolliseksi, säännöt sivuuttamalla, muuttaa tehdaskomiteat orgaaneiksi, jotka ottavat tehtäväkseen taistelun johtamisen proletariaatin taloudellisten etujen puolesta ja johtavat työpaikoilla poliittista taistelua (taistelua sotaa vastaan, taistelua fascismia vastaan työpaikoilla, järjestäen proletariaatin itsesuojelusjoukkoja jne). Yhdistämällä molemmat taistelun mudot, poliittisen ja taloudellisen, muodostuvat vallankumoukselliset tehdaskomiteat esimerkiksi muille tehdaskomiteoille, joissa on kommunistien vaikutusta ja keskuksiksi jotka kansallisessa mittakaavassa yhdistävät tehdaskomiteat. Tätä varten ovat vallankumoukselliset tehdaskomiteat yhteydessä keskenään neuvottelukokousten ja konferenssien kautta piirittäin ja tuotannottain.

3. Saksan tehdaskomiteain työn opeukset puhuvat siitä, että vallankumouksell

sellisella oppositiolla on ollut suuri menestys niinkuin lakkotaisteluissakin, juuri siellä, missä uutta taktiikkaa on päättävästi toteutettu. Siellä taas, missä kommunistit ja vallankumouksellinen oppositio on esiintynyt reformistien kanssa yhteisellä listalla, siellä on joukkojen välinpitämättömyys ollut suurin, josta kiintoisin näyte on kristillisten ja hirsch-dunckerilaisten ammattiliittojen vaaleissa saama suhteellisesti suurin äänimäärä. Se todistaa joukkojen luottamuksen puutetta kommunistien ja vallankumouksellisen opposition taktiikkaan tällaisissa tapauksissa. Tässä, samoin kuin on laita taistelukomiteain kehityksessä, tehdaskomiteain vallankumouksellistumista jarruttaa Kominternin sektioiden ja vallankumouksellisten liittojen jälkeen jääminen joukkojen aktiivisuudesta. Tässä tuntuu jälleen kysymyksiänsä legaalinen asetus ja opportunistinen pelko ammattiliitoista erottamisista. Kun pitkän valmistustyön jälkeen oli periaatteellisesta kannasta tehtävä käytännölliset johtopäätökset, niin alkoi osalla kommunistista aktiivisia herätä epäilyjä ja horjuntaa. Tässä ilmenee sekin seikka, että tavanmukaisten neuvottelujen ja diplomaattisoinen yhteydessä ammattiliittojen johdon kanssa, puuttuu perehtymistä todelliseen joukkotyöhön. Se johtuu vallankumouksellisen opposition vaikutuksen väheksymisestä joukkoihin nähden. Usein on ensin hieroskeltu kauppoja, ja vasta sen jälkeen esiinnytty itsenäisellä listalla, sen sijaan että ehdokaslistat olisi muodostettu koko tehdastyövän demokraattisen äänestyksen perusteella.

4. Joukkojen mobilisointi työpaikoilla on kuitenkin vain puoletyöstä. Mitä tärkein tehtävä on Saksassa lähiaikoina tehdaskomiteoiden vallankumouksellisten jäsenten kasvatus ja työ tehdaskomiteoiden muuttamiseksi todellisen luokkataistelun elimiksi. Kommunistien menestykset tehdaskomiteoiden uusintavaaleissa osottavat joukkojen itsetietoisuuden kasvua ja ymmärtämystä siitä,

että on välttämätöntä järjestää työläisten valitsemat taistelujärjestöt alhaalta käsin. Kiinteän yhteyden aikaansaamiseksi jäsenjoukon ja vallankumouksellisten ammattiliittojen (Ranska, Tšekko-Slovakia jne). Ja vallankumouksellisen opposition (Saksa jne) koko jäsenistön välillä työpaikoilla on välttämätöntä tehdä alote kaikilla työpaikoilla kaikkien ammattialojen työläisten hyväksymäin valtuutettujen valitsemisesta. Näiden vallankumouksellisten valtuutettujen on toimittava tehdaskomiteain elävöittämiseksi ja mobilisoimiseksi ja tehdaskomiteain perustamiseksi siellä missä niitä ei ole. Vallankumouksellisten oppositioiden ohjelman tulee perustua konkreettisille luokkataistelun tunnuksille: päättävän taistelun järjestämiseksi proletariaatin elin etujen puolesta ja kapitalistista rationalisatiota vastaan, pakollista sovinto-oikeutta ja liikkeen harjottajien terroria vastaan lakko-oikeuden ja yhdistymisvapauden puolesta, vallankumouksellista luokkataistelua käyvien ammattiliittojen yhtymisen ja tuotannollain järjestymisen puolesta, työläisdemokratian puolesta ammattiliitoissa ja muissa työpaikkajärjestöissä, vallankumouksellisten ammattiliitoista erottamista vastaan. Vallattujen tehdaskomiteain politiikka, proletariaatin taisteluvoimia kohottavina eliminä, jotka teoissa suojelevat työväenluokan etuja, on asetettava reformististen ammattiliittojen politiikkaa vastaan. Vallankumouksellisen opposition on päättävästi kitkettävä tehdaskomiteoista sosiaaldemokraattiset tottumukset ja taisteltava kaikkea reformististen ammattiliittojen pillin mukaan tanssimista vastaan.

5. Tämä saksalaisten ammattiliittojen kokemus on mahdollisimman pian sovellettava niihin maihin, joissa on olemassa Saksan tehdaskomiteoiden tapaisia elimiä (Itävalta, Tšecho-Slovakia). Siellä missä ei tällaisia komiteoita ole, on välttämätöntä voimistuttaa työtä tehdasedustajiston valitsemiseksi. Taloudelliset konfliktit, räikeät

työläisten riistämisyrietykset, jotka nostavat joukkokuohuntaa (joukkoonnettomuudet), tarjoavat otollisuuden tehdaskomiteain muodostamiselle. Varsinkin taloudellisten taistelujen aikana muodostetun johtoelimen (lakkokomiteat, sulunvastustamiskomiteat jne.) voidaan muuttaa ja kehittää vallankumouksellisiksi tehdasedustajistoiksi (tehdaskomiteat, valtuutetut jne.) ominaisine tehtävineen. Vallankumouksellisten ammattiliittojen aloitteesta perustettaessa tehdaskomiteoita (Ranska) on mitä päättävimmän torjuttava opportunistiset pyrkimykset käsittää tehdaskomiteat jonkinlaiseksi parlamenttiedustajistoiksi, jonka tehtävänä muka on suojella työläisen etuja työnantajia vastaan (Crozetin teoria Ranskan kompuolueen edustajakokouksessa). On päättävästi torjuttava riveistämme sellaiset opportunistit, jotka katsovat, että «tehdaskomiteoilla ei ole mitään poliittisia tehtäviä, tekevät vain sen, mitä valtio on määrännyt». Se on suoranainen yritys istuttaa «taloudellista demokratiaa». Samalla on painopisteen siirtäminen tehdaskomiteain välittömästä järjestämisestä keskusteluihin tehdaskomiteain tehtävistä välittömästi vallankumouksellisena aikana (Thomas) abstraktis-syndikalistista jätettä. Sellaisille maille kuin Ranska, ei kysymyksen ydin ole siinä, minkälaisia on tehdaskomiteain oltava vallankumoustaistelujen aikana, vaan miten ne on nyt pian ja paremmin järjestettävä taistelun aikana. Sitä varten ei ole tarvis odottaa työnantajien ja porvarillisen valtion erikoista tunnustusta tehdaskomiteoille. Taloudellisten taistelujen kasvava aalto tekee olosuhteet tehdaskomiteain järjestämisille otollisiksi.

6. Missä olosuhteissa on uusien ammattiliittojen perustaminen välttämätöntä.

1. Ammattiliittoreformismin uusi luonne, ammattiliiton reformistisen koneiston avoin veljeily porvarillisen valtion kanssa, on uudelleen kärjistänyt

kysymyksen taktiikastamme reformistisen ammattiliiton sisällä. Kominternin TPK X täysi-istunto toteaa vielä keran, että sosialistisen ammattiliittobyrokratian hajotuspolitiikan (kommunistien ja vallankumouksellisen opposition erottaminen reformistisista ammattiliitoista reversiot jne.) ei ole missään tapauksessa annettava johtaa ammattillisesti järjestyneiden joukkojen valtaamistyön heikkeneemiseen, vielä vähemmän siihen, että kehoitetaan työläisiä eroamaan reformistisista ammattiliitoista. Päinvastoin on tätä työtä voimistutettava. «Voidaksemme auttaa joukkoja ja voittaaksemme heidän myötätuntonsa ja kannatuksen ei saa pelätä vaikeuksia, ahdistelua, joukkauksia ja vainoja ammattiliiton johtajien (jotka, ollen opportunistisia sosialishovinisteja, joko suoraan tai välillisesti pitävät yhteyttä porvariston ja poliisin kanssa), taholta vaan on ehdottomasti tehtävä työtä siellä missä joukot ovat». (Lenin, kirjassaan «Penikkatauti» eli «Vasemmistolaisuus» lastentautina kommunistisessa liikkeessä, luvussa: Tuleeko vallankumouksellisten työskennellä vanhoillisissa ammattiliitoissa»).

2. Työväenliikkeen noususuunta ja kasvava kriisi reformistisissa ammattiliitoissa ovat synnyttäneet vaarallisia pyrkimyksiä kieltäytyä työstä reformistisissa ammattiliitoissa. Samanaikaisesti on tämä työväenliikkeen noususuunta toisaalta saattanut esiin uuden probleemin uusien vallankumouksellisten liittojen perustamisesta määrättyjen ehtojen vallitessa.

3. Edellisen pyrkimyksen pohjalla on vaara, järjestymättömiä koskevan kysymyksen väärin ymmärtäminen, ammattiliittojen sekottaminen taistelukomiteoihin, ammattiliittojen valtaamismahdollisuuksien väheksyminen ammattillisesti järjestyneitten joukkojen valtaamisen teitä, mikä väheksyminen ilmenee uusiin ammattiliittoihin siirtymismuotojen keinotekoisena järjestämisenä. Nämä pyrkimykset ovat suoranaudessa ristiriidas-

sa Kominternin moneen kertaan hyväksymien päätöksien kanssa työläisjoukkojen puolelle voittamisesta ammattiliitoissa. Reformistien voimistuva provokatio ammattiliikkeen hajottamiseksi, joka esiintyy kommunistien ja vallankumouksellisen opposition erottamisissa, eivät suinkaan voi olla aiheena niiden maiden, joissa ei ole itsenäisiä vallankumouksellisia ammattillisia jäsjestöjä, reformistisissa ammattiliitoissa tehtävää työtä koskevien päätösten tarkistamiseen, eivätkä voi olla puolustuksena ammattillisesti järjestyneen työväen joukkojen valtaamistyön heikkenemiselle ja uusien ammattiliittojen keinotekoiselle perustamiselle. Nykyaika asettaa Kominternin eteen, ei tehtävää erota reformistisista ammattiliitoista tai keinotekoisesti perustaa uusia vallankumouksellisia ammattiliittoja, vaan taistelun työväenluokan enemmistön valtaamisesta, niin reformistisissa ammattiliitoissa, kuin myös järjestöissä, jotka nojaavat vieläkin laajempiin joukkoihin (taistelukomiteat, tehdaskomiteat) ja pyrkivät samaan päämaaliin kuin vallankumouksellinen ammattiliikekin, mutta kulkevat tähän päämäärään omia erikoisia teitään.

4. Samalla on vahingollista ja vaarallista sellainen harhaluulo, että voimme nykyoloissa vallata reformistisen ammattiliittokoneiston, vaikkapa meitä kannattaisivatkin ammattillisten järjestöjen jäsenjoukot. Tämä ei kuitenkaan oikeuta kommunisteja ja vallankumouksellista oppositiota olemaan passiivinen ammattillisten järjestöjen johtolimiä valittaessa. Päinvastoin tulee taistelun kaikkien byrokraattien ja kapitalistien asiamiesten karkottamiseksi, taistelun ammattiliiton kaikista vaaliin perustuvista paikoista; varsinkin joukkoja lähinnä olevista valtuutetuista, olla mahtavana taisteluaseenamme sosialifascistisen ammattiliittobyrokratian osuuden paljastamisessa ja taistelussa sitä vastaan.

5. Tässä yhteydessä on taistelu sosialifascistisen ammattiliittobyrokratian hajotuspolitiikkaa vastaan. Tämän tais-

telun erottamisia ja hajotuspolitiikkaa vastaan tulee olla taistelua reformistista teollisuusrauhapolitiikkaa vastaan, yhtenäisyyden puolesta luokkataistelun pohjalla, proletaarisen demokratian puolesta ammattiliitoissa. Reformistisen johdon hajoitustoiminnalla on päämääränä työväenjoukkojen järjestyneen voiman heikentäminen niiden taistelussa taloudellisista ja poliittisista vaatimuksista ja kommunistien ja vallankumouksellisen oppositioon eristäminen järjestyneestä työväenjoukosta. Sen tähden on yksi tärkeimpiä tehtäviä laajojen työväenjoukkojen mobilisointi ammattillisen byrokratismin hajoitustoimintaa vastaan. Samanaikaisesti on välttämätöntä käydä päättävää taistelua kaikkea antautumiseen taipumista vastaan. Kapitulatio, antautuminen ammattillisen byrokratismin edessä ei merkitsisi vain vallankumouksellisen oppositioon huonoon huutoon saattamista, vaan vieläpä sen hajoamista.

Kokonaisten ammattillisten järjestöjen erottamiseen on välttämättömästi vastattava jatkamalla aktiivisesti työtä ja voimistuttamalla näitä järjestöjä, samalla taistelemalla järjestön takaisin ottamisen puolesta ammattiliittoon luokkataistelun pohjalla luotavan yhtenäisyyden tunnuksella. Nämä erotetut ammattilliset järjestöt eivät saa muuttua muista ammattiliitoista erotettujen työläisten kokoontumiskeskuksiksi. Yksityisissä vallankumouksellisten työläisten erottamistapauksissa on kaikin voimin mobilisoitava joukot taisteluun reformistien hajotuspolitiikkaa vastaan. Taistelua erotettujen takaisin ottamiseksi on käytävä tunnuksin vallata vielä reformistien vaikutuksen alaisina olevat työläiset vallankumoukselliselle oppositiolle.

Taistelua ammattillisen byrokratian hajotustyötä vastaan ei ole näissä maisa käytävä järjestämällä erotetut kommunistit ja vallankumouksellisen oppositioon jäsenet uusiksi ammattiliitoiksi, vaan voimistuttamalla taistelua proletaarisen demokratian puolesta ammat-

tiliitoissa, reformismia vastaan ja, reformistisen ammattillisen byrokratian syrjäyttämisen puolesta. Reformistisen ammattillisen byrokratian yhteistyö porvarillisen valtiokoneiston kanssa toisaalta, sekä kompuoluoiden vaikutuksen kasvaminen työläisjoukoissa ja reformistisissa ammattillisissa joukkojärjestöissä toisaalta, ei vain enennä mahdollisuuksia taistella reformistien diktatuuria vastaan, vaan tekevät välttämättömäksi joukkojen mobilisoinnin ammattiliittojen sääntöjen syrjäyttämistä ja ammattiyhdistyslaillisuuden murtamista varten.

6. Vallankumouksellinen oppositio ei saa myös sallia suurempina joukkoina ammattiliitoista erotettujen vallankumouksellisen oppositioon jäsenjoukon hajaantumista. Sentähden on vallankumoukselliselle oppositiolle välttämätöntä pitää yllä mitä aktiivisinta yhteyttä reformistisista ammattiliitoista erotettujen vallankumouksellisen oppositioon jäsenten kanssa. Mutta tämä ei saa olla aiheena uusien järjestöjen perustamiseen (esim. siten, että näiltä kerätään jäsenmaksut ja annetaan heille erikoiset jäsenkirjat), jotka saattaisivat muodostua keinotekoisiksi «siirtymismuodoiksi» uusiin ammattiliittoihin.

7. Kommunistit eivät ole kuitenkaan periaatteessa ammattiliittojen hajottamista vastaan. Kominternin II kongressin päätöksessä osotetaan olosuhteet, joissa kommunistien on velvollisuus käydä hajotukseen, nimittäin: «Kommunistien ei ole... pysähdyttävä ammattillisten järjestöjen hajottamisenkaan edessä, jos nimittäin hajottamisesta kieltäytyminen merkitsisi kieltäytymistä vallankumouksellisesta työstä ammattiliitoissa, kieltäytymistä eniten riistettyjen proletariaatin osien järjestämisestä.» Lakkoliikkeiden kasvaminen sitten Kominternin VI kongressin ja sosialifascistisen ammattiliittobyrokratian yhä raivokkaampi taistelu, jossa käytetään taistelukeinoina kokonaisten järjestöjen erottamista ja hajottamista (ADGB) ja ammattikuntasäädöksillä keinotekoisesti supistamalla ammattili-

sesti järjestyneen proletariaatin piiriä (räikeämpänä esimerkkinä on «Amerikan Työn Federatio»), sen avoin lakkorikkurius, ovat aikaansaaneet useissa maissa olosuhteet, joissa erikoistapauksissa uusien ammattiliittojen perustaminen on käynyt välttämättömyydeksi. K.I.T.P.K. IX plenumi ja Kominternin VI kongressi osottivat Amerikan kommunistisen puolueen tehtäväksi uusien ammattiliittojen perustamisen ensiksikin niille tuotannon aloille, joissa ei ole ollenkaan ammatillisia järjestöjä, edelleen sellaisissa tapauksissa, jolloin työläiset, työväen vallankumouksellisen esiintymisen yhteydessä ilmenneen ammatillisen byrokratian petturuuden seurauksena, ovat joukottain jättäneet ammattiliiton ja ammatillinen liike on hajaantunut. Tämän työn on puolue alottanut ja sen on sitä tehtävä edelleen mitä suurimmalla energialla, vetäen uusiin liittoihin Yhdysvaltain laajoja järjestymättömien työläisten joukkoja. Samoin Englannissa, jossa on perustettu neulojain ja Skotlannin vuorityöläisten liitto samaten Puolassakin, Lodzin joukottaisen lakkoliikkeen ja Puolan sos.-dem. puolueen hajaantumisen takia oli pakko herättää kysymys uuden, yhtenäisen tekstiiliiton perustamisesta vallankumouksellisen luokkataistelun pohjalle (Lodzin) ja sama kysymys vireillä on vuorityöläisten keskuudessa (Dombrovskin piirissä). Samoin on Mexikossa, jossa työväenjoukkojen vallankumouksellistumisen ja taantumuksellisen liikkeen (K.P.O.M.) johdosta on perustettu uusi, yhdistynyt ammatillisten liittojen yhtymä, työn konfederatio, johon kuuluu noin 100,000 jäsentä.

8. Mutta kommunistien on muistettava, että ammattiliittojen hajaantuminen ei ole samaa kuin uusien ammattiliittojen mekaaninen perustaminen. On päättävästi evättävä pyrkimys summitaisesti hajottaa ammattiliittoja. Uusien ammattiliittojen perustaminen on mahdollinen vain lakkoallokon nousuajoina, vain siellä missä poliittinen taistelu on saanut erittäin kärkevän luonteen, jossa huomattavat joukot pro-

letariaattia ovat käsittäneet reformistisen ammatillisen byrokratian olemuksen ja kun nämä joukot aktiivisesti tukevat uuden liiton muodostamista. Mutta näissäkin olosuhteissa uusien ammattiliittojen perustaminen maissa, joissa tähän asti ei ole ollut itsenäistä vallankumouksellista ammattiyhdistysliikettä (esim. Saksassa), on toteutettava vain harkiten kutakin tapausta erikseen, huomioon ottamalla koko objektiivinen tilanne.

7. Työstä maissa, joissa on laiton työväenliike.

Luokkataistelun kasvava kärjistyminen ajaa hallitsevia luokkia käyttämään jyrkkiä toimenpiteitä vallankumouksellisten ammattiliittojen hajottamiseksi ja hävittämiseksi. Siellä, missä on julkisia vallankumouksellisia ammattiliittoja (Ranskassa, Tšheko-Slovakiassa), ovat ne vaarassa tulla häjötetuiksi. Sellaisissa olosuhteissa on perustehtävänä yrittää estää julkisien ammattiliittojen pakottamisen maanalle. Niissä maissa, joissa porvariston yhdessä sosialifascistien kanssa on onnistunut ajaa ammattiliitot maan alle (Italiassa, Jugoslaviassa) ja joissa ammattiliitot jatkavat työtään maanalaisina on tehtävänä kaikin voimin vahvistaa maanalaisia ammattiliittoja, vetäen niihin mahdollisimman suuren määrän järjestymättömiä työläisiä ja näiden aktiivisuuden kehittäminen kasvavan lakkoallokon aikana. On käytävä ankaraa taistelua kaikkia antautumis- ja likvidoispyrkimyksiä vastaan illegaalisten ammattiliittojen työn kohottamisen suhteen muka sillä perusteella, että yleensä evättään maanalaisen ammattiliittojen olemassaolon mahdollisuus. Erikoinen merkitys laittoman ammattiliikkeen maissa on laajojen taistelukomiteain järjestämisellä taloudellisten taistelujen johtamiseksi. Nämä taistelukomiteat saattavat tulla kaikkein paraimmiksi keinoiksi koko fascistipoliisin murtamisessa ja maanalaisen ammattiliittojen nostamisessa julkiselle taisteluareenalle. Taistelu maanalta nou-

semisen ja julkisen esiintymisen puolesta, taistelu, jonka on oltava vallankumouksellisten ammattiliittojen keskeisen huomion esineenä, voi olla menestyksellinen vain siinä tapauksessa, että maanalaiset ammattiliitot yhdistävät tämän taistelunsa taisteluun työläisten jokapäiväisten tarpeiden puolesta ja taloudellisten taistelujen todelliseen johtamiseen.

Maanalaisten ammattiliittojen voimistumisen, lakkoliikkeitten vallankumouksellisen johdon ja maanalta julkisuuteen pääsemisen edellytyksenä on sitkeä järjestelmällinen työ puoluekerhojen perustamiseksi ja ammattiliiton koko työn rakentaminen työpaikkaperiaatteen pohjalle.

8. Työ siirto- ja puolisiirtomaissa.

Viime vuodelle ominaista on taloudellisten taistelujen valtava kasvu kaikissa siirto- ja puolisiirtomaissa ja varsinkin Intiassa. Tämä lakkoaalto veti mukaansa kaikkein takapajuisimpiakin siirtomaa-proletariaatin osia (Keski Afrikka) ja todistaa sitä, että työväenluokassa alkanut nousu on levinnyt kauas vanhojen kapitalististen maiden rajojen ulkopuolelle. Siirto- ja puolisiirtomaissa (Intia, Kiina, vieläpä Indoneesia, Ceulon, Birma, Afrika jne.) käytettyjen lakkotaistelujen erikoisuudet osoittavat, että vieläpä sielläkin missä liikkeet ovat syntyneet luonnonvoimaisesti on niillä ollut syvästi vallankumouksellinen luonne. Tämä valmistaa edullisen maaperän kompuolueiden ja vallankumouksellisten ammattiliittojen lujittumiselle ja vahvistumiselle, sekä niiden perustamiselle maihin, joissa niitä vielä ei ole. Näiden maiden kommunistien ja vallankumouksellisten ammattiliittojen tärkeimpänä tehtävänä on taata kaikissa taloudellisissa taisteluissa johto työläisten käsiin puhdistamalla lakkoelimet kansallisporvarillisista ja sosialireformistisista aineksista ja siirtämällä työläisten taloudelliset taistelut korkeampiin taistelun muotoihin.

Ammattijärjestöjen erikoiset muodot siirto- ja puolisiirtomaissa, vaatii näiden

maiden kommunisteilta ja vallankumouksellisilta työläisiltä suurta joustavuutta ajaessaan taloudellisten taistelujen itseenäisen johtamisen linjaa, laajojen joukkojen puolelleen voittamiseksi lakkojen aikana ja taloudellisten taistelujen yhdistämiseksi proletariaatin yleisiin luokka-tehtäviin.

Taistelukomiteain muodostamista näissä maissa on käytettävä vallankumouksellisten luokkajärjestöjen aikaan saamiseksi siellä, missä niitä ei ole ja maanalaisten ammattiliittojen nostamiseksi maanpäällisiksi.

Girni-Kamgarin tekstiilityöläisten vasemmistoammattiliiton kokemus Bombayssa osottaa miten nopeita ja pysyviä tuloksia voivat vallankumoukselliset ainekset saada vasemmistolaisista ammatillisista joukkojärjestöä rakentaessaan lakon johtamisen perusteella ja uusia järjestämismenetelmiä laajasti käyttäessään (lakkokomiteat) ja työskentelemällä työpaikoilla.

Kaikkein tärkeintä on lujittaa ja kehittää niin maanpäällisiä kuin maanalaisia ammattiliittoja. On välttämätöntä käyttää kaikki ja kaikenlaiset mahdollisuudet, että maanalaiset ammattiliitot saisivat voitetuksi sen laajoista joukoista eristetyn asemansa, jossa ne josain määrin ovat, ja taistella avoimen toimintavapauden puolesta. On välttämätöntä väsymättä ja järjestelmällisesti toimia kaikissa reformistisissa ja keltaisissa järjestöissä tarkotuksella voittaa näissä järjestöissä olevat työläiset vallankumouksellisen luokkataistelun kannalle. Kompuolueiden tehtävä on käyttää lakkotaistelua repiäkseen rikki kaikki piikkilankaesteet, jotka imperialismi ja kansallinen porvaristo on rakentanut luokkakannalla olevien ammattiliittojen tielle. Imperialististen valtioiden kompuolueiden on osotettava aktiivista ja järjestelmällistä apua siirtomaiden lakkoliikkeille, kärjistäen taistelua imperialismia vastaan ja siirtomaiden riippumattomuuden puolesta taloudellisten taistelujen kasvamisen yhteydessä. Erikoista huomiota on kiinnitettävä Kiinan ja Intian työväenliikkeen

auttamiseen, koska vallankumouksen voitto näissä kahdessa maassa olisi kuollettava isku maailman imperialistiselle järjestelmälle.

9. Tärkeimmät käytännölliset tehtävät.

1. Poliittinen luonne nykyisissä luokkataistelussa, joihin kietoutuu miljooneja työläisiä ja työläisnaisia, asettaa erikoisen punnekaasti kompuolueiden eteen, Kominternin päätöksissä useasti teroitettua välttämättömyyden taloudellisten taistelujen välittömästä johtamisesta paikallisten puoluejärjestöjen puolelta. Kompuolueet ovat jo alkaneet vapautua lakkojen vanhoista johtamistavoista siten, että tämä johto luovutettiin puolueen ammatillisille jaostoille ja ammattiliittojen komfraktioille. Tällä suunnalla on kuitenkin otettava vielä joukko päättäviä askeleita. Taloudellisten taistelujen johtaminen on työväenliikkeen kasvaessa tultava koko puolueen asiaksi, ja on siihen keskitettävä puolueemme voimat ja siihen sovellettava koko puoluejärjestö.

2. Viime vuoden lakkotaistelujen kokemus osottaa, että kompuolueiden ja vallankumouksellisen ammattiliikkeen heikoin kohta on riittämätön johdonmukaisuus Kominternin VI kongressin ja Ammatti-internationalen IV kongressin päätösten käytäntöön soveltamisessa. Näiden päätösten toteuttaminen kohtaa yhä puolueen riveissä vastarintaa ja, mikä on varsin tärkeää, puolueen ja vallankumouksellisen ammattiliikkeen riviaktiivien puolelta. Kompuolueiden ja vallankumouksellisen ammattiliikkeen tehtävänä on tarkoituksenmukaisiin käytännöllisiin toimenpitein kaikin mokomin saada näiden päätösten toteuttamisen vauhti nopeammaksi. Profinternin IV kongressi merkitsi sellaisenaan jo vakavaa murrosta koko kansainväliselle vallankumoukselliselle ammattiliikkeelle. Kominternin ja sen sektioiden on kaikin voimin edistettävä Ammatti-Internin vaikutuksen laajentumista, tekemällä tunnetuksi sen päätökset ja järjestelmällisesti vahvistamalla Ammatti-Interniä ja siihen kuuluvia järjestöjä.

3. Tämän ohessa puolueityön painopiste on paljon enempi kuin ennen keskitettävä välittömästi työpaikoille. Taistelukomiteat, vallankumoukselliset tehdaskomiteat ja tuotantojärjestöt, niitä tarvitsee proletariaatti järjestäessään rivejään joukkotaisteluja varten kompuolueen johdolla. Kaikkien näiden perusjärjestöjen on pohjautettava työpaikkoihin. Sen tähden puoluekerhojen perustaminen työpaikoille ja niiden lujittaminen, sikäli kuin niitä jo työpaikoilla on, saa tällä hetkellä verratonta suuremman merkityksen kuin milloinkaan ennen ja tulee tärkeimmäksi koko puolueityössä.

4. Ratkaiseva merkitys on voimien verestämällä ja lakkotaistelujen johtojoukkojen kasvattamisella. Puhumattaakaan siitä, että opportunistiset tendenssit ja byrokritismi on löytänyt itselleen kompuolueiden ammattiliikkeen aktiivien keskuudessa maaperää (räikeimmän esim. tässä suhteessa tarjoo Tšhecko-Slovakia), ehkäpä vakavimmaksi puutteellisuudeksi lakkojen johdossa on osottautunut vallankumouksellisen aktiivien huomattavan osan vanhoillisuus, konservatismi, joka teoreettisesti, sanoissaan, kokonaan ja tinkimättä on omaksunut Kominternin päätökset ja taktiikan, mutta käytännössä taas on osottautunut kykenemättömäksi niiden toteuttamiseen. Varsinkin on vakavin huomio kiinnitettävä ammattiliittojen johtavien fraktioiden tarkistamiseen, jotta kokonaan olisi taattu oikea poliittinen suunta.

5. Kommunistien ja vallankumouksellisen opposition tärkeimpänä tehtävänä on edelleen voimien ja huomion kiinnittäminen tuotannon perusaloihin, joilla luokkataistelun aikana on ratkaiseva merkitys.

6. On hinnalla millä hyvänsä mitä pikimmin päästävä yhä suuremmalla räikeydellä esintyvistä ristiriidasta, joka ilmenee naistyöläisten merkityksellä taloudellisissa taisteluissa ja kompuolueiden ja vallankumouksellisen ammattiliikkeen johdon suhteessa työläisiin nähden. Puolueen perusjärjestöjen,

tehdaskerhojen, työpaikkakomiteoiden, jotka ovat kommunistien tai vallankumouksellisen opposition käsissä, on toiminnassaan suuremmissa määrässä kiinnitettävä huomiota naistyöläisiin, tuomalla julki ja suojellen heidän etujaan. On välttämätöntä rohkeasti ja päättävästi vettää aktiivisia ja mieleltään vallankumouksellisia naisia johtaville paikoille, varsinkin liikeyrityksissä, joissa enemmistö on naisia. On aika lopettaa naistyöntekijäin työn aliarviointi kompuolueissa ja vallankumouksellisissa ammattiliitoissa.

7. Sama työläisnuorten suhteen. Se seikka, että nuorten työläisten enemmistö on järjestymätöntä ja reformististen ammattiliittojen tietoisesti syrjäyttämää, nostaa kysymyksen erikoisen taistelun käymisestä nuorison ammattiliittoihin ottamisen puolesta vallankumouksellisen opposition ohjelman perusteella. Milloin ammattiliitot kieläytyvät organisoinnista nuorisoa tai ammattiliittoja ei yleensäkään ole, on perustettava erikoisia nuorten työläisten taloudellisia yhtymiä, joilla on väliaikainen luonne ja jotka taistelevat nuorison vaatimusten puolesta ja oikeudesta päästä ammattiliittoihin. Vallankumouksellisen opposition voimistuttamiselle on moninkertainen merkitys taistelulla—nuorten sektioiden perustamiseksi ammattiliittoihin ja työläisnuorison oikeuksien saattamiseksi samoiksi kuin vanhempien työläisten.

8. Taloudellisten taistelujen käyminen vaatii perustamaan proletarisen itsesuojelun elimiä tehdaskokousten suojelemista ja järjestämistä, lakkovahdinten suojelemista ja lakkorikkureja vastaan taitelemista varten, työmaafascismia ja kaikenkaltaisia keltaisia järjestöjä vastaan taitelemista varten jne.

9. Työttömyyden kasvu rationalisoinnin yhteydessä saa ensimmäiset uhrinsa vallankumouksellisen opposition riveistä. Ammatillinen byrokraatiä käyttää usein heidän työttömyyttään estääkseen heidät työskentelemästä reformistisissa liitoissa. Vallankumouksellisen opposition on kaikin voimin suojeltava työt-

tömiä etuja ammattiliitoissa, siinäkin tapauksessa, että ne kuuluvat työttömien järjestöön (Englanti) tai muunlaisiin vallankumouksellisten järjestöjen johtamiin yhtymiin (kuten esim. Saksassa).

10. On välttämätöntä entistä paljon suuremmalla energialla mobilisoida joukot taisteluun 7-tuntisen työpäivän (ja 6-tuntisen työpäivän kaivos ja terveydelle vahingollisissa töissä sekä alaikäisille) puolesta, tehden tästä keskeisen tunnuksen taistelussa kapitalistista rationalisointia vastaan.

11. Kompuolueiden keskuskomiteain on lähetettävä seuduille, joissa on puhekeuhassa taisteluja, johtavia työntekijöitä, jotka selostavat näille paikallisen tilanteen kehitystä toisaalta ja auttavat paikallisia järjestöjä suorittamaan mahdollisimman tuloksellisesti alkuvalmisteluja. Kaikki valmistelut on tehtävä niin, että niiden pohjana on itse työpaikka.

Tässä yhteydessä ovat välttämättömiä seuraavat tehtävät a) näiden työpaikkojen puoluekerhojen lujittaminen b) tehdaslehtien julkaiseminen c) aloterhiemien järjestäminen myös eturivin puolueettomista ja mikäli mahdollista sosiaalidemokratista ja syndikalistista työläisistä ja työläisnaisista jne. taistelukomiteain vaalien valmistelua varten. Taistelukomiteain valintavalmistelut on aloitettava heti, kun todetaan objektiivisesti edullisen tilanteen lähenevän.

12. Tärkeimpänä edellytyksenä kompuolueen ja vallankumouksellisen ammattiliikkeen johdolle, on rohkea bolshhevistinen itsekritiikki ja vallankumouksellinen aloitteellisuus, jota toteutetaan alhaalta ylös. On välttämättömästi voimistutettava vallankumouksellisen ammatillisen opposition jäsenten ja erikoisesti ammatillisen aktiivien kasvattamista kansainvälisessä hengessä.

13. Mitä tulee lakkotaistelujen järjestelymenetelmiin niin KITK:n plenumi suosittelee Strassburgin kansainvälisen lakkokonferenssin päätöksien noudattamista käytännössä.

Kansainvälinen tilanne ja Kominternin tehtävät.

(*Toiv. O. V. Kuusisen alustus Kominternin toimeenpanevan komitean X:ssä täysistunnossa 3 p. heinäkuuta 1929, Moskovassa.*)

I. Nykyisen ajanjakson taloudellisista ristiriidoista.

Työjärjestyksen ensimmäisen kysymyksen alustus on meidän pitänyt jaksaa kahtia. Minun osalleni on tullut nykyisen ajanjakson luonteeseen liittyvien yleisten kysymysten valaiseminen; toveri Manuilski tulee puhumaan eri kommunistipuolueitten taktiikasta ja tehtävistä. Minun tehtäviini ei kuulu tehdä uudestaan maailman taloudellisen ja poliittisen tilanteen analyysia. Siihen ei ole mitään aihetta, koska IV:n maailmankongressin päätöslauselmiin sisältyvä analyysi ei tarvitse muuttamista. Minun tehtäväni on paljon vaatimattomampi, nimittäin valaista tuon analyysin joitakin oleellisia kohtia ja yleistä strategista linjaamme IV:n maailmankongressin jälkeen sattuneiden tapausten valossa.

Kapitalismin taloudellisen edistyksen yliarviointia vastaan.

Lähtiessäni arvioimaan nykyistä ajanjaksoa on minun heti kohta puhuttava erästä oikeisto-virhettä vastaan, joka, vaikkakin ilmenee aika ajoin melko «viattomassa» muodossa, kuitenkin minun mielestäni merkitsee oleellista periaatteellista syrjäitumusta. Tarkoitin nykyaikaisessa kapitalismissa, varsinkin nykyisenä ajanjaksona tapahtuvan tuotannon teknillisen kehityksen yliarviointia. Te tiedätte, että tuota yliarviointia on esiintynyt muun muassa saksalaisilla sovunsaikkaajilla (Evertin ym. memorandum), ja erittäin selvästi ilmeni se Amerikan puolueen KK:n enemmistön (Lovestone, Pepper) teesiluonnoksessa viime puoluekokoukselle. Näissä

teeseissä puhuttiin jopa «toisesta teollisesta vallankumouksesta», mikä muka olisi Amerikassa tapahtumassa — lausuma, jota Lontoon Times käytti eräässä kirjoituksessa kesällä 1928, vähää ennen VI:ta kongressiamme. Tässä ilmenee se tendenssi, että mikä tahansa uusi teknillinen keksintö arvostetaan askeleeksi eteenpäin taloudellisen edistyksen tiellä ja jätetään huomiotta kapitalismille yleensä ja monopolistiselle kapitalismille erikoisesti luonteenomaiset taloudelliset ääriajat, tuotannon jatkuvaa teknillistä kehitystä pidättävät tekijät.

Minun mielestäni johtaa tuo tendenssi marxismin perusteiden revisiointiin ja sentähden on toveriemme hyvin aseistauduttava taisteluun tätä syrjäpörymistä vastaan.

Mikä on meidän yleinen, ratkaiseva kriteriomme, arvioidessamme taloudellista edistystä kapitalismin olosuhteissa? Ei jokaisella teknillisellä keksinnöllä ole itsessään yhteiskunnallistaloudellista arvoa. On suuriakin teknillisiä keksintöjä, jotka kuitenkin eivät saa erikoista taloudellista arvoa heti kerralla, tai eivät yleensä sitä saa. Ratkaisevana taloudellisena kriteriona voi meillä olla vain työn tuottavaisuuden kehitys. Ei jokainen teknillinen parannus, niin suuri ja arvokas kuin olkoonkin, ole yhdistettävissä pääoman kasaantumisen intressien kanssa, varsinkin monopolistisen kapitalismin vaiheessa.

Miten saattaa ignoreerata tuon tosiasian? Johan aina monopolistisen kapitalismin synnyn ajoista asti on yleisesti tunnettu tosiseikka ristiriita tuotannon jatkuvan kehityksen teknillisten mahdollisuuksien yhtäältä ja monopolistisen kapitalismin voitonsaanti-intres-

sien välillä toisaalta. Jo Marx korosti mitä voimakkaammin tätä ristiriitaa, samoin kuin sen kärjistymistendenssiä kapitalistisessa kehitysprosessissa.

Tietenkin käy kapitalistisessa maailmassa nykyäänkin laajamittainen työn tuottavuisuuden edelleen kehittämisen teknillisesti täydellisentämällä välineitä ja tuotannollisia menetelmiä. Se on tosiasia. Mutta rinnan sen kanssa vaikuttaa toinen tendenssi, seisautumis-tendenssi, tuotantovoimien kehityksen pidättämis-tendenssi. Se on myös tosiasia. Eihän saa ykskaks unohtaa kaikkea sitä, mitä Lenin on kirjoittanut viime-mainitusta tosiasiasta, monopolistisen kapitalismin loismaisuudesta ja mätänemisestä, tendenssistä pysähtymiseen, koroillaaneljävaltion asemaan siirtymiseen jne. Luen tässä Leniniltä erään kohdan tähän kysymykseen:

«Mikäli monopolihinnat vakiintuvat vaikkapa joksikin aikaa, sikäli vississä määrin häviävät vaikuttimet teknilliseen ja siis myöskin kaikkeen muuhun edistykseen ja eteenpäin liikuntaan; sikäli myös ilmaantuu taloudellinen mahdollisuus teknillisen edistykseen keino-tekoiseen pidättämiseen» («Imperialismi»).

Tässä yhteydessä Lenin viittaa esimerkiksi amerikkalaisen Owenin keksintöön, joka toi parannuksia pullotuo-tantoon. Saksalaiset pullotehtailijat ostivat tuon keksinnön estääkseen sen levenemisen. Ja nyt viime vuonna ilmoitettiin sanomalehdissä, että keksintö on vasta nyt otettu käytäntöön. Samassa kirjassa Lenin kirjoittaa:

«Tuotantokustannusten alentamisen ja voiton kohottamisen mahdollisuus teknillisten parannusten käytäntöönoton kautta vaikuttaa tietenkin muutosten hyväksi. Mutta monopolille luonteenomainen seisautumis- ja mätänemistendenssi jatkaa vuorostaan vaikutustaan ja yksityisillä tuotannaloilla, yksityisissä maissa saa se vissiksi ajoiksi yllöksen. Ja nyt on sitten niin, kuin ei tämä enää vastaisikaan kapitalistista todellisuutta? Riittää kunhan vain asettaa kysymyksen selkeästi, jotta

heti paikalla käy päivän selväksi, miten kaikki tuo on nyt vielä suurem-massa määrin totta kuin ennen. Huo-limatta meidän päivinämme tosiaan ta-pahtuvasta yhteiskunnan tuotantokö-neiston teknillisestä kehityksestä — mikä on ajoittain sängen huomattava — niin ilmeisempää kuin koskaan ennen on nyt se, että yhteiskunnallis-tuotannollisten voimien, luonnollinen pyrkimys jatkuvaan kasvuun on monta kertaa suurempi kuin ne mahdollisuudet, jotka ovat olemassa kapitalististen tuotantosuhteiden puitteissa, että kapitalistinen tuotantotapa ei enää voi antaa riittävästi tilaa työn tuottavuisuuden kasvamiselle tieteellis-teknillisiä edellytyksiä ja mahdollisuuksia täysin vastaavasti.

Ainoastaan yhdellä «tuotantoalalla» saavuttaa teknillisten keksintöjen sovel-taminen meidän aikanamme tosiaan loistavaa menestystä; ei tuotantovälineiden, eikä kulutusesineiden tuotannossa, vaan hävitysaseiden tuotannon alalla, sotatekniikan alalla. Niinpä on esimerkiksi tunnettua, miten nykyään huomattava osa kemiallista teollisuutta saa kasvustaan kiittää imperialististen hallitusten taholta tullutta tukea, jota ne ovat antaneet sotilaallisia päämääriä silmälläpitäen. Sama on laita siviililentoilienteeseen nähden. Ei muuta tarvitse kuin kuvitella mielessään missä määrin kapitalistisessa maailmassa teknillinen edistys kaikilla yhteiskunnallisesti-hyödyllisen tuotannon aloilla jää todella jälkeen sotatekniikan voittokulusta, niin saa objektiivisen kuvan kapitalistisesta kehityksestä ja kerta kaikkiaan kadottaa halun ylistää sitä osaa, mikä nykyisellä kapitalismilla on yhteiskunnan tuotanto -voimien muka rajattomassa kehittämisessä.

Kapitalistisesta järkiperäis-tyttämisestä.

Argumenttina tätä näkökantaa vastaan vedotaan kapitalistiseen rationalisointiin. Ja eikö tosiaankin tuo laaja tuotannon uudestijärjestely, joka laajenee käsittämään kokonaisia tuotanto-

aloja ja muutamissa teollisessa suhteessa korkeimmalle kehittyneissä maissa kuten Saksassa ja Yhdysvalloissa käsittää miltei kaikki tärkeät alat — eikö tosiaankin se puhu meitä vastaan?

Ei lainkaan. Meidän on vain täsmällisesti tehtävä itsellemme selväksi, mitä kapitalistinen rationalisointi tosiasiassa on.

Tätä kysymystä käsitelimme jo Kominternin TPK:n VII:ssä täysistunnossa, mutta minun nähdäkseni on aikaisempia määritelmiamme täydennettävä ja tehtävä täsmällisemmiksi. Tietenkin itse kapitalistit ja porvarilliset tutkijat lukevat rationalisointiin jos jonkinlaiset tuotannon ja jakelun uudestijärjestelymenetelmät, kunhan ne vaan antavat voittoa, kuten esimerkiksi kaikkinaisten kauppavälikäsien poiston, mlteipä minkäläisen säästön pysyväälle pääomalle tahansa, minkäläisen tahansa tuotannon tyypisöinnin, normalisöinnin, standartisöinnin jne. Mutta kaikki tuo kuuluu kategorioihin, jotka jo kauan on tunnettu toisilla, niiden olemusta paremmin vastaavilla, nimillä. Kapitalistinen rationalisointi on sanan varsinaisessa mielessä työprosessin uudestijärjestelyä vissin systeemin pohjalla, selvänä vallitsevana päämääränä työvoiman riiston koventaminen.

Järkiperäistyttämisaate nousi alunperin esiin niin sanotun työn tieteellisen järjestämisen (scientific management) yhteydessä. Mutta tuon aatteen laajamittaisena käytännöllisenä toteuttamisena on konveijerijärjestelmän käytäntöönotto (jossain määrin muunnettuna kaivoksissa, rakennusteollisuudessa, konttoreissa ym.).

VII:ssä täysistunnossa puhuimme kapitalistista vale-rationalisointia vastaan. Mutta meidän riveissämme ei silloin vielä ollut täyttä selvyyttä ja yksimielisyyttä siitä, voimmeko me tinkimättä esiintyä koko kapitalistista rationalisointia vastaan, vaan pitäisikö taistella vain sen «seurauksia» vastaan ja muuten noudattaa jonkinlaista puolueettomuutta siihen nähden. Saksalaiset tove-

rit näkivät oikein asian ytimeen, nähden jo ennakolta että kapitalistinen rationalisointi tietää työläisten aseman hirtittävää huononemista, minkä tähden he protesteerivatkin kaikkinaista neutraalista asennetta vastaan tässä kysymyksessä. Mutta keskusteluuissa ilmeni silloin toinen näkökanta, jonka mukaan kapitalistinen rationalisointi rinnastettiin yleensä tuotannon teknilliseen kehitykseen. Puhuttiin, että kapitalistisessa rationalisoinnissa on kaksi puolta, teknillinen ja yhteiskunnallinen, jotka tosin ovat erottamattomasti toinen toisensa yhteydessä. Asia ei suinkaan tule selvemmäksi siitä, että jätämme huomioonottamatta kapitalistiselle rationalisoinnille ominaiset spesifistiset erikoisuudet ja puhumme: kapitalistinen rationalisointi on taloudellista edistystä, mutta työläisille tuottaa se vahingollisia seurauksia. Kapitalismin vallitessa on millä tahansa uusien koneiden käytäntöön otolla vahingollinen «yhteiskunnallinen puolensa». Ja tässä tapauksessa on juuri tuo «yhteiskunnallinen puoli» asian ydin.

Kapitalistinen rationalisointi voi tuoda koneellisia parannuksia — ja useimmiten niin onkin tosiaan laita —, mutta parannukset voivat myös puuttua. Kaikkein oleellisin piirre, joka aina on kapitalistisessa rationalisoinnissa, on työn voimaperäistyttäminen. Työn voimaperäistyttämiseksi otetaan käytäntöön konveijeri; mahdollisia (joskaan ei aina) ovat vastaava työkalujen uusiminen jne.

Kapitalistinen rationalisointi merkitsee siis sanan varsinaisessa mielessä puserusta, jonka tarkoituksena on saavuttaa jokaisen yksityisen työläisen työn mahdollisimman suuri voimaperäistyminen uudestijärjestämällä työprosessi konveijerijärjestelmän mukaiseksi tai periaatteellisesti samanlaisen automaattisen pakotuspiiskasysteemin (Antreibung) mukaiseksi ja kontrolloimalla työn voimaperäisyyttä.

Tämän määritelmän ja ylempänä mainitun välinen ero on näköjään vähäpätöinen, mutta itse asiassa se on sängen suuri. Se käy selväksi, jos asettaa seuraavan kysymyksen: onko kapitalistinen rationalisointi olemukseltaan työn tuottavaisuuden kohottamista? Aikaisemman määritelmän mukaan — on, nykyisen — ei.

Marxin määritelmän mukaan on työn tuottavaisuuden kohoaminen sitä, että kehittyä työläisen kyky «samalla työvoiman kulutuksella ja samassa ajassa kuin ennen tuottaa enemmän». Tämä saavutetaan pääasiassa parantamalla tuotantovälineitä. Työn voimaperäistyttäminen taas merkitsee suurempaa työn kulutusta samassa aikayksikössä, kohonnutta työvoiman jännitystä, työpäivän jokaisen huokosen tiukempaa täyttämistä, s. o. työn kondensoimista, työajan tiivistämistä, eli Marxin sanoja käyttäen: «suuremman työmäärän ahtamista vissin ajan puitteisiin.»

Kysymys on siis kahdesta eri asiasta. Yrittäjän kannalta on kummankin tuloksena yhden työläisen vissinä aikana tuottamain tavarain määrän suureneminen. Yleinen sääntö on, että uusien koneitten käytäntöön otosta johtuvan työn tuottavaisuuden kohoamista seuraa työn voimaperäisyyden kohoaminen. Mutta työn voimaperäisyyden kasvua voi olla, ilman että on sen tuottavaisuuden kasvua, ilman työvälineiden teknillistä parantamista. Kapitalistisessa rationalisoinnissa on eräs itsessään edistysellinen momentti: työläisen tarpeettomien liikkeiden poistaminen työprosessista, eli kuten Marx sanoo: «työvoiman tuottamattoman kulutuksen vähentäminen». Mutta verrattuna työn tavattomaan voimaperäistyttämiseen on tällä seikalla toisarvoinen merkitys, ja paljon suurempi merkitys on sillä tosiasialla, että kapitalistisen rationalisoinnin yhteydessä käy koneiden ja ennen kaikkea työkoneiden teknillinen kehitys vissiin d o m i n o i v a a n *) suuntaan: — konveijerijärjestelmän sovelta-

misen suuntaan, jotta kävisi mahdolliseksi yhä suurempi työn voimaperäistyttäminen ja automaattinen kontrolli. Aina ennenkin on työn voimaperäistyttäminen ollut ilmiö, joka on seurannut teknillistä edistystä, mutta nykyään on siitä tullut työvälineiden teknillisen parantamisen välitön ja tärkein päämäärä.

Voiko meillä tässä kysymyksessä olla puhetta minkäänlaisesta puolueettomuus-asenteesta? Ei tietenkään. Sille kannalle ei asettunut VII pleenumikaan. Missä olosuhteissa me voisimme noudattaa vississä mielessä neutraalisuutta tämän tapaisen työprosessin uudistijärjestelyn suhteen? Ainakin seuraavat ennakkoehdot pitäisi olla olemassa: 1) että työvoiman kulutuksen kohonnut intensiivisyys korvattaisiin työläiselle vastaavasti lyhentämällä työpäivää ja kohottamalla reaali-palkkaa; 2) ettei voimaperäisyyden kasvu menisi yli vissien rajojen, jolloin se ei enää ole korvattavissa, jolloin työpäivän lyhennyksestä ja työpalkan kohoamisesta huolimatta ylenpalttinen jännitys vaikuttaa tuhoisasti työläisen terveyteen tai elämän pituuteen ja 3) että kompenseeraus ja työn voimaperäisyyden välttämättömässä rajoittamisessa otettaisiin erikoisesti huomioon ikäeroavaisuudet (nuoret ja vanhat työläiset). Mutta ovatko nämä ehdot täytetyt kapitalistisessa rationalisoinnissa? Eivät missään koko kapitalistisessa maailmassa. Työtä organisoitaessa otetaan nämä seikat huomioon vain Neuvostoliitossa. Niin, jos kolmen edellä luetellun ehdon lisäksi on täytetty vielä neljäs — se nimittäin, että työväenluokka itse hallitsee tuotantovälineitä — silloin olemme valmiit ei pelkästään neutraalisesti suhtautumaan rationalisointiin, vaan «sopimaan» sen kanssa. Mutta silloin se ei ole enää kapitalistista rationalisointia.

Työväenluokan elintason aleneminen.

Kysymykseen suuremman voimaperäisyyden korvaamisesta kohottamalla työpalkkaa kuuluu myös seuraava prob-

*) dominoiva — vallitseva. — Toim,

lemi. Teesiluonnoksessamme sanotaan, että kapitalistinen rationalisointi «alentaa työväenluokan elintaso». Toveri Varga, joka VI:lle kongressille toimitetussa kirjassaan («Kapitalismin laskukauden talous stabilisation jälkeen») oikein merkitsee työn voimaperäistytämisen momentin kapitalistisessa rationalisoinnissa ja sitäpaitsi erottaa sen työn tuottavuuden kohoamisesta, vastusti puhemiehistön istunnossa meidän vakuutustamme, että työväenluokan elintaso alenee kapitalistisen rationalisoinnin johdosta. Minusta olisi oikein vielä sekin, jos asianomaisessa kohdassa sanoisimme, että kapitalistinen rationalisointi aiheuttaa ehdottoman huononemisen työväenluokan asemassa. (Ääni salista: «Oikein!»). Mutta minun nähdäkseni on oikein sekin, mitä sanotaan päätöslauselmaluonnoksessamme. Työväenluokan aseman absoluuttisesta huononemisesta voi puhua siinäkin tapauksessa, että reaalityö palkka nousee, ja nimenomaan siinä mielessä, missä siitä puhuu Marx «Pääoman» I osassa: «Sikäli kuin pääoma kasaantuu täytyy työläisen aseman huonontua, olipa hänen palkkansa mikä tahansa, suuri tai pieni». Mutta voi meidänkin tekemää määrittelyä puolustaa, jos sen oikein, marxilaisesti ymmärtää. Toveri Vargan ehdotusta tässä kysymyksessä ei taas voi hyväksyä. Hän tahtois vaihtaa meidän määritelmämme tilalle sanat: kapitalistinen rationalisointi «pientää heille tulevaa osaa (työläisten osaa) omasta tuotteestaan». Siihen kapitalistinen rationalisointi tietysti johtaa, pääoma on aina vaikuttanut siten. Ei siitä, vaan jostain muusta on kysymys.

Ensiksi, työväenluokan elintasollahan ymmärretään myös työttömyyden elintaso. Toveri Varga on itse kirjoituksissaan monasti painostanut joukkotyöttömyyden tavattoman suurta merkitystä Yhdysvalloissa ja eräissä muissa maissa. Ei kait liene niin, että hän olisi unohtanut tuon tärkeän seikan? Toiseksi, otan vapauden tehdäkseni Vargalle seuraavan kysymyksen: merkitseekö työ-

palkan alentaminen työvoiman arvoa alemmaksi työläisten elintason alenemista vai ei? Minä ajattelen että se sitä merkitsee. Siinä mielessä me kysymyksen olemme ymmärtäneet ja niin kirjoittaneet. Ja epäilemättä juuri tuo työpalkan aleneminen työvoiman arvoa alemmaksi kapitalistisen rationalisoinnin seurauksena on yleinen sääntö. Toveri Varga yksinkertaisesti vain panee yhteellisyysmerkin elintason ja «reaalityö palkan» välille sanan ahtaimmassa merkityksessä ja sitten piste. Olettakaamme, että kapitalistisen rationalisoinnin johdosta työläisen «reaalityö palkka» ei laske vaan nousee. Tuskinpa niin on, mutta jos niin olisikin, niin tokkopa se olisi todisteena siitä, ettei työpalkka tosiasias- siassa olisi laskenut työvoiman arvon alle? (Ääni salista: laskee jatkuvasti!) Marxin mukaan on palkan kohoaminen tosiasias- siassa sen alentamista työvoiman arvon alle siinä tapauksessa, «jos työvoimasta maksetun hinnan kohotus ei korvaa sen kulumisen kiihtymistä.» Sitäpaitsi ei pidä unohtaa, että Marxin mukaan:

«...työvoiman päivittäisen kustannushinnan määrää työläisen elämän normaalin keskimääräinen pituus ja inhimilliselle luonnolle ominainen normaalin elävän substanssin muuttumisen liikkeeksi.» (Pääoma I.)

Tämä otetaan huomioon teesiluonnoksessamme. Mutta otetaanko se huomioon kapitalistisessa käytännössä? Ei. Juuri monopolistinen pääoma se luo monopolihintat ei vain tavaroille, vaan monopolihintat myös työlle (päinvastaiseen suuntaan) pyrkien työvoiman hinnan alentamiseen sen arvon alle. Ylimääräisen voiton anastaminen tätä viimeainittua tietä käy varsinkin kapitalistisen rationalisoinnin ja työn tavattoman voimaperäistytämisen kautta.

Toveri Varga puhuu Amerikasta, että siellä on huomattavissa «realityö palkan» nousutendenssi, mutta minkälaisesta työpalkan kohoamisesta on puhe, sen kysymyksen hän jättää sivuun. Mutta juuri tuon kysymyksen tutkiminen osoittaisi hänelle, että työläisten elintaso ei itse

asiassa k o h o a. Ylempänä mainitussa kirjassaan hän vielä antaa muun muassa seuraavan selvityksen:

«Konveijerin aikaansaama työvoiman kulutus on toteutettavissa vain sillä ehdolla, että ravitseminen on hyvä ja työpäivä suhteellisen lyhyt — muussa tapauksessa työläinen nukertuu ihan työnsä ääreen. Samoin kuin työjuhtia ruokitaan paremmin, silloin kun ne ovat raskaassa työssä, niin myös ihmis-automaatille, jonka pitää työskennellä ennenkuulumattomalla intensiivisyydellä, antaa pääoma enemmän rehua ja varaa enemmän lepoa kuin ennen.»

Tuo ei kuulosta hullumalta, varsinkin kun t. Varga tällöin huomautuksessa vetoaa Marxiin (!) Ja yhtä kaikki se ei ole oikein, tai parhaassa tapauksessa on sitä vain puoleksi. Oikeata on siinä se, että raskaassa työssä olevia juhtia ruokitaan tavallisesti paremmin. Mutta työläisen surkeus onkin juuri se, ettei hän kapitalismin vallitessa ole yhtä «onnellisessa» asemassa: hänen ruokansa ei lisäännä samassa suhteessa kuin työn raskaus. Mitä tulee Marxilta otettuun sitaattiin, niin tuskinpa se voi vahvistaa tov. Vargan käsitystä työpalkan kohoamisen välttämättömyydestä; sillä siinä sitaatissa ei yleensä puhuta työpalkasta niin halaistua sanaa. Sitäpaitsi (mikäli minä tiedän) on se ainoa kohta Marxilla, joka kaipaakaan ei tarkistusta, vaan vissiä täydentämistä kapitalistisen rationalisoinnin valossa.

Raivokas työn voimaperäistyttäminen ja joukkotyöttömyys.

Marx sanoo tässä kohdassa seuraavasti:

«Sellaisessa työssä, jolla ei ole ohimenevää, puuskapäistä luonnetta, vaan jota tehdään päivästä päivään jatkuvalla säännöllisellä yksitoikkoisuudella, tulee ehdottomasti kohta, jolloin työpäivän pidentäminen ja työn voimaperäistyttäminen tekevät toinen toisensa mahdolliseksi, niin että työpäivän pidentäminen käy päinsä

vain työn voimaperäisyyttä alentamalla, ja päinvastoin — voimaperäisyyden kohottaminen — vain työpäivää lyhentämällä.» («Pääoma» I osa.)

Tämä on pohjaltaan oikein vielä nytkin. Se solmukohta, missä työn voimaperäistyttäminen ja työpäivän pidentäminen törmäävät vastakkain, eli ovat mahdollomat yhteen keskenänsä sovittoa, on yhä vielä saavutettavissa. Mutta kapitalistisen rationalisoinnin vaikutuksesta on tuo solmukohta siirtynyt huomattavasti etemmäksi, syvemmälle. Konveijeri määrää työn voimaperäisyysasteen, eikä jo kerran säätyneet työtempo ole enää riippuvainen työläisen suuremmista tai pienemmistä yksilöllisistä kyvyistä. Joko työläinen voi seurata sitä tempoa, tai ei voi. Jos hän voi, niin pitää hänen työskennellä tarkasti säädettyyn tahtiin; ellei hän voi, niin silloin: pois jaloista! silloin hän ei ole enää työläinen sille laitokselle, vaan ruumis, jonka tilalle otetaan uutta työvoimaa. Se on kapitalistisen rationalisoinnin ydin. Nyt ahmii pääoman Molok työväispolven paljon nopeammin kuin ennen.

Tämä johtopäätös on täysin sopuisuudessa Marxin selville saamain kapitalismin yleisten pyrkimysperien kanssa. Marxin kuvaama «itse työvoimaa hävittävä työn voimaperäisyys» on kapitalistisen rationalisoinnin kautta tullut jokapäiväiseen käytäntöön. Itse tov. Varga esittää kirjassaan professori Arnold Duringin erittäin luonteenomaiset sanat:

«Työteho pysyy tällöin (väsymisen alussa) muuttumattoman korkeana, työläinen ei tunne väsymystä (Eikö hän ole liottelua! — K.). Sitä ei voi todistaa objektiivisestikaan, koska työteho ei muutu... Työn vaikeuden vähitellen kasvamista eivät huomaa (aisti) itse työläisetkään, sillä se tulee niin salaa... Joku pikku sairausvoi heti ilmituoda hänen tilansa; tai huomaa hän aikaa myöten itse, että «jossain on vikaa.»... Se että tuon hiipivän, kompensoimatta jäävän

liikaväsymyksen keksiminen on mahdotonta, se on eräs kaikkein ikävimpiä seikkoja, joihin kilpistyvät kaikki yritykset tieteellisesti määritellä työn voimaperäisyyden luvalliset rajat.»

Jos siis jopa porvarilliset oppineet joutuvat pulaan «työn luvallisen voimaperäisyyden» rajain määrittelyn problemien edessä, niin sitä vähemmän on itse kapitalisteilla syytä sitä rajoittaa.

Ennen aikaan kuului vississä määrin itse yrittäjän intresseihin olla kohottamatta työn voimaperäisyydestä yli vissien rajain työaikaan verrattuna. Nyt on hän «rationalisoinnin» johdosta saanut paljon laajemmat mahdollisuudet ajaa työläisen kuoliaaksi. Nyt tehdään voittoa suorastaan työläisen verestä ja nesteistä.

Seurauksena jättiläismäinen joukkotyöttömyys. Käy kirjaimellisesti niin kuin Marx sanoi: «Työväenluokan yhden osan jättämisestä pakolliseen joutilaisuuteen toisen osan liiallisen työn kautta — ja päinvastoin — tulee yksityisten kapitalistien rikastumiskeino.» («Pääoma.»)

Ja tämän yhteydessä Marx lisää Englannin suhteen:

Jos huomispäivänä rajoitettaisiin työkaikkialla «rationalisiin» määriin ja työväenluokan erilaisille kerroksille säädettäisiin iän ja sukupuolen mukainen työasteikko, niin olemassaoleva työtätekevä väestö osoittautuisi ehdottomasti riittämättömäksi kansallisen tuotannon jatkamiseksi nykyisessä mitta-kaavassa.»

Tästä näkyy miten Marx ymmärsi todellisen rationalisoinnin. Mutta näin käsitettynä rationalisointi on mahdollinen vain Neuvostoliitossa, proletariaatin diktatuurin vallitessa.

Meille tämä kaikki on käytännöllisesti mitä tärkeintä. Se osoittaa että taistelumme työpalkan kohottamiseksi ja erittäinkin työpäivän lyhentämiseksi on kapitalistisen rationalisoinnin käytän-

töönoton jälkeen saanut vielä paljon suuremman merkityksen. Käy ihan selväksi miten entinen tunnuslauseemme 8-tuntisesta työpäivästä on jo vanhentunut. Samalla se osoittaa sen tehtävän aktuaalisen tärkeyden, että työläisille valaistaan konkreettisesti ja oikein työväenluokan aseman jyrkää pahenemista nimenomaan kapitalistisen rationalisoinnin takia ja että työläiset alkaisivat selvästi tajuta tämän huononemisen.

Tov. Vargan ansioksi on luettava, että hän alleviivasi ei vain sen merkityksen, vaan sen uuden luonteen, mikä on Yhdysvaltain, Englannin ja Saksan nykyisellä joukkotyöttömyydellä. Tosin jo kapitalistisen kasaantumisen yleisen lain mukaan on asia niin, että mitä enemmän pääoman sentralisointi ja konsentroidi kehittyvät, sitä enemmän pitää kasvaa teollisuuden reserviarmeijan. Mutta yksinomaan sillä ei voida selittää sitä laajuutta, minkä joukkotyöttömyys on saanut kapitalistisessa maailmassa. Minä en hyväksy t. Vargan yritystä tästä johtaa yleistä lakia tai yleistä tendenssiä työläisten lukumäärän ehdottomaan pienenemiseen. Mutta sikäli kuin hän asettaa joukkotyöttömyyden kasvun ja kroonillisen luonteen kapitalistisessa maailmassa viiden viime vuoden aikana syyperäisesti riippuvaiseksi yhtäältä kapitalistisesta rationalisoinnista ja toisaalta asianomaisten kapitalististen maiden menekkimarkkinain suhteellisesta ahtaudesta — sikäli on hän epäilemättä oikeassa. Suuren pitää työttömän armeijan olla, jos mieli tyydyttää nykyisen yhdysvaltalaisen, englantilaisen ja saksalaisen kapitalismin intressejä, mutta kun se on niin hirvittävän suuri kuin todella nykyään on, menee se jo niiden rajain yli, jotka vastaavat kapitalismin intressejä näissä maissa. Työpalkan polkijana ovat työttömät miellyttävä asia voitonahneelle pääomalle, mutta valtaiset työttömän joukot, jotka vuosikausia ovat tuottamatta lisäarvoa — se ei ole laittaa. Se on mitä vakavin oire kapitalismin kriisistä.

Onko kapitalistinen suunnitelmallinen talous mahdollinen?

Mihin ryhtyy finanssipääoma tällaisessa tilanteessa? Ensiksi, tuotannon edelleen konsentroidumiseen, pääoman edelleen sentralisoimiseen, monopolisoimisen laajentamiseen kaikissa tärkeimmissä kapitalistisissa maissa. Finanssipääoman koneistoa «täydellisennetään» yhä enemmän, pankki- ja teollisuuspääoman yhä laajemman yhdistämisen kautta, muiden talousalojen, kulkulaitoksen, sisä- ja ulkomaankaupan yhä laajemman monopolisoimisen kautta. Niinpä esim. Yhdysvaltain uudet suuret monopolit viennin alalla ovat viime aikoina saavuttaneet tärkeän merkityksen. Edelleen. Pankkipääoma sentralisoituu yhä täydellisemmin. Sanalla sanoen kehitystään jatkavat finanssipääoman kaikki menetelmät, jotka ovat tähdätyt sen monopolisysteemin organisoimiseen, «rauhalliseen organisoimiseen», jota esim. «Yhteiskuntapolitiikan yhdistyksen» Zürichin konferenssin osanottajat (Herkner ja Sombart etunenässä) ylistivät vakavan «suunnitelmallisen», «organisoimisen» eli «yhteenliitetyn» talouden ihmejärjestelmänä. Tosin on Sombart käynyt vanhoilla päivillään jossain määrin melankooliseksi, hän ei puhu «korkeasta» kapitalismista, vaan «myöhäiskapitalismista». Mutta «korkean» kapitalismin lakastuva kauneus korvataan sombartilaisessa myöhäisessä kapitalismissa tekemällä se puhtaaksi ja vapaaksi kaikista vaarallisista ristiriidoista. Sombartin ennustuksissa annetaan kapitalismille rauhallista elämänaikaa sata vuotta tai niille main (s. o. juuri sellainen perspektiivi, kuin minkä professori-ukko toivoisi itselleen). Herkner — hänkin meille jo vanhastaan tuttu figuuri — ei ole niin surumielinen kuin Sombart; hänen mielialansa on optimistisempi. Mainitussa konferenssissa esitti hän seuraavan idyllisen rinnastelun:

«Ehkäpä siis kapitalismi on vanhaa viiniä sisältävän tynnyrin kal-

tainen, johon tuon tuostakin lisätään uutta sosialistista viiniä ja viinin arvokas korkea ikä jää entiselleen.»

Vahinko, ettei siellä ollut II Internationalen yli-marxisti Karl Kautsky. Hän olisi varmaan arvelematta hyväksynyt niin Sombartin rauhallisen ultra-imperialismin kuin Herknerin kapitalistis-sosialistisen optimismin. Hänhän kirjoittaa viimeisessä kirjassaan «Materialistinen historiankäsitys»:

«Kapitalismi on suoriutunut niin monesta kriisistä, se on kyennyt mukautumaan niin moniin uusiin useinkin vallan hämmästyttäviin ja tavattomiin vaatimuksiin, niin että nykyään näyttää se minusta puhtaasti taloudelliselta kannalta katsottuna melkoista elinkykyisemmältä kuin puoli vuosisataa sitten.»

Kas sinne saakka on tämä «marxisti» luisunut!

Mitä itse asiassa tuo «organisoitu», «yhteenliitetty» kapitalismi, tuo kapitalistinen «suunnitelmallinen» talous on? Se on sitä, mitä finanssipääoma janoo, mihin se pyrkii, mutta mihin sen on mahdoton päästä. Neuvostoliiton kansantaloudessa käy työ 5-vuotissuunnitelman mukaan, mutta voiko mistään sen tapaisestakaan olla puhe kapitalistisessa maailmassa?!

Wall-street haaveilee esimerkiksi maailman rahamarkkinain täydellisestä kontrolloinnista ja sääntäjäasemasta. Mutta — kuten heti tulemme näkemään — tuskin nuo haaveet ovat päässeet syntymään kuin ne jo pirstoutuvat raivokkaan pörssikeinottelun ja kireän kansainvälisen luottokriisin johdosta. Voiko kapitalistinen kilpailu edes jossain yksityisessä maassa luovuttaa asemansa kokonaan kapitalistiselle monopolille? Ei. Tuotantovälineiden valtava konsentroituminen ja pääoman sentralisointi ovat tosiaan suuremmoisia askelia työn yhteiskunnallistumiseen, se on kaikki tosi. Mutta totena pysyy myös se, että kapitalistinen monopoli voi olla ole-

massa vain yleisessä kapitalistisessa ympäristössä, s. o. tavaratuotannon ja samalla kilpailun olosuhteissa. Kapitalistinen monopoli on ainaisessa sovitamattomassa ristiriidassa omaan yleiseen ympäristöönsä, kuten sen Lenin on kirkkaasti osoittanut Marxin opin pohjalla «Imperialismi» — teoksessaan. Muistutuksissaan «Pääoman» kolmannen osaan Engels toteaa kapitalistien vahenevan pyrkimyksen kartellien ja trustien kautta tuotannon ja siis myös hintain ja voittojen säännöstelyyn ja sanoo:

«On itsestään selvää, että nuo kokeet saattavat onnistua vain suhteellisen suotuisan talous-sään vallitessa... Jos tuotanto säännöstelyä kaipaakin, niin ei se tietenkään ole kapitalistien luokka, joka on sitä kutsuttu toteuttamaan itse teossa». («Pääoma», III.)

Työväenluokka on siihen työhön kutsuttu. Sen osoittaa jo kaikkein paikaisinkin vertailu — tässä suhteessa — Neuvostoliiton talouden ja kapitalististen maiden talouden välillä.

Sosialistinen suunnitelmallinen talous.

Teollisuustuotannon sentralisoinnin korkea aste, samalla kuin vapaalla kilpailulla on täysin alistettu oša; valtion ulkomaankaupan monopoli; järkipäinen suunnitelmallinen talous, joka ulottuu paljon laajemmalle kuin teollisuuden ja kauppaan, ulottuu maatalouden — kaikki tuo, puhumattakaan tuon suunnitelmallisen talouden sosialistisesta luonteesta, jo pelkästään organisatiomuotoina katsoen merkitsee sellaista tuotantovoimien valtuisen säästön mahdollisuutta, mikä ei ole mahdollista missään kapitalistisessa maassa. Otamme vaikka yhden yksityisen ilmiön kansantalouden varojen tuhlaamisesta kapitalistisissa maissa — lakkoliikkeiden aiheuttamat tappiot — niin voimme helposti kuvitella, miten paljon Neuvostoliiton taloudessa säästetään sillä, että täällä työväenluokka itse omistaa tuotantovälineet. Sitäpaitsi on otettava

huomioon, että mikäli kapitalistisen monopoolin todella onnistuu osittain hillitä vapaata kilpailua; niin se ei kapitalistisissa maissa tapahdu niin paljon yhteiskunnan tuotannollisten voimien kehittämiseksi, kuin tämän kehityksen pidättämiseksi.

Neuvostoliitossa taas juuri kapitalistisen monopoolin poistamisen kautta, työväenluokan monopoolin pystyttämisen kautta ovat yhteiskunnan tuotantovoimat vapautetut. Vieläpä sen huomattavan supistuksen Neuvostoliiton kansainvälisissä taloudellisissa yhteyksissä, mikä johtuu siitä, että olemme kapitalismin ympäröimänä, korvaa suuressa määrin vapautuneiden, järkipäisesti suunnattujen tuotantovoimien nousu Neuvostoliitossa.

Silläkin alalla, missä Neuvostoliiton sosialistisen, suunnitelmallisen talouden toteuttaminen on erikoisen vaikeata — nimittäin maataloudessa — merkitsee NKP:n (b) nykyisen kurssin läpivienti valtavaa askelta eteenpäin. Se kurssi on maatalouden kollektiivisointi (neuvostotilat, kollektiiviset taloudet jne.) Yksistään kollektiiviset taloudet, jotka nykyään käsittävät noin 2½ — 3 milj. hehtaaria, tulevat viisivuotiskauden lopulla käsittämään 25 milj. hehtaaria, s. o. kymmenen kertaa enemmän. Se merkitsee koko kansantalouden kehityksen tietoista, sosialistista suuntaamista samalla tukemalla Neuvostoliiton vähä- ja keskivaraisen talonpoikaiston laajoja joukkoja. Se merkitsee suurta ryntäystä talonpoikaistalouden sosialistista rekonstruointia kohti ja työväenluokan johto-osan vakauttamista uusien tuotannollisten smytshka-muotojen pohjalla talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa.

«Suurten töiden» viisivuotissuunnitelman toteuttaminen, mikä vaatii suunnatonta voimain jännitystä työväenluokan taholta, jotta suoriuduttaisiin kapitalististen aineiden vastarinnasta, ja jotta maatalouden tavaton takapajuisuus saataisiin poistetuksi, takaa sosialistisen sektorin ratkaisevan vahvistumisen sekä kaupungissa että maaseudulla kansan-

talouden kapitalististen aineiden kustannuksella.

Koska aikaisemmin puhuin kapitalististen maiden proletariaatin työehdoista kapitalistisen rationalisoinnin yhteydessä, niin pitää minun huomauttaa muutamista yksinkertaisista, mutta sängen luonteenomaisista tosiseikoista työläisten työn alalta Neuvostoliitossa. Neuvostoliitossa kohoaat työläisten työpalkka vuosi vuodelta. Sen lisäksi käytetään 10% laitosten voitosta vuosittain työväenluokan elinolojen parantamiseen, siis tasan suhteisesti työn tuottavuuden nousun kanssa nousee työväenluokan osuus voitosta. Siihen vielä lisäksi yhteiskunnallinen vakuutus, johon työläisiltä ei oteta kopeekkaakaan heidän työpalkastaan. He saavat kaikki vakuutuksen tuottamat edut työpalkkansa lisäksi. Yhteiskunnallisen vakuutuksen fondi on nyt kasvanut 1.100 milj. ruplaan. Tähän kuuluvat vielä kaikki työläisille varatut alennukset ja etuisuudet erilaisissa sivistys- ja oppilaitoksissa. Mitä työaikaan tulee, niin parastaikaa otetaan Neuvostoliitossa käytäntöön 7-tuntinen työpäivä, Lokakuuhun mennessä tänä vuonna siirtyy 20% teollisuuslaitoksista 7-tuntiseen työpäivään, ja viisivuotiskauden loppuun mennessä pitää koko teollisuuden olla siirtynyt 7-tuntiseen työpäivään. Kaivoksissa työskentelevillä työläisillä on jo tätä nykyä 6-tuntinen työpäivä, samoin on laita epäterveellisissä ammateissa.

Tämä kaikki tekee ymmärrettäväksi kapitalistisen riiston kahleet ja orjuuden päältä puistamain ja omaa sosialistista kotiaan rakentavain inhimillisten tuotantovoimain intomielisen luovan «kilpailun». Tuo intomielinen kilpailu tekee Neuvostoliitolle mahdolliseksi päästä kehityksensä tempossa paljon edelle kaikkein edistyneimmistäkin kapitalistisista maista. Meillä, kapitalististen maiden kommunistiella on täysi syy entistä enemmän tutkia Neuvostoliiton perusproblemeja, myöskin sen taloudellisen kehityksen problemeja kuin omiamme ja selvittää miljoonille työläisille Neuvostoliitossa ta-

pahtuvaa sosialistisen rakennustyön suuremmissa prosessissa. Sen sijaan, että puhutaan kapitalistisen maailman stabilisoitumisesta, missä ei ole käynnissä stabilisoitumis-, vaan stabilisation horjuvaksi käymisen prosessi, on meillä täysi syy näyttää kuva elämästä siinä maailman ainoassa valtiossa, mikä ei ainoastaan todella stabilisoidu, vaan luo myös sosialismia

Imperialismin ristiriidat.

Palaan takaisin kapitalistiseen maailmaan. Tietenkin on totta, että monopolistisen kapitalismin kehitys, mikä ei tapahdu pelkästään yksityisissä maissa vaan vississä määrin kansainvälisessäkin mitassa, heikentää yhä enemmän vapaiden markkinain säännöstelevää merkitystä. Mutta mihin se johtaa? Tuleeko sen tilalle joku uusi yleisregulaattori. Ei tule. Kapitalistinen rationalisointi vahvisti tavattomasti esimerkiksi Saksan tuotannollista mahtia ja kilpailukykyä, mutta missä kilpailla, miten kilpailla? sitä ei ole Saksan osalta jatkautu. Voivatko kansainväliset yhtymät olla kapitalismin yleisregulaattoreina? Eivät missään tapauksessa. On esimerkiksi syntynyt jättiläismäisiä kansainvälisiä raaka-ainekartelleja, mutta ne aiheuttavat vastaavilla aloilla eri maissa pitkäjäisiä tuotantopulia. Niiden vaikutuksesta ilmeisesti kriisit vain saavat yhäkin suuremmissa määrin kansainvälisen luonteen.

Käy selväksi, mikä tärkeä merkitys on sillä seikalla, että sentralisointi ei kapitalistisessa maailmassa tapahdu ainoastaan yhteen keskukseen, vaan useampiin suuriin imperialistisiin keskuksiin, joiden edelleen kehitys ei käy samassa tempossa. Mitä enemmän kapitalistisen maailmantalouden yleisregulaattorin toiminta häiriintyy sitä enemmän voivat rahamaailman eri johto-ryhmät yrittää «reguleerata» omalla riskillään ja omaan malliin. Mutta ne reguleeraavat toinen toistaan vastaan, kukin vain saadakseen omat ylivoitonsa. Ja se tietää hillitöntä taistelua

Siinä taistelussa, voi esimerkiksi pääomainsijoittaminen olla niinä pyyntiloukeroina, joilla kaapataan saalis vieraalta alueelta. Ei yksistään vastustajan siirtomaissa ja «vaikutusalueilla», vaan vastustajan emämaissakin käytetään pääomainsijoitusta imperialistisena taisteluaseena. Tyypillinen esimerkki tästä on Englannin «Yleinen sähköyhtiö», missä englantilaiset ja amerikkalaiset pääomat käyvät keskenään mitä toimintaa taistella, ja missä sinne tunkeutunut amerikkalainen pääoma osoittautuu pyrkivän vaikuttamaan ei vain koronkiskurina, vaan vahingontekijänä. Taloudellinen tuhoonkeko vastustajan linnoituksessa — miksipäs ei finanssioligarkia siihenkin keinoon kävisi? Vai olisiko se ehkä siivottomampaa, kuin vakoilu, sanomaléhdistön lahjominen ja muut «kilpailu»-metodit, joiden avulla imperialismin korkeat diplomaatit toimivat kaikissa maissa?! Taistelu kaikilla aloilla, taistelu menekkimarkkinoista, raaka-ainelähteistä, pääoman ventialueista, ei vain osittaisista taloudellisista intresseistä, vaan oman taloudellisen alueen laajentamiseksi ja nimenomaan toisten kustannuksella, koska maailma on jo jaettu, taistelu herruudesta, taistelu monopoliasemasta — kas sitä se on tosiasiaassa kapitalistinen «suunnitelmallinen talous».

Näiden kapitalistisen maailman ristiriitain hämääminen ja etenkin näiden ristiriitain kärjistymisen kieltäminen — se on Sombartin ja Kautskyn tapaisten finanssipääoman «tieteellisten» apologeettien kutsumus. Tässä ne monasti käyttävät aika ovelia metodeja. Sombart esimerkiksi pelaa näennäisesti marxilaisilla fraaseilla, tuopi esille joukon tosiseikkoja työn yhteiskunnallistumisprosessista; hän tunnustaa nykyisen kapitalismin loisuuteen, ei ennusta kapitalismin ijäistä elämää, vaan vähittäistä kuolemista ehkä vuosisatoin kuluessa. Professori Schultze-Heweritz on niin pelästynyt, että hän ennen mainitsemassamme Zürchin konferenssissa vastatessaan Sombartille lausui: ehkä vallankumouskin on mahdollista, sillä

»... rauhansopimusten johdosta on Eurooppaan kasaantunut suuret dynamiittivarastot» ja «koskaan ei vallankumous voi puhjeta niin uhkeaan kukkaan kuin uusien sotien aikana.»

Jopa pelkää hän, että silloin ei ole kysymys vallankumouksesta vain Euroopassa, vaan kysymys «maailman vallankumouksesta, joka voi vakavasti uhata vieläpä englantilais-amerikkalaisen kapitalismin titaaneja». «Euroopasta tulisi silloin — sanoo hän — Aasian riemimaa, jolla olisi pelkästään arkeologinen*) merkitys». Näette, minkälaisen kauhun valtaan on joutunut professorimme, joka itse ei näe muuta pelastusta kapitalistiselle maailmalle kuin kristillisen uskonnollisuuden rokotuksen, s.o. reseptin, jolla on «pelkästään arkeologinen merkitys».

Kapitalismin perikadon laki.

Miksi minä tässä puhun noista kapitalismin apologeeteista? Siksi että juuri nykyisenä ajanjaksona on mitä suurimmassa määrin tärkeätä antaa propagandassamme selvä kuva kapitalismin ristiriitojen kärjistymisestä.

Siinä juuri se kohta, johon meidän kritiikkimme on keskityttävä koko terävyydessään. Tietenkään ei vain kritiikin Sombartia, Kautskya, Hilferdingiä ja Kumpp. vastaan. Myöskin oman itsekritiikkimme on tässä oltava erittäin valppaana, jottei tehtäisi pienintäkään myönytystä tendensseille, jotka tavalla tai toisella johtavat kapitalismin vähitellen «kuolemiseen» perspektiiveihin. Tässä suhteessa on meille varoittavana esimerkkinä sellaisen loistavan vallankumouksellisen kuin Rosa Luxemburgin virheet, hän kun joutui harhaticelle tahtoessaan tehdä kapitalismin perikadon mutkattoman, puhtaasti taloudellisen lain. En tiedä erehdynkö, jos minusta näyttää, että t. Vargankin esittämä «tendenssi työläisten lukumäärän supistami-

*) arkeologinen = muinaishistoriallinen.

seen», jonka hän esiintuo talonpoikain lopullisesti farmareiksi muuttamis-prosessista siirtomaiden industrialisointiprosessista puheen ollen, sisältää kapitalismin vähitellen kuoleminen uuden teorian idun. Pyrkimys kapitalismin välttämättömän perikadon mahdollisimman selväpiirteiseen ja tiiviiseen taloudelliseen perusteluun heijastaa itsessään täysin lakimääräistä tarvetta. Jotta tuo tarve meidän propagandassamme tyydytettäisiin, niin neuvon tovereita ensiksi, entistä perusteellisemmin tutkistelemaan ohjelmaamme ja toiseksi tutkimaan enemmän Marxia. Mitä me uusilla kapitalismin perikadon laeilla, kun Marx on esittänyt tuon lain niin mainion selvästi ja iskevästi? Pyydän hiukan kärsivällisyyttä; minusta tuntuu kuin kannattaisi muistiamme virkistää lukemalla tässä tuon Marxin vanhan lain.

«Poliittisen taloustieteen kritiikin» esipuheessa esittää Marx yleisen lain, joka koskee niin kapitalistista kuin vanhempiakin tuotantotapoja:

«Vissillä kehitysasteella joutuvat aineelliset tuotantovoimat ristiriitaan olemassaolevain tuotantosuhteiden kanssa, tai, mikä on samaa vain lainopillisesti lausuttuna, omistussuhteiden kanssa, joiden sisällä ne siihen asti ovat kehittyneet. Nuo suhteet muuttuvat tuotantovoimien kehityksen muodoista niiden kahleiksi. Yhteiskunnallisen vallankumouksen aika-kausi alkaa.»

Erikoisesti kapitalismin perikatoa koskee «Pääoman» I osan lopussa oleva tunnettu kohta.

«Pääoman monopoolista tulee sen tuotantotavan kahle, joka sen kanssa ja sen johdosta kohosi kukoistukseen. Tuotantovälineiden sentralisoituminen ja työn yhteiskunnallistuminen nousevat tasolle, jolloin ne eivät enää mahdu kapitalistiseen kuoreensa. Se särkyä — kapitalistisen yksityisomistuksen hetki lyö. Pakkoluovuttajilta pakkoluovutetaan.»

Mitä merkitystä noilla Marxin vanhoilla lausunnoilla on meille nyt kuudenkymmenen vuoden kuluttua? Hyvinkin suuri merkitys. Ne ovat tulleet mitä suurimmassa määrin aktuelleiksi, ne koskevat juuri nykyistä ajanjaksoa, nyt juuri on tullut Marxin ennustama aika. Pääoman monopoolista on tullut «sen tuotantotavan kahle, joka sen kanssa ja sen johdosta kohosi kukoistukseen.» «Tuotantovälineiden sentralisointi ja työn yhteiskunnallistuminen ovat saavuttaneet sen tason «jolloin ne eivät enää mahdu kapitalistiseen kuoreensa». Yhteiskunnallisten tuotantovoimien kehitys on jo ristiriidassa kapitalististen omistussuhteiden kanssa.

Kautskyn ja Kunowin tapaiset marxismiammattiväärentäjät tässäkin hieman vääristelevät Marxin dialektiikkaa. He tulkitsevat kysymystä niin kuin Marx muka väittäisi, että kapitalismin loppu tulee vasta silloin, kun tuotantovoimien edelleen kehittyminen käy ihan mahdottomaksi. Ja siitä Kunow tekee johtopäätöksen: kapitalismi elää siis vielä kauan. Kautsky taas, joka tahtoo näyttää viisaammalta ja «sosialistisemmaltakin» kuin Marx, vakuuttaa: Marx on erehtynyt, «kapitalismin loppu tulee jo aikaisemmin (siis jo kapitalismin aikana). Mutta Marx itse ei suinkaan ole tarkoittanut tuotantovoimien edelleen kehittymisen ehdotonta pysähtymistä.

Laissaan ottaa Marx niin yhteiskunnan tuotantovoimat kuin kapitalistiset omistussuhteet ei liikkumattomina, staattisina suureina, vaan ottaa ne vussin, niille kiertämättömän historiallisen kehityksen läpileikkauksessa. Marxin mukaan kulkee kapitalististen omistussuhteiden kehitys monopooliin, pääoman yhä suurempaan keskittymiseen päin. Tuo keskitys merkitsee «muutamien kapitalistien harjoittamaa pakkoluovutusta moniin kapitalisteihin nähden», ja johtaa «pääoman magnaattien lukumäärän» jatkuvaan pienenemiseen. (Ei työläisten, toveri Varga, eikä välttämättä kaikkien kapitalistien-

kaan), magnaattien, jotka «anastavat ja monopolisoivat kaikki tuosta muuttumisprosessista koituvat edut» (työn yhteiskunnallistuminen, tuotannon teknillinen kehitys jne. — K.) Tämä kaikkihan sopii mainiosti nykyiseen finanssipääoman aikakauteen. Tällä ei Marx sano, että kapitalistinen monopoli kehittyessään poistaisi kokonaan kapitalistisen kilpailun. Ei, hän sanoo täsmällisesti: «Pääoman monopoolista tulee (se merkitsee: on jo tullut. — K.) sen tuotantotavan kahle, joka sen kanssa ja sen johdosta kohosi kukoistukseen». Mistä tuotantotavasta on kysymys? Kapitalistisesta. Siis pääoman monopoolista oli tuleva kapitalistisen tuotantotavan kahle. Onko se oikein. On. Se ilmenee ennen kaikkea kahdessa peruskohdassa: pääoman monopoli vaikuttaa 1) vapaan kilpailun kahleena ja 2) tuotantovoimien vapaan kehityksen kahleena. Ne ovat ristiriitoja, joita on mahdollista ratkaista kapitalistisen järjestelmän vallitessa.

Mitä tuotantovoimien kehitykseen tulee niin luonnehtii Marx sen seuraavasti:

«Käsi kädessä tämän keskityksen, eli muutamien kapitalistien harjoittaman moniin kapitalisteihin kohdistuvan pakkoluovutuksen, kanssa kehittyä työprosessin kooperatiivinen muoto, tietoinen tieteen soveltaminen tekniikkaan (ei siis ole kysymys tuotannollisen tekniikan kehityksen absoluuttisesta seisauksesta, vaan päinvastoin absoluuttisesta kehitymisestä. — K.), suunnitelmallinen maankäyttö, sellaisten työvälineiden valmistaminen, joita voidaan käyttää yhdessä, kaikkien tuotantovälineiden säästö käyttämällä niitä kombineerattun yhteiskunnallisen työn tuotantovälineinä, kaikkien kansojen saattaminen maailmanmarkkinain piiriin, ja siis kapitalistisen komennon kansainvälinen luonne». («Pääoma» I).

Miten Marxin mukaan ratkaistaan tällä tavalla kasvavien yhteiskunnallisten tuotantovoimain ja samaan aikaan kasvavan pääoman monopoolin yhteen-

törmäys? Proletariaatin vallankumouksellisen luokkataistelun kautta. Tärkeimmistä «yhteiskunnan tuotantovoimista», ihmistyövoimasta, jona kapitalismin vallitessa on riistetty proletariaatti, tulee kapitalismin itsensä tähden sen haudankaivaja.

«Kasvavat köyhyys, sorto, orjuutus, rappeutuminen, mutta samalla kasvaa myös kuohunta alituisesti suurenevassa, koulitussa, itse kapitalistisen tuotantoprosessin koneiston yhdistämässä ja organisoimassa työväenluokassa». («Pääoma» I).

Tuo työväenluokka pakkoluovuttaa pakkoluovuttajilta, hävittää kapitalistisen yksityisomistuksen, särkee taloudellisen ja koko yhteiskunnallisen kehityksen kapitalistisen kuoren. Sellainen on se kapitalismin perikadon laki, jonka Marx esitti, ja jonka kokonansa on jo oikeaksi todistanut Venäjän proletariaatin suuri vallankumous. Imperialismin nykyisellä aikakaudella on tuo laki käynyt aktueelliksi koko imperialistiselle maailmalle. Meidän tehtävämme on käydä säälimätöntä ideologista taistelua kaikkia yrityksiä vastaan revisioida tätä Marxin teoriaa, tehdä se työläisille aivan ymmärrettäväksi ja selväksi, selvittää sitä ei abstraktisesti, ei pelkästään Marxin sanoja toistamalla, vaan valaisemalla tuota lakia konkreettisesti kapitalismin perusristiriitojen pohjalla nykyään.

Leniniläisen konkretisoinnin välttämättömyys.

Tällöin on pidettävä lähtökohdana sellaista Marxin opin käsittelytapaa mikä oli Leninillä. Ensimmäinen ja perusseikka konkretisoinnissa on se, että alleviivataan imperialismin vallitessa tapahtuvan kehityksen epätasaisuus eri tuotantoaloilla, kaupungissa ja maaseudulla, eri maissa ja maanosissa. Tähän liittyy yhtäältä taloudellisen ja poliittisen taistelun kärjistyminen eri imperialististen valtojen välillä, ja koska maailma on jo jaettu imperialistien kesken, siirtomaista ja maailman her-

ruudesta käytävien imperialististen sotien kiertämättömyys. Toisaalta liittyy tähän talonpoikaiskysymyksen ja kansallisuuskysymyksen erikoinen osuus luokkataistelussa nykykautena ja myös siirtomaiden vapaustaistelun ensiluokkainen merkitys. Mutta kaikkein erinomaisimpana Marxin teorian «konretisatona» on Neuvostoliiton olemassaolo ja sen merkitys proletaarisen maailmanvallankumouksen tukikohtana.

Kaikki se mitä leninismi on tuonut Marxin oppiin, sitä konkretisoimalla, ei millään tavalla merkitse Marxin lain muuttamista. Päinvastoin. Kaikki imperialismin ratkaisevimmat ristiriidat juontavat nykyisenäkin aikajaksona juurensa niistä perusristiriidoista, jotka Marxin laki toteaa. Eikö esimerkiksi englantilais-amerikalaisen antagonismin*) kärjistyminen ole ilmaus siitä, että pääoman monopoolista on tullut kapitalistisen tuotantotavan kahle? Nuo kahleet tuntevat nyt kyllin selvästi niin kummankin maan kapitalistit kuin työläiset ja työttömät. Englannin kapitalisteista vain tuntuu, että Amerikan pääoman monopoolista on tullut Englannin kapitalismin kahle ja Yhdysvaltain porvaristosta asia näyttää olevan päinvastoin. Siitä taistelu. Tai Intian tuotantovoimien kehitys — eikö se ole Englannin imperialismin pääoman monopoolin kahleissa? Eikö Kiinan kehitystä kahlehti Englannin ja Japanin monopooli? Kyllä. Sama kapitalismin rengas on poikkiteloin tiellä Neuvostoliiton tuotannollisten voimien täysin kehittämiseen jne.

Meidän ei pidä hetkeksikään jättää huomioonottamatta sitä, mitä Lenin korosti: Tämä ristiriitain kärjistyminen on historiallisen siirtymiskauden — imperialismin kauden — kaikkein mahtavin liikevoima. Näin käsitti suuri vallankumouksellinen marxisti kysymyksen. Eikä koskaan se ole ollut niin oikein ja tosi kuin imperialismin nykyisellä kaudella.

II. Kansainvälisen politiikan huomattavimmat nykytärkeät ristiriidat.

Neuvostoliitto ja kapitalistinen maailma.

Rinnan Neuvostoliiton sosialistisen kehityksen ja lujittumisen kanssa, vahvistuu sen kansainvälinen vaikutus ja voimistuu Neuvostoliiton kaikkien maiden työtätekeville joukoille antama aktiivinen tuki. Mutta sitä enemmän kasvaa imperialismin ryövärimäinen aggressiivisuus Neuvostoliittoa vastaan. Neuvostoliittoa saartavan kapitalistisen ympäristön imperialistisen ruokahalun kasvamisen johdosta ja pyrkimyksen johdosta avata valtava potentiaalinen me-nekkimarkkina-alue — seurauksena sisäisestä taloudellisesta umpikujasta eri kapitalistisissa maissa — ovat ristiriidat kapitalististen maiden ja Neuvostoliiton välillä kapitalismin suhteellisen stabilisoinnin ensimmäisten vuosien jälkeen joutuneet uuteen, kärjistyneeseen vaiheeseen. Ei ajeta vain vihamielistä politiikkaa ja ylläpidetä finanssisaartoa, vaan valmistellaan mitä julkeimmalla tavalla suoranaisesti sotaa Neuvostoliittoa vastaan.

Sitä todistavat Neuvostoliittoon rajoittuvien valtioiden kuumeinen varustautuminen, Puolan ja Rumanian erilaiset sotilaalliset sopimukset Ranskan pääesikunnan aktiivinen, johtava osanotto puolalais-rumonialaisen armeijan järjestämiseen ja valmentamiseen, Englannin salajuonet Neuvostoliittoa vastaan Afganistanin alueella (valko-buharalaisten hyökkäykset Neuvostovallan alueelle) ja Kiinassa (poliisien ryntäys neuvostokonsulaattiin ym.). Englantilais-ranskalaisessa neuvostovastaisessa blokissa on viime aikana yhä selvemmin piirtynyt esiin Ranskan imperialismin osuus sodan järjestäjänä Neuvostoliittoa vastaan. Tällä sodalla pyrkii Ranskan imperialismi itäisten vasalliansa — Puolan, Tsekkoslovakian, Jugoslavian, Rumanian — avulla ottamaan ratkaisevan askeleen koko Euroopan mannermaan alistamiseksi välittömän tai välillisen herruutensa alle.

*) antagonismi = vihollisuus-, vihamielisuhde.

Tietenkään ei kapitalististen valtojen ajama sotapolitiikka Neuvostoliittoa vastaan merkitse sitä, että ne olisivat yksimielisiä niin sanotussa «Venäjän-kysymyksessä.» Kaukana siitä. Ne ovat kaksi eri asiaa. Rosvojen kesken ei voi olla täyttä yhtenäisyyttä, kuten Lenin sanoi.

Englannissa on nyt päässyt valtaan Mac Donaldin hallitus. Miten se tuntuu Neuvostoliittoa vastaan tähdätyssä sotapolitiikassa? Minusta se merkitsee askelta taaksepäin, jotta sitten otettaisiin kaksi askelta eteenpäin. Itse Englannin porvaristokaan ei ollut täysin yksituumaista politiikassaan Neuvostoliittoa nähden. Chamberlain ja Baldwin forsseerasivat sotapolitiikkaa, mutta eivät täysin onnistuneet. Mac-Donaldin tehtäväksi on uskottu saman politiikan jatkaminen kiertoteitse.

Il Internationaalien puolueet suhtautuvat Neuvostoliittoon yleensä hyökkäävämmiin kuin muut kapitalistipiirit. Se liittyy välittömästi niiden tehtävään olla porvariston vastavallankumouksen agentteina työväenliikkeessä. Kapitalistisissa maissa tapahtuva proletariaatin vallankumouksellistumisprosessi tekee niiden kaikkien poliittisen olemassaolon uhatuksi ja Neuvostoliiton sosialistinen rakehnustyö vaikuttaa tähän prosessiin välittömästi. Se näköjään huomattava ero mikä on Englannin labour-puolueen hallituksen «pasifistisen» politiikan ja esimerkiksi Saksan sosialidemokratian avoimen sociali-fascistisen politiikan välillä, on itse asiassa aivan vähäpätöinen, ohimenevä eroavaisuus etapissa. Mutta siitä puhun vähän myöhemmin.

Saksan porvariston kansainvälinen asema.

Saksan porvariston ulkopoliitikassa voi ensi kädessä merkitä yleisen tendenssin neuvostovastaisen politiikan vahvistumiseen. Mutta ellei ota huomioon vain tätä puolta, vaan koko sen ulkopoliittisen tilanteen missä Saksan porvaristo nykyään on, niin osoittautuu, että sen asema on tavattoman ristiriitai-

nen. Selvänä oireena siitä on jopa Saksan fascismin jakautuminen kahteen leiriin: sociali-fascismiin ja «saksalais-nationalismiin,» joiden kesken on tarkoituseräinen työnjako. Sosialidemokratien, keskustan ja Stresemannin viime vuosina tiukasti puolustama «sopimispolitiikka» englantilais-ranskalaisen bloken kanssa, asettaa johtavaksi päämääräkseen ennen kaikkea Saksan kapitalismiin sisäiselle stabilisatiolle välttämättömiin ehtojen luomisen, vaikkapa sillä hinnalla, että Ranskalle tunnustetaan Euroopan mannermaalla hegemonia. Korvaukseksi Versaillesin rauhan-sopimuksen tärkeimpien ehtojen lojallisesta täyttämisestä, englantilais-ranskalaisen blokin yleisen taantumuksellisen Euroopan-politiikan tukemisesta, Saksa esittää vaateita, että sille annettaisiin joitakin siirtomaamandaatteja ym. Mutta kun jo alun perin on ollut selvää, että toivo siirtomaamandaattien saannista Ententen armosta on roikkunut ilmassa, niin ei itse «täyttämispoliittikkakaan» ole voinut Saksan porvaristoa tyydyttää. Se ei aio tyytyä siihen, että Saksan proletariaatista pumputaan parin kolmen sukupolven ajan hirvitävän suuret sotaverot Ententelle annettavaksi; etujensa kannalta sitä kiinnostaa Itävallan yhdistäminen Saksaan, itäisten rajojen oikominen ja erittäinkin aikoo se päästä siihen, että saa oikeuden avoimeen aseistamiseen. Tavattomasti kiinnostaa sitä Venäjän menekkimarkkinain valtaaminen, mutta tietenkin valtaaminen sille itselle eikä suinkaan Puolalle ja Ranskalle. Sitä eivät lainkaan miellytä Ranskan ja Puolan lisääntyvän ekspansioonin tulevaisuusnäköalät, jotka uhkaavat panna sen vasaran ja alasimen väliin. Tuo Saksan uus-imperialismin ristiriitainen asema tuli ilmi myös viime neuvotteluissa sotakorvauskysymyksestä Pariisissa.

Kysymys sotakorvauksista.

Kymmenen vuotta sitten, jolloin Hermann Müller allekirjoitti Versaillesin sopimuksen, ei korvauskysymys ollut niin

mutkikas kuin nyt. Silloin puhuttiin suoriksi: «Saksan on maksettava ja maksettava paljon, ja ellei se maksa, niin lyömme sitä, lyömme kuin vierasta sikaa.» Ja sitä tosiaan lyötiin. Itä-Saksaan muodostettiin Puolan käytävä, Länsi-Saksassa miehittiin laajoja alueita, koko maa piiritettiin ja pantiin muurien sisään. Kuluu sitten muutamia vuosia ja taas osoittautuu paikkansapitäväksi vanha sananlasku, että «ei niin korkeata muuria ole, minkä yli ei kul-takuormaa kantava aasi pääsisi» (meidän päivinämme ei kultakuormaa kantavaa aasia enää aasiksi sanota). Amerikasta virtasi dollareita ja Saksa alkoi maksaa dollareilla. Se oli käännekohta.

Kymmenen vuotta sitten ollessaan Versaillesissa ilmoitti pyhä Wilson Amerikan pääoman nimessä liittolaisille: «Minä olen kaikkien kansojen itsemääräämisoikeuden kannalla, tehkää siis mitä ikinä haluatte, — mutta yhdellä ehdolla: maksakaa minulle viimeistä dollaria myöten kaikki, mitä olette minulle velkaa; mistä te rahat otatte se on minulle samantekevää, ja jos te tällöin ette tule pitäneeksi arvossa muiden kansojen itsemääräämisoikeutta, voin minä kääntyä selin, jotta en sitä näkisi...» Dawesin ja Yongin metoodi taas on toinen, Amerikka — sanoi Lenin jo vuonna 1920 — ryöstää maailmaa toistaiseksi «omaperäisellä» tavalla, kaupallisesti. Se ilmenee reparatio-probleemin nykyisessäkin ratkaisussa: Saksasta kutsutaan pois poliittiset komissaarit ja niiden sijaan läheteään pankkikomissaarit, aluemiehityksen soti-laallisten metoodien sijaan tulee uuden kansainvälisen reparatio-pankin finanssi-salajuonittelu, sotakorvausmaksujen mahdollisimman suuri rahassa suorittaminen, transferin suojan poisto ja Saksan sotakorvausvelkojen kommersialisoiminen.

Minkäläinen oli Pariisin pelipöydän ääreen kokoontuneiden neljän pelaajan pelisuunnitelma? Ranskan hallituksen lyönnit muistuttivat kaikkein eniten alkuperäistä versaillelaista kantaa:

kiskoa Saksalta sotakorvausmaksuja niin paljon kuin suinkin, eikä antaa tippaakaan perään Saksan imperialistiselle paineelle. Sotakorvaussummien suuruuteen nähden oli Ranskan hallituksen pakko suostua myönnetyksiin tosin sen kannalta kokolailla ymmärrettävässä muodossa: lähivuosina saa Ranskan imperialismi sangen paljon rahaa (korvausmaksujen kommersialisoimisen kautta), mutta tietysti tulevaisuuden kustannuksella ja hintana se, että luopuu välittömästi Saksan kolonialisointipolitiikasta. Tämä muoto on Ranskan imperialismien mieleen, sillä eihän niin kukaan tiedä, miltä maailma näyttää 37 tai 58 vuoden päästä, ja niin on jokainen lähi vuosina taskussa kilisevä frangi paljon suuriarvoisempi kuin kaikkein houkuttelevimmat tulevaisuudenlupaukset. Niinpä sen suostumus perustuikin sangen tosioloisiin laskelmiin.

Mitä laskelmia Saksan poliitikot tekivät käydessään Pariisissa sopimuskentekoon? He puhuivat: «Vaikka emme olekaan maksukykyisiä — minkä selkan asiantuntijamme voivat todistaa — niin olemme me kuitenkin valmiit maksamaan kaiken, vieläpä enemmänkin kuin mitä teidän asiantuntijanne pitävät mahdollisena, jos vain anhatte meille muutamia siirtomaa-mandaatteja» jne. Tässä hengessä puhuivat Pariisissa varsinkin Saksan epäviralliset edustajat (suoraan tai kautta rantain). Tuonaiivi Englannin ja Ranskan armollisella luvalla käyvän siirtomaa-expansionin tulevaisuusnäkoaloilla, spekuleraaminen ajoi Pariisissa auttamattomasti karille.

Englannin hallitus pyrki Pariisissa saamaan Saksan tiukemmin sidotuksi englantilais-ranskalaiseen bolkkiin (tietenkin niin ettei siitä kuitenkaan tulisi rahallista tappiota), ja ehkäpä jossain sopivassa käänteessä riitaanuttaakin 'Saksa Yhdysvaltain kanssa ensi kädessä yhdistämällä korvausmaksukysymykseen vaatimuksen niiden velkain pienentämisestä, jotka liittolaismaat ovat maksavat Yhdysvalloille.

Sekin laskelma jäi huomattavalta osaltaan toteutumatta.

Mitä tulee Amerikan imperialismiin, jota Pariisissa edusti Morganin firma, niin se ilmaisi olevansa valmis rupeamaan finanssi-välittäjäksi Saksan ostamiseksi irti Ranskan harjoittaman välittömän kolonisatiopolitiikan pihdeistä, mutta hyvää taloudellista ja poliittista välittäjäpalkkiota vastaan: palkkoina perspektiivi Saksan vähitellen alistamisesta oman domineeraavan finanssikontrollinsa alle ja tuon kontrollin käyttämisestä Amerikan finanssikontrollin tukikohtana Euroopan muihin osiin nähden ja tulevaisuudessa mahdollisesti myöskin poliittisena vastapainona Englannin imperialismille. Minusta näyttää, että Youngin suunnitelman johdosta tuon Amerikan pelin onnistumismahdollisuudet kasvoivat huomattavasti. Ilman Amerikan pääoman osanottoa ei neuvotteluista olisi yleensä tullut mitään. Amerikkalaiset tietävät, että tuo «afääri» vaatii pääomaa, mutta amerikkalaisillahan on tavattoman kehittynyt finansiteknikka, s. o. taito hankkia tehokkaan vallan ja kontrollin panemalla likoon verrattain pieniä pääomia.

Yhdysvallat ja Saksa.

Itse asiassa on Amerikan imperialismin asenne viimeisten kymmenen vuoden kuluessa oleellisesti muuttunut. Amerikan pääomain vienti on alkanut näytellä valtavaa osaa. Ja koska keran Yhdysvaltain pääomain suurvienti on jo käynnissä, niin miksi viedä sitä vain Kiinaan ja ylipäänsä takapajuisiin maihin; Saksan kaltainen korkealle kehittynyt teollisuusmaa on ainakin yhtä sopiva Amerikan rahapääoman kasaamistarkoituksiin; jopa otettaisiin Saksa avosylin Amerikan kontrolloimaksi vasallivaltioksi... Tämäntapaiset spekulatiot ovat viime aikoina tavan takaa vilhdelleet eräiden amerikkalaisten finanssipiirien lausunnoissa. Erittäin kuvaava on «New-Yorkin National City Bankin bulletiinin» antama neuvo Sak-

san sotakorvausproblemiin: Saksan on tehtävä enemmän työtä ja syötävä vähemmän.

Youngin suunnitelman mukaan on Saksan maksettava paljon, mutta Saksan kapitalismin menekkimahdollisuuksien laajenemista ei ole edellytetty. Tätä tavattoman tärkeätä kysymystä ei Pariisissa edes käsitelty. Voiko Saksa maksaa, vai ei? Viimeisessä kirjoituksessaan pitää Keynes sitä mahdolltomana, mutta t. Varga arvelee sen olevan mahdollista. Ja sentähden sanomme varovasti. Mitä tapahtuu 37 tai 58 vuoden kuluttua se on eri kysymys (josta meillä on oma vissi mielipiteemme). Mutta lähivuosiin nähden voimme varmuudella ennustaa Youngin suunnitelman toteuttamisen tiellä olevan tavattomat vaikeudet. Minä jo mainitsin, että Saksan porvaristo puolestaan on kaikkea muuta kuin halukas tyytymään vuodesta toiseen sotakorvausten maksajan vaatimattomaan osaan. Se haluaa sekin ajaa imperialistista politiikkaa. Tuon politiikan prosessissa on Saksan pakko vississä määrin päästä imperialististen maailmanvoimien olemassaolevan järjestelmän sisään. Mutta siinä järjestelmässä on paljon räikeitä ristiriitoja; oman asenteen selkeä määrittely niiden suhteen ei suinkaan ole helppo tehtävä riittämättömästi aseistetuille Saksan porvaristolle. Entisellä «sopimispolitiikalla» ei ole juuri mitään merkitystä, sitten kun Reinin alue on evakuoitu. Mitäs sitten? Minä arvelen Saksan porvariston orientoituvan yhä enemmän ja enemmän Amerikkaan. Merkitsisikö se samalla Saksan porvariston jyrkkää käännöstä englantilaisvastaisen tai ranskalaisvastaisen politiikan puolelle? Ei. Saksan porvariston asema on erittäin tukala. Se estää sen asettumasta selvästi määrätyleiselle kannalle maailmanpolitiikan kaikkein suurimpaan antagonismiin nähden. Siinä pikku kaupunkipahasessa, missä minä asuin opiskeluvuosinani, asui eräs kauppias, joka ei tietenkään ollut mikään Kroisos nykyisessä mielessä, mutta kuitenkin rikkain siinä kaupungissa. Kaupungissa

oli kaksi puoluetta ja aina kunnallisvaalien edellä, kun kauppiamme kauppatuttavat kysyivät häneltä, mille puolueelle hän äänensä antaa, vastasi hän: «Minä en ole tarpeeksi rikas omatakseni poliittisia periaatteita». Niin ei Saksankaan porvaristo ole vielä kyllin rikas ottaakseen vissin asenteen Englantiin ja Amerikkaan nähden. Joka tapauksessa tulee laki porvariston ideologian riippuvaisuudesta kultakahleista vaikuttamaan tässäkin. Velkojan ja velallisen keskinäiset suhteet ovat lujemmat kuin ostajan ja myyjän. Youngin suunnitelman mukaan tulee Amerikan imperialismista Saksan nähden suurin saamamies, ja sellainen joka on aina valmis antamaan uusia lainoja. Saksan porvariston ja sen imperialististen vaateiden kannalta katsottuna voi tämä Amerikkaan päin orientoiminen luvata joskaan ei paljon niin kuitenkin enemmän kuin aikaisempi tosiasiallisesti antautumis-politiikka ranskalaispuolalaisen expansionin edessä.

Viime puheessaan valtiopäivillä Stresemann viittasi Amerikan imperialismin kolonisaattori-tendensseihin. Se on tosi, että noita tendenssejä on. Mutta jos Stresemann ei ole nähnyt noita tendenssejä Reinin alueen miehittäneen Ranskan imperialismin taholta, niin voi ajatella, että lähi vuosina katsoo hän välttämättömäksi ylistellä Saksan imperialismin kasvavaa riippuvaisuutta Amerikan finanssikontrollista «Saksan kansallisia etuja» vastaavana. Tai, ellei hän sitä halua tehdä, on Saksan porvariston etsittävä uusi mies ulkoasiainministeriksi.

Imperialististen ristiriitain «sovittaminen».

Merkitsekö sotakorvaus - pulman nykyinen ratkaisemisyritys imperialististen ristiriitain «sovittamista» kuten arvelee t. Varga korjausehdotuksessaan teesiluonnokseemme. Ei. Toinen asia on niiden sovittamisen yrittäminen, ja tykkäänään toinen asia tulokset mihin päästään. Itse Youngin komissio laati-

massaan mietinnössä pukee epäilyksensä sanoiksi näin:

«Jos niiden (asianosaisten) suhtautumistavassa ilmenee vihamielisyyttä tai edes epäluottamusta tai jos heissä ilmenee tendenssejä aiheuttaa tai jatkaa yksipuolista taloudellista eristäytymistä (discriminatio), niin järjestelysuunnitelmamme, joka on täysin toteutettavissa jos siihen on hyvää tahtoa, kohtaa, ennemmin tai myöhemmin vaikeuksia, niin että sitkeä, pitkäaikainen kärsivällisyyttä kysyvä työ Euroopan jälleenrakentamiseksi huomattavasti pitkistyy. Sillä jos hyvää tahtoa ja keskinäistä luottamusta puuttuu eivät mitkään sopimukset ja takeet ole minkään arvoisia».

Perustaa mitään «hyvästä tahdosta» riippuvaksi olemassaolevain imperialististen ristiriitain vallitessa on sangen toivotonta. Voiko kuvitella etteivät nykyiset imperialismin ristiriidat antaisi tuntee itseään esimerkiksi kansainvälisen reparatiopankin sisällä? Enpä luule. En kajoa tässä Saksan sisäisten luokkavastakohtien kärjistymisen perspektiiveihin, — siitä puhumme myöhemmin. Mutta ensiksikin englantilais-amerikkalaisella ristiriidalla ei sotakorvauskysymyksen tällaisen ratkaisun seurauksena ole mitään mahdollisuuksia lientymiseen, päinvastoin sen pitää kärjistyä. Toiseksi Saksan ja Ranskan suhteet kärjistyvät. Ja kolmanneksi — seuraava tulevaisuusnäköala: Youngin suunnitelmaa toteutettaessa nousee eteen tavattomia vaikeuksia, sillä menekkimarkkinakysymys käy Saksalle mahdottomaksi ratkaista. Mistä sen ratkaisua etsitään? Siitäkö, että Saksalle annetaan joitain siirtomaita Afrikasta? Naurettavaa on siitä puhuaakaan. Ratkaisua haetaan kaikkialta, mutta ensi kädessä idästä, Neuvostoliitosta. Ei millekään maalle Neuvostoliiton markkinat ole niin tähdelliset kuin juuri Saksalle. Kapitalistisen maailman painostus Neuvostoliittoa vastaan tulee kasvamaan. Ja vanha tunnuslause: «Saksan on maksettava», voi vähitellen muuttua uudeksi tunnuslauseeksi:

«Venäjän on maksettava, Venäjän on ostettava». («Ja ellei se tahdo, niin koko kapitalistinen maailma puristaa Neuvostoliiton saartorenkaiseen!»). Tämä voi olla teemana jo Mac-Donaldin ja Hooverin tulevassa neuvottelussa. Mitä taas niihin suurkeinottelijoihin tulee, jotka tulevat istumaan kansainvälisessä reparatiopankissa, niin he tulevat aivan varmasti ajamaan voimakkaampaa painostuspolitiikkaa Neuvostoliittoon nähden. Silloin ajetaan neuvostovastaista politiikkaa Amerikan imperialismiin siihen välittömästi osaaottaessa, ehkäpä sen johdolla. Ja se merkitsee pitkää askelta eteenpäin yleiskapitalistisen yhteisrintaman luomisen tiellä Neuvostoliittoa vastaan.

Englannin ja Amerikan välinen antagonismi.

Se, että Versaillesin sopimuksen vanhat puitteet käyvät ahtaiksi Amerikan imperialismiin ekspansiolle, ei tule ilmi pelkästään Saksan sotakorvausproblemin yhteydessä. Englannin, Ranskan ja Japanin ekspansio voi helpommin kehittyä Versaillesin sopimuksen pohjalla. Päinvastoin Yhdysvaltain ekspansio on Amerikan mantereiden ulkopuolella ollut toistaiseksi tyydyttävä pääasiallisesti taloudellisiin valtauksiin. Ei vain Euroopan tule olla avoinna Amerikan finanssiekspansiolle, ei vain kaikkien merten vapaus, vaan ovet auki kaikille mantereille — se on nyt Amerikan imperialismiin tunnuslause. Monroen oppi on hyvä, mutta ei enää kyllin avara tuolle taloudellisessa suhteessa väkevästi lujittuneelle imperialismille. Ovet kiinni Amerikan mantereelle, mutta selki selälleen kaikkiin muihin!

Englannin ja Amerikan pääoman välinen taistelu saa yhä laajemmat mittasuhteet ja terävämmät muodot. Etelä-Amerikassa me nykyään näemme siitä mainion kuvan. Ja taloudellinen taistelu muuttuu vääjäämättömästi poliittiseksi taisteluksi. Aseistautumis-kil-

pajuoksu alkaa saada kuumeisen luonteensa kummallakin puolen.

Estävätkö nuo molemminpuoliset sotavalmistukset keskustelemasta edelleenkin «aseistautumisen rajoittamisesta» «rauhan tukemisesta» ja «sotien kieltämisestä». Ei lainkaan. Rauhanneuvottelutkin ovat välttämätön etappi sodan valmisteluissa. Sen me hyvin tiedämme niiden neuvottelujen historiasta, joita käytiin Saksan, Englannin ja Ranskan kesken viime imperialistisen maailmansodan kynnyksellä. Niiden neuvottelujen «menestyksistään» toittoti koko kapitalistinen sanomalehdistö yötä päivää, ja arvelivatpa jotkut valtiomiehet, että rauhallisen ratkaisun mahdollisuudet olivat huomattavasti suureneet juuri sillä hetkellä kun yhtäkkiä, odottamatta, sota syttyi. Tuolla äkkäriä aamattomuudella, odottamattomuudella on yhtä oleellinen merkitys imperialistisen maailmansodan syttymiselle kuin edelläkävillä pasifistisilla neuvotteluilla.

Tällaiset neuvottelut ovat välttämättömiä monelta eri kannalta. Jo oman kansan suurten joukkojen valmentamiseksi sodan varalta ovat pasifistiset neuvottelut ja tunnukset välttämättömiä. Varsinkin kaikilla tuoreessa muistissa olevan viime imperialistisen sodan kokemuksen jälkeen on imperialistien laajalti opereerattava pasifistisilla tunnuslauseilla ihan sodan julistamishetkeen asti. Tuo diplomaattinen peli on välttämätöntä myös liittolaisista taisteltaessa ja sitten sitä varten, että olisi mahdollista valita kaikkein otollisin hetki sodan alkamiselle.

Uusi imperialistinen maailmansota on näet mitä suurimmassa määrin uhkayritys. Katsomme sitä esimerkiksi Englannin porvariston näkökannalta. Tästä sodastahan tulee sellainen voimainkoetus, jolloin koko Britannian keisarikunnan kohtalo pannaan yhden kortin varaan. On varsin käsitettävää, että Englannin porvaristolla ei ole luontoa suorastaan forsseerata tuota sotaa yrittämättä ensin siirtää sitä tuonemmaksi, yrittämättä ensin päästä imperialis-

tisin tarkoitusperiinsä ilman sotaa mikäli se mahdollista on. Amerikankaan imperialismilla ei nykyään ole erikoista syytä jouduttaa tuota sotaa, sillä Amerikan eteen tekee työtä aika. Tällaisissa olosuhteissa eivät imperialististen hallitusten neuvottelut rauhan säilyttämisestä ole mitään muuta kuin taistelua edullisemmista sodankäynnin ehdoista, ja siinä mielessä ne ovat yksi sodan valmistelun välttämättömistä menettelytavoista. Mac-Donald tahtoo nyt sopia välittömästi Hooverin kanssa jopa rauhan periaatteista. Suurten objektiivisten ristiriitojen tosiasialliseen kärjistymiseen se vaikuttaa hyvin vähän. Tietysti voidaan käydä ei pelkäämättä tuollaisia joutavia keskusteluja ja neuvotteluja, vaan silloin tällöin voidaan tehdä juhlallisia sopimuksia ja sopimuskirjoja. Mutta yksi on varma, aseistamiskilpajuoksu tulee jatkumaan, taloudellinen ja poliittinen taistelu yhä kärjistymään ja valtava yhteentörmäys lähenee. Poliittisen ilmapiirin jännittyneisyys lisääntyy koko maailmassa niin maailman imperialismiin ja Neuvostoliiton välisten ristiriitain ympärillä kuin myös Englannin ja Amerikan antagonismin ympärillä. Viimemainitun antagonismin yhteydessä tapahtuu suuri voimien uudestaan ryhmittäminen. Kanadaa ja Australiata vetää Amerikan imperialismi vaikutuspiiriinsä, kuin jättiläismagneetti. Italian on asetettava vissiin asenteeseen; se siirtyy yhä enemmän Amerikaorienteraukseen. Japaninkin on määriteltävä kantansa; sitä vetää Englannin leiriin. Britannian impeeriumin tärkeimmissä siirtomaissa antaa tuon ristiriidan vaikutus jo itseään tuntea enemmän tai vähemmän selvästi. Tällöin käyttää Amerikan imperialismi nykyään ovelasti sitä mahdollisuutta, jonka objektiiviset olosuhteet sille tarjoavat, vieraille vaikutusalueille tunkeutuessaan opereerata toistaiseksi vississä määrin toisilla metodeilla ja tunnuslauseilla kuin Englannin ja Japanin imperialismi, esimerkiksi «kansojen itsemääräämisoikeuden» loosungilla — muistamme Amerikan viittausta Egyptiin

Kelloggin sopimuksen yhteydessä — tai loosungilla: ovet auki Kiinaan. Se ei jää vaille vissiä vaikutustaan siirtomaiden kansallisreformistisen porvariston orientoitumiseen nähden.

Kiinan asema.

Taloudelliseen mahtiinsa nojaten painavat Yhdysvallat Kiinassa silmämääräiseen taloudellisten komentavain kukkulain valtaamisen, keskushallituksen finanssisuhteessa ja diplomaattisesti alistamisen, toivoen siten saavansa korvausta sille, ettei sillä ole alueellisia vaikutuspiirejä, jollaisia Englannilla ja Japanilla on Kiinassa, ottaakseen tarpeellisella hetkellä käytäntöön väkivaltaametoodit. Osa Kiinan porvaristoa elättelee sitä harhaa, että sen onnistuu käyttämällä hyväksi eri imperialististen valtojen kilpailua, ja ensi kädessä Yhdysvaltain tukemana, saada huomattavaa menestystä Kiinan itsenäiselle kehitykselle. Tosiasiassa ei Kiinan porvaristo voi saada mitään muuta kuin sellaisia «oikeuksia», jotka kullakin asianomaisella hetkellä vastaavat tämän tai tuon suurvallan imperialistisen politiikan päämääriä. Mitä esim. merkitsee Kiinan muodollinen tulliautonomia? Te muistatte miten trotskilaiset suurentelivat tuon probleemin merkitystä, jota he pitivät Kiinan vallankumouksen miltä eipä ratkaisevana probleemina. No nyt on Nankingin hallitus saanut tulliautonomian, mutta voimassaoleva tullitariffi ei ole mitään muuta kuin finanssitariffi, joka tulee jossain määrin auttamaan hallituksen tulojen lisääntymistä, mutta joka ei lainkaan vastaa maan tuotantovoimien kehityksen etuja. Tietenkin on vissinlainen, joskin toistaiseksi sangen vaikeutunut kansallisen kapitalismin kasvu Kiinassa lähiaikana mahdollinen ja luultava. Siihen liittyvä sisäinen tendenssi tuotantovoimien kehittämiseen itsenäisellä kansallisella pohjalla tulee kuitenkin aina törmäämään maailman imperialismiin siirtomaaorjuutuksen tendenssiin. Täydellä varmuudella voi sanoa, että näissä, yhteentörmäyk-

sissä tulee Kiinan porvaristo joka kerän kavaltaamaan kansallisen itsenäisyytensä edut. Tuo Kiinan porvariston kapitulatio-politiikka johtuu yhtäältä siitä, että sen välittömät edut ovat kasvetuneet yhteen eri imperialististen ryhmien pääoman kanssa ja toisaalta siitä valtavasta luokkavastakohtien kärjisty misestä, mikä tapahtui työläis-talonpoikaisen liikkeen viime nousun periodina vallankumoustapahtumain aikana v. 1927, mikä aikaansai Kiinan porvariston lopullisen siirtymisen vastavallankumouksen leiriin.

Aivan samoin ovat viimeaikaiset eri militarististen klikkien, joiden selän takana eri imperialistiset hallitukset punovat juoniaan, väliset yhteentörmäykset havainnollisesti osoittaneet, ettei Kuomintangin hallitus pysty aikaansaamaan tosi valtiollista yhtenäisyyttä Kiinassa. Kiinan porvaris-demokraattisen vallankumouksen perustehtävät ovat mitä kiinteimmin yhdistetyt agraarivallankumouksen ja feodalismien jätteiden hävittämisen probleemiin. Mutta porvaristo ei tuota Kiinan suurinta probleemia voi ratkaista. Pelkistä sanomalehdistön pintapuolisista tiedonannoista saa käsityksen siitä, että Kiinan maaseutu on kuin valtameri, joka kerran liikkeeseen jouduttuaan ei enää tynny. Miltei taukoamatta leimahtelee milloin siellä milloin täällä sissisodan palo. Uuden työläis-talonpoikaisen vallankumouksellisen nousun edellytysten kypsyminen Kiinassa käy agraarikriisin kärjistymisen pohjalla. Kaikki puheet Kiinan kehityksen «rauhallisista», «kemalistisista» perspektiiveistä ovat tyhjää lorua. Ei olemassaolevien perusristiriitojen poistuminen vaan niiden kärjistyminen on Kiinassa käynnissä, mikä ehdottomasti johtaa uuteen yleiseen vallankumoukselliseen kriisiin, joka on luonteeltaan vielä laajempi ja syvempi kuin vuosina 1926 — 27.

Intian vallankumouksen kasvu.

Yhä suuremman kansainvälisen merkityksen saa viime aikoina kasvanut

vallankumousliike Intiassa. Sen johdossa ei enää olen porvarillinen oppositiooni vaan proletariaatti. Viime vuoden valtava taloudellisten lakkojen aalto muuttui tänä vuonna Bombayssa mahtavaksi poliittiseksi lakkoliikkeeksi. Se oli Bombayn työläisten vallankumouksellinen vastaus Englannin vallanpitäjän provokatioonin (muhamettilaisten usuttaminen hindujen kimppuun), lakkolaisten ampumiseen, hallituksen vainotoimenpiteisiin työläisten ja talonpoikain puolueen ja vasemmistolaisten ammattiliittojen johtajiin nähden.

Intian kansallisreformistien (svaradhistien ym.) luonteenomainen suhtautuminen ei ilmennyt ainoastaan siinä, että he puolustivat tehtailijain etuja ja heidän hillittömiä riistäjähimojaan lakkosaoleviin työläisiin nähden, vaan myös heidän petturimaisessa antautumispolitiikassaan, joka heillä on jo kauan ollut käytännössä kansallisessa liikkeessä varsinkin sovitellessaan kuu-luisan Simonin komission kanssa ja luopuessaan vaatimuksesta Intian täydellisestä itsenäisyydestä viime kansallisessa kongressissa. Samaan aikaan kuin Englanti hajoittaa Egyptin parlamentin näyttäen siten kouraantuntuvasti, että sen juhlallisesti julistama «suverenisuus» ei ole mitään muuta kuin brittiläistä alastonta väkivaltakuria, samaan aikaan Intian kansallisen porvariston poliitikot rukoilemalla rukoi-levat Englannilta problemaattista perustuslakia «dominioni-autonomian» puitteissa, perustuslakia, mikä ei ole paperipalan arvoinen, kun kerran Englannin vallanpitäjät ja sotajoukot ovat Intiassa. Intian todellista kansallista vapautusliikettä ei edustanut porvariston viime kansallinen kongressi, vaan sitä vastaan tähdätty proletaarinen joukkomielenosoitus.

Täysin siitä riippumatta voiko tuen toivo Amerikan imperialismiin taholta jossain määrin piristää Intian kansallisen porvariston horjuvaa oppositiota (joka on periaatteessa «hyljännyt väkivallan»), tulee joukkoliike Intiassa joka tapauksessa kasvamaan niin laa-

juudeltaan kuin taisteluluonteeltaan. Tuon kasvun juuret juontuvat Intian riippumattoman taloudellisen kehityksen voimien ja Englannin rahapääoman monopoliin voimien välisestä kasvavasta antagonismista, minkä antagonismin yhteydessä ovat viime aikoina monilla kotimaisen teollisuuden aloilla puhjonneet pulat. Ehdottomasti vahvistuvaan, vaikkakin sangen vaikeutuneeseen, hidastutettuun, rujomuotoiseen Intian teollisten tuotantovoimien kehitysprosessiin nähden (jota mister Purcell niin pelkää) ei Englannin imperialismi, pyrkinessään säilyttämään monopoli asemansa, itse asiassa aja muunlaista siirtomaapolitiikkaa kuin Intian teollistumisen jarruttamispolitiikkaa, kovempaa painostuspolitiikkaa sen itsenäistä kehitystä vastaan. Se taas kärjistää ennen kaikkea agraarikriisiä mikä on yleisen vallankumouksellisen kriisin kasvun pohja Intiassa. Takapajuisen maatalousjärjestelmän sortuminen, järjestelmän, mihin eroittamattomasti liittyvät feodaalisten jätteidensä valta-asema agraarisissa suhteissa, on viime vuosina saanut selvän pitkäaikaisen agraarikriisin muodot, mikä saattaa Intian riippuvaiseksi jopa elintarpeiden tuonnista ulkomailta, vieden miljoonat imperialismin, tilanherrain ja koronkiskurien rosvoomat talonpojat nälkälämään. Hirvittäväan köyhyyteen tuomitut ryysyläistyneen talonpoikaiston valtaiset joukot heräävät lopulta, joutuvat mukaan poliittiseen liikkeeseen, kerääntyvät proletariaatin taistelurivistöjen ympärille ja valmentuvat vallankumoukselliseen taisteluun sortajiaan, feodaalisia ja puolfeodaalisia tilanheroja, koronkiskureita ja imperialistisia vallanpitäjiä vastaan.

Viime aikoina on tätä käsityskantaa vastaan kohottanut äänensä toveri Roy — en tiedä voiko häntä enää toveriksi sanoa — (Ääni salista: Oikein! ei ole enää toveri!) — hän kun kirjoittelee brandlerilaisten luopioitten sanomalehtiin. Hän syyttää meitä siitä, ettemme tahdo ajaa blokkipolitiikkaa Intian kansallisen porvariston kanssa. Hän tahtoi kan-

nattaa työväenliikkeen liittoja kansallismuuttajien porvaripuolueiden kanssa Intiassa, Erittäinkin lukee hän viaksemme sen, ettemme tahdo mennä blokkiin «riippumattomuus-puolueen» kanssa, miksi hän on ristinyt nyt svaradshistit sen jälkeen kuin nuo herrat viime kansalliskongressissa äänestivät riippumattomuus-tunnuslausetta vastaan. Roy ylistelee svaradshisteja antikommunistista lakia vastaan taisteilijoina, mutta heidän «ansionsa» ovat paljon vaatimattomammat. Lakiasääntävässä kokouksessa äänestivät he vain sen lain lykkäämisen puolesta, joka koski ulkomaalaisten kommunistien karkoittamista. Siitä huolimatta on kommunistinen liike Intiassa lain ulkopuolella, hallitus kohdistaa siihen mitä ankarimpia vainotoimenpiteitä, mistä Roy ei kirjoituksessaan puhu mitään. Ja äskettäin autoivat nuo samat svaradshistit hallitusta viemään lakiasääntävässä kokouksessa läpi lain ammatiliittoja vastaan. Ja näiden svaradshistien kanssa, jotka eivät voi päättää mikä on parempi — boikottiko vai korkeiden virkapaikkojen otto Englannin hallitukselta — näiden kanssa meidän olisi liitto solmittava? Kiitos kunniasta!

Roy syyttää meitä myös siitä, että muka meidän radikalismimme takia eräät pikkuporvarillisen intelligenssin johtajat («itsenäisyys-liigasta») ovat eronneet vallankumouksellisesta joukkoliikkeestä ja lähentyneet porvarillisiin kapituleeraajiin. Tällähän hän itse alleviivaa, että pikkuporvariston joukot ovat jääneet vallankumoukselliseen leiriin. No mitäs sitten, jos meidän syy me tosiaan on kuten Roy väittää — että pikkuporvariston horjuvat johtajat luikkivat suurporvariston leiriin, mutta joukot ovat pysyneet uskollisina vallankumoukselle ja kulkevat meidän kanssamme; se olisi kaikkea muuta kuin huono tulos. Hyvällä omallatunnolla me siitä otamme vastataksemme. Mutta se mitä Roy suosittelee, se on oikein emä-hvostismia. Vallankumouksellinen käyminen on havaittavissa

Intian pikkuporvaristonkin joukoissa, jopa osassa pikkuporvarillista intelligenssiä, se on fakta, mutta nuo joukot voidaan johtaa tosi taisteluun imperiaalistejä vastaan vain sikäli kuin ne v a p a u t u v a t kansallisen porvariston, svaradhistien ym. vaikutuksesta. Vain sitä tietä voi niiden vallankumouksellinen liike kulkea.

Liikkeemme heikot puolet Intiassa eivät ole ne, joista puhuu Roy. Suurin heikkoutemme on siellä se, että emme ole kyllin lujasti järjestyneet kommunistisena puolueena. Osa Intian kommunisteja on työskennellyt «työläis-talonpoikaisten puolueiden» riveissä. Me olemme lausuneet ajatuksen, että noissa puolueissa pitää toimia siihen suuntaan, että ne muuttuisivat rakenteeltaan ja saisivat uuden organisatSIONIMUODON, joka vastaisi leninismän periaatteita. Mutta pahinta näissä puolueissa ei ole ollut se, että niillä on kaksi-luokan luonne, pahinta on ollut se, että käytännöllistä vallankumouksellista työtä on talonpoikaiston keskuudessa tehty tähän asti tavattoman heikosti. Objektiiivinen tilanne kärjistyy Intiassa nopeasti. Selvistä vallankumouksellisen tilanteen kypsymisen oireista puhuvat lehtitiedot Bombaystä miltei joka päivä. Valtavan poliittisen joukkoliikkeen spontaaninen nousu, jättiläismäisten mielenosoitusten ja lakkojen puhkeaminen liikkeen johtajien vangitsemisen yhteydessä — ne ovat väkevästi kehittyvän vallankumouksellisen tilanteen varmoja merkkejä. Meidän intialaisten toveriemme käytös on oireellinen. Viime vuonna oli meidän todettava, että intialaisilla kommunisteilla oli ollut aika suuria

virheitä ja horjuntaa. Mutta miten onkaan heidän suhtautumisensa asioihin nyt muuttunut. Siinä voimme panna merkille tavattoman eron. Tuo *kasvu on ajan merkki. Voimakasta kuohuntaa on toistaiseksi ollut havaittavissa vain Bombayssa; muilla paikkakunnilla tapahtuvaa liikehtimistä ei voi siihen verrata. Mutta se ei merkitse sitä, että Bombay olisi poikkeus; se merkitsee vain sitä että Bombayn proletariaatti kulkee Intian vallankumousliikkeen etunenässä. Rautaieläisten lakko viime vuonna jo osoitti puolvallankumouksellisten mielialojen huomattavaa leviämistä. Siitä lähtien ovat tapahtumat aina vaan vahvistaneet oikeaksi VI:ssa maailmankongressissa tekemämme prognosin silloin kun totesimme Intiassa tapahtuvan suuren vallankumouksellisen kriisin nopean kasvamisen.

Äskettäin vangitut Intian työläis- ja talonpoikaistuolueiden sekä Bombayn kutomatyöläislakkoisten johtajat, jotka istuivat syytetyjen penkillä Mirutin jutussa, ovat Intian työväenluokan ja talonpoikaiston parhaita edustajia. Heidän lujutensa tuon jutun aikana osoittaa, että he ovat suuren vallankumouksellisen joukkoliikkeen edustajia, joukkoliikkeen joka tukee heitä vankilan murien sisälläkin. Lähimmät vuodet voivat näyttää, että jokainen noista syytetyistä ei edusta vain tuhansia ja kymmeniätuhansia, vaan satojatuhansia, ja ehkäpä miljooniakin vallankumouksellisia. Minä ehdotan, että pleenumi lähettää veljellisen tervehdyksensä Mirutin jutussa syytetyille.

(Ehdotus vastaanotetaan intomielin).

(*Jatketaan seur. numerossa*).

Scheidemann ja Suomen luokkasota.

Kirjoittanut *Heikki Repo*.

Saksan sos.-dem. puolueen johtopetti maailman sodan alussa työväen asian. Sodan aikana palvelivat sos.-dem. johtajat imperialistisen keisarihallituksen tarkoituksia. Tämän renginpal-

veluksensa nuo sos.-dem. johtajat suorittivat niin hyvin, ettei heidän ja keisarillisen hallituksen välillä kertakaan syntynyt vakavampaa ristiriitaa koko maailman sodan ajalla.

Tämänvuoksi saksalaiset työläiset suurin joukoin erosivat moisista johtajistaan. Ja ne, jotka lukeutuivat joko Spartacusryhmään tai riippumattomaan sos.-dem. puolueeseen, kutsuivat Saksan sos.-dem. puolueeseen kuuluvia hallitussosialisteiksi ja sen johtajia pettureiksi.

Laajoille työväen joukoille Saksassa, Suomessa ja muualla ei tähän asti ole ollut tunnettua Saksan sosialistipuolueen johtajain osuus niissä maailman sodan aikaisissa vehkeilyissä, joiden tarkoituksena oli käyttää Suomen itsenäisyyspyrkimyksiä ja kansan vapauden halua Saksan imperialismin hyväksi. On luonnollista, että nosket itse tästä kysymyksestä mieluummin julkisuudessa vaikenevat. Mutta kaikesta varovaisuudesta huolimatta jostain tulee kuitenkin silloin tällöin julki Saksan noskeherroilta itseltäänkin.

Scheidemann raottaa esirippua.

Herra Scheidemann, jonka nimen mukaan Saksan sosdemoja nimitettiin «scheidemanneiksi» sen jälkeen kun hänen ja toisten sos.-dem. puolueen johtajain petturuus monella tavalla ilmeni maailman sodan aikana ja täydellisesti paljastui Saksan vallankumouksen yhteydessä 1918, — on äskettäin julaissut muistelmansa. (Ph. Scheidemann: «Memoiren eines sozialdemokraten». 1918, Carl Reissner-Verlag. Dresden.) Siinä tekeleessä on Suomen asialle uhrattu vain kaksi sivua. Tämä on verrattain vähän katsoen siihen suureen huomioon, mitä Saksan nosket, Saksan imperialistien keralla ja samoista syistä kun nekin, osottivat Suomen kysymykselle maailman sodan aikana.

Scheidemann kirjoittaa kirjansa I:ssä osassa sivulla 272-274 seuraavaa: «Tehkää putshi!»¹⁾. Lokakuun

16 p. 1914 yrittivät muutaman hyvin touhukkaan salaneuvoksen kautta, joka toimii ylempien paikkain — eiköpä valtiokanslerin — asialla, saada minulta ja Ebertiltä tietää, emmekö voisi panna toimeksi vallankumousta Suomessa. Me kuuntelimme mielenkiinnolla, mutta olimme jotenkin pidättyvät. Oli kyseessä, kuten nuori diplomaatti salaperäisen koomillisesti uskoi, «esitunnustelu», eli valmistava tiedustelu, jonka jälkeen seuraisi lisäjutteluja vaikutusvaltaisten herrain kanssa». Mistä oli kysymys? Suomen porvarilliset puolueet olivat antaneet ymmärtää, ettei heillä ollut «yli maan ulottuvaa järjestöä». Kaikki riippui sosialistipuolueesta, vähemmistö olisi jo aikaa halunnut iskeä. Enemmistö piti koetta liian epävarmana. Pidättyväisyyden syynä oli epäily Saksan voittoon nähden. Ei tule Suomeen tietoja, jotka panisivat uskon Venäjän pidättämättömään voittoon horjumaan. Kaikki riippuu siitä, jos saisi suomalaiset vakuutetuksi, että Saksa on jo saavuttanut monta voittoa ja varmasti vie sodan voittoon.

Kun nuori mies ilmeisesti oli luvannut tuoda ylempille toimenantajilleen jonkinlaisen lausunnon meiltä, ahdisti hän meitä yhä kiihkeämmin. Me tahdoimme tietää, mitä seikkailuyrityksiä meiltä «ylempänä» odotettiin, emmekä sen takia nauraneet häntä päin silmiä, vaan sanoimme, että emme olleet vielä milloinkaan sekaantuneet ulkomaisten veljespuolueiden asioihin. Muuten viittasimme ystäväämme Jansoniin¹⁾, jota joka päivä odotimme takasin Skandinaviasta. Halusimme ensin kuulla hänen aina luotettavat tiedonantonsa tilanteesta Pohjolassa. Keskustelu päättyi, kun salaneuvokselle tuli sähkösanoma, jonka mukaan saksalainen vedanalainen oli tuhonnut englantilaisen risteilijä Hawk'in.

Muutaman päivän päästä tuli Janson Berliiniin. Keskustelimme hänen

¹⁾ „putshi“ sanalla tarkoitetaan kapina-tohusta joka pannaan edesvastuuttomasti toimeen, ilman vakavaa tilanne-arviota, johon vain voi perustua voitollinen kapina, vallankumouksellisen vallanoton ratkaiseva teko. Suomen tajan huomautus.

¹⁾ Janson, saksalaistunut ruotsalainen ammattiyhdistysmies ja kirjeenvaihtaja, joka toimii läheisessä yhteydessä noskelaiten kanssa. Suometajan huomautus.

kanssaan luonnollisesti myös tilanteesta Suomessa. Hän arvioi sitä hyvin pessimistisesti. Esitykseni lyhenee huomattavasti, jos heti selostan uuden keskustelun Vilhemstrassella lokak. 28 p. 1914, johon m. m. otti osaa kreivi Pourtalès Saksan lähettiläs Venäjällä sodan puhkeamiseen asti.

Jansonin tietojen mukaan ei suomalaisilla ollut kapinanhalua yleensä. Sellaisena kannattajana, siitä oltiin koko Suomessa yksimieliset, saattoi olla vain veljespuolueemme. Sen suhteen kysyttiin kuitenkin, mitä tulee voitokkaan kapinan jälkeen, kun sota päättyy? Silloin iskee suuri Venäjä pienen Suomen kimppuun ja venäläistyttää sen tyten.

Hallituksen herrat tekivät kaikenlaisia ehdotuksia, miten mahdollisesti voitaisiin tyydyttää toiveet, «niin esim. heidän vapautensa varmistamisella rauhansopimuksessa. Muuan herroista, järkevin niistä, piti toki velvollisuutenaan korostaa, ettei kuitenkaan voitu mennä niin pitkälle, että suomalaisille lupailtaisiin toinen sota, jos Venäjä hyökkäisi suomalaisten kimppuun». Sen jälkeen kun Ebert oli lausunut, että suomalaisten pidättyväisyys oli hyvin ymmärrettävä, selitin aivan avoimesti, ettei ole tähän asti ollut tehtävänäme sytyttää tulia toivomusten mukaan. Herrat, jotka alkeellisessa sosialidemokratian tuntemuksessaan olivat arvelleet, että vallankumouksia voisi saada niin sanoaksemme tilauksesta, olivat sängen pitkin naamoin».—

Scheidemannin kavaluus.

Nämä muutamat rivit antavat jo aihetta moniin reunamuistutuksiin, vaikka Scheidemann vaikenee monista tosiasioista. Ennen kaikkea tulee taustaksi mainita se tosiasia, että saksalaiset imperialistit jo aikoja ennen maailman sodan alkua kiinnittivät suurta huomiota Suomeen. Ja heti sodan alettua tuli Suomen kysymys aivan välittömästi esille Saksan hallituksessa sekä armeijan yleisesikunnassa. Saksan keisarilli-

nen hallitus organisoi ja rahoitti Suomen jääkäri liikkeen. Jääkäri liike Suomessa oli saksalaisten imperialistien alottama ja Saksan imperialismien etuja ajava liike. Se ei alkanut itsenäisesti Suomen itsenäisyysliikkeenä kuten on uskoteltu. Saksalaiset imperialistit vaan valjastivat imperialististen valloitus- ja rosvouspyrkimystensä eteen Suomen konin, joka oli koristettu «Suomen itsenäisyys liikkeen» tunnuslauseilla.

Scheidemann kertoo vain kahdesta Saksan sos.-dem. herrain ja imperialistien välisestä kohtauksesta tässä Suomen asiassa. Hän antaa kavalan teokopyhästi ymmärtää, kuinka muka he suhtautuivat imperialistien esittämään Suomen kysymykseen yliolkaisesti. Tosiasia on, että Scheidemann ja muut saksalaiset sos.-dem. johtajat olivat säännöllisessä yhteydessä varsin useiden sellaisten suomalaisten aktivistiporvarien kanssa, jotka heti maailman sodan alusta lähtien ryhtyivät Saksan imperialismien palkkaamiksi asiamiehiksi Suomessa ja jotka sittemmin ovat siitä varsin avoimesti kirjoittaneet. (Gummerus y. m.).

Suomen työtätekeviä petettiin,—porvarit olivat «kapinallisia» keisarillisen Saksan hyväksi. Suomen kansan, ja varsinkin niiden, jotka sodan aikana, kuten oli laita työläisten ja talonpoikain, tahtoivat todellisesta ja rehellisestä vapaudeninnosta sekä vallankumouksellisesta halusta taistella tsarismia vastaan, lähtien Saksaan sota-oppiin ja toimivat sittemmin Suomessa mitä vaikeimmissa oloissa, on tarpeellista saada tietää ainakin osa siitä katalasta diplomaattisesta pelistä, mitä heidän rehellisten harrastustensa kustannuksella harjoitettiin. On tarpeen saada selville ne todelliset tarkoitukset, mihin imperialistit käytyreineen heidän intoansa käyttivät.

Kun siis Scheidemann tekeleessään puhuu myöskin «suomalaisten toivoiden tyydyttämisestä», niin tarkoittaa hän tietenkin ensikädessä Saksan imperialismien etuja ja saksalaisten imperialistien pyrkimystä ajaa asioitaan

suomalaisten, m. m. sosialidemokraattien avulla. Oli luonnollista, että Jan-son, ruotsalainen brantingilainen sos.-demokraatti, ei voinut yllyttää suomalaisia kapinaan tsarismia vastaan, sillä olihan Branting entente-imperialismin ja samalla myös Venäjän tsarismien asiames imperialistien kansainvälisessä poliitikassa. Siihen brantingilaiseen ententeystävyyteen saattoi yhtyä pyrkimys pitää Ruotsi erillään sodasta.

Scheidemannin kirjoitusta silmällesä herää kysymys, uskotteliko tuo nimetön salaneuvos todella Scheidemannille ja Ebertille, että Suomen porvaripuolueet olivat olleet 1914 kapinaan nousemisen kannalla ja että he tässä halusivat turvautua sosialistien apuun.

Miten oli asianlaita? Se selviää parhaiden, kun selostan, minkälaisen vaikutuksen Suomen porvaristoon teki Saksan Suomessa organisoima liike, joka oli juuri järjestetty kapinaa sekä saksalaisen Suomessa maihin nousemista silmällä pitäen.

Mielenkiintoinen ilmiö tässä on se, että imperialistinen Saksa osasi valtiolisten asiamestiensä kautta organisoida Suomeen oman järjestönsä sekä teki sitten sen kanssa taistelusopimuksen siten, ettei se velvoittanut Saksaa mihinkään toimintaan Suomen itsenäiseksi saattamisen puolesta. Mutta sitä suuremmat velvollisuudet olivat niillä suomalaisilla, jotka osallistuivat tuohon liikkeeseen. Heidän täytyi sitoutua toimimaan alati ja kaikkialla yksinomaan Saksan puolesta. Kaikki tämä tapahtui niin nopeasti sekä taitavasti, ettei sitä edes Suomen vanhat ovelat kagaalitkaan huomanneet, ennenkuin se heille eräässä aktivistien yhteisessä kokouksessa joulupäivänä 1914 ilmoitettiin tapahtuneena tosiasiana. Tämä ilmotus näyttää vaikuttaneen tuon kokouksen osanottajiin räjähtävän pommin tavoin. Muutamaa poikkeusta lukuunottamatta kokouksessa olleet paheksuivat tätä Saksan kanssa tehtyä sopimusta. Tuon kokouksen osanottajat eivät näytä kiinnittäneen huomiota siihen, että tehty sopimus, kuvaannolli-

sesti sanoen oli Saksan diplomaattinen sopimus, jonka se teki oman itsensä kanssa, asiakirja jolla kuitenkin yksipuolisuudestaan huolimatta tuli myöhemmin olemaan niin kauaskantoinen ja syvälekäypä merkitys Suomen työväenluokan veriin tuhoamisessa.

Säikähdyttävä ensivaikutus oli tällä «taistelusopimuksella» siihenkin osaan Suomen porvaristoa, joka oli ollut tsarismien laittomuuspolitiikkaa vastaan taistelleen liikkeen johdossa, mutta suurporvaristoon se teki vieläkin musertavamman vaikutuksen. Tämä porvaristo oli sodan alkuaikana Saksasta johdetun «itsenäisyysliikkeen» vastustaja. Ja vaikka sen kanta tsarismien tappioiden johdosta vähän muutuikin, pysytteli se hyvissä väleissä Venäjän porvariston kanssa, kunnes sen toiveet Venäjän porvariston apuun nähden täydellisesti murskaantuivat Venäjän työväenluokan jättiäisrynnistyksen, Lokakuun vallankumouksen jälkeen. Vasta senjälkeen, aivan Suomen luokkasodan kynnyksellä, oli Suomen porvaristo kokonaisuudessaan kypsä heittäytymään Saksan imperialistien kelkkaan, jossa se näki ainoan turvan Suomen työväkeä vastaan. Se tarttui siihen kiinni niinkuin hukkuva oljenkorteen.

Suomen porvaristo möi maansa Saksan imperialisteille ja siten pelasti luokka-asemansa toistaiseksi. Tässä toimi se koko ajan luokkaetujensa puolesta. Julkeimmatkaan valtiopetokset eivät sitä tässä etutaistelussaan kamomokuttaneet. Osa porvaristosta vastusti Saksasta johdettuja suunnitelmia luokkaeduilleen vaarallisina niinkauan kuin porvaristo oli Venäjällä vallassa. Sillä vehkeilyyn Saksan kanssa sisältyi määrättyjä vaaroja. Silloin kun luokka-etunsa sitä siihen vaati, heittäytyi se Saksan imperialismin syliin ilman ehtoja ja arveluita.

Suomen sos.-demokratian vaikutus jääkäri liikkeen syntymiseen.

Miten sitten on selitettävissä se, että Saksan imperialistien johtama aseel-

linen seikkailupolitiikka, väärellä nimellä «itsenäisyysliike», sai Suomessa niin nopeasti kehittyvän laajan kannatuksen? Ketkä muodostivat tuon kannatusjoukon? Vastaus on löydettävissä tsaarivallan sortopolitiikasta, Suomen kansan itsenäistymispyrkimyksistä ja pitkä-aikaisesta sitkeästä oikeustaistelusta tsarismia vastaan, jota kansan syvien rivien keskuuteen levitti ja tosiasiallisesti johti Suomen sos.-dem. puolue. Tämä taistelu synnytti työväenluokan sekä maalaisväestön laajojen kerrostien keskuuteen voimakkaan kansallisen vapaudenkaipuun. Sen innostamana kansalaispiirit olivat taipuvaisia kumoukselliseen toimintaan tsarismia vastaan, ja tässä suhteessa ne olivat olleet Suomen sos.-dem. puolueen vaikutuksen alaisina. Työväki näki tsarismissa yhden Suomen porvariston vahvimmistä varustuksista. Sos.-dem puolueen heikkous oli, ettei se osannut johtaa tätä vihaa tsarismia kohtaan todelliseksi vallankumoukseksi, taisteluksi, joka olisi vuorostaan vienyt kiinteämpään yhteyteen Venäjän vallankumouksellisen proletariaatin kanssa. Saksan herättämä tsaarinvallaa vastaan kohdistettu jääkäri-liike nojasi siis hyvin suurelta osalta myöskin tuohon Suomen sos.-dem. puolueen johtamaan oikeustaisteluun ja sai kannatuksensa siltä osalta Suomen työtätekevää kansaa, joka oli valmis omakohtaiseen vallankumoukselliseen toimintaan Suomen itsenäisyyden ja tsarismien kukistamisen puolesta. Näistä samoista tekijöistä on löydettävissä vastaus siihen, miksi Saksan hallituspiirit, laatiessaan Suomea varten suunnitelmia, antoivat niin huomattavan sijan Suomen sos.-dem. puolueelle.

Toisaalta Saksan hallituksen oli otettava laskuissaan huomioon myös oman maansa sos.-dem. puolue. Sitä se yleensä hallitsi ja johti «salaneuvoksiensa» y.m. asiamiestensä kautta, niin kuin Scheidemannin kirjoituksestakin ilmenee. Olihan luonnollista, että hallituksen oli saatava selville myöskin se raja, mihin saakka sos.-dem. johtajat

asettuivat sen Suomea vastaan kohdistamaa politiikkaa kannattamaan. Saksan keisarillisen hallituksen Suomipolitiikka oli hyvin harkittua ja julkeaa reali-politiikkaa. Tässäkin suhteessa hallitus kyllin ajoissa turvasi selkäpuolensa sitomalla myös sos.-dem. johtajat jo etukäteen vastuuseen aikomistaan rosvo-otteista. Ei liene epäilystä siitä, etteikö scheidemannit ja nosket jo silloin antaneet lupausta siitä, että saatte tehdä Suomen kanssa mitä haluatte, me takaamme että selkäpuoli pysyy rauhallisena. Scheidemannin kertoo ainoastaan esityksen kapinan järjestämisestä Suomessa tulleen heidän taholtaan hylätyksi. Saksan sos.-dem. herrain todellista ja yleensä porvariston hommissa oloa kuvaa se lausunto, joka allekirjoittaneelle annettiin Berliinin sotilasesikunnassa syksyllä 1916, jolloin olin komennusmatkalla Jääkäripataljoonasta Suomeen. Siellä kerrottiin, kuinka Saksan sos.-dem. johtajat Scheidemann, Ebert, Südekum olivat olleet kesällä 1915 neuvottelussa erään nimeltä mainitsemattoman Suomen sos.-dem. puolueen johtajan kanssa, hänen käydessään Berliinissä suomalaisen jääkäripataljoonan perustamista puoltamassa. Edelleen vakuutettiin minulle, että ilman Saksan ja Suomen sos.-dem. puolueiden johtajain myötävaikutusta ei Saksan hallitus olisi perustanut suomalaista jääkäripataljoonaa.

Scheidemannien «kainoutta».

Kuten näkyy, olivat scheidemanninosket kaikessa tiukasti imperialistien mukana. Scheidemann ei kuitenkaan kerro siitä mitään. Ei myöskään Saksan interventioista (Suomen luokkasodan aikaisesta väliintulosta) 1918. Sen «kainouden» ymmärtää. Kajoamme lähemmin scheidemannien «kainouteen». Olemme velvolliset sen tekemään koska Scheidemann tekopyhästi vakuuttaa, että he Saksan sos.-dem. johtajat eivät ole «milloinkaan sekaantuneet ulkomaalaisten veljespuolueiden asioihin». Tuo väite on julkean valheellinen.

Osoittaakseni tämän, selostan tapahtumain kulkua 1918, tuona historiallisista tapauksista vaiherikkaana vuotena. Tähän aikaan saksalaiset sos.-dem. johtajat käyttivät kaikki keinonsa saadakseen Suomen sos.-dem. puolueen aktiivisesti tukemaan Saksan imperialistien politiikkaa Suomessa, siinä kumminkaan onnistumatta. Seuraus tästä oli, että jo syksyllä 1918 nosti koko saksalainen sanomalehdistö—sos.-dem. sanomalehdet mukana—ulvonnan, kun-ka Suomessa muka huligaanit mellastavat yhdessä edesvastuuttomien venäläisten sotilaitten kanssa. Tämä kiihotus oli korkealla jo marraskuun suurlakon aikana ja jälkeen, mutta huipunsa se saavutti heti Suomen luokkasodan alettua. Ensimmäistä viulua soitti Saksan sos.-dem. sanomalehdistö. Se sekaantui Suomen työväen «sisäisiin asioihin» törkeine, vihamielisine valheineen. Mitä tekivät tällöin scheidemann-nosket ja kumppanit? Yrittivätkö he oikein selostaa tilannetta Suomessa? Eil! Päinvastoin he tekivät tyhjäksi kaikki yritykset, joita tehtiin siihen suuntaan, että Saksan työläiset saisivat oikeita tietoja tapahtumista Suomessa.

Kun Spartacus-ryhmä, yhdessä riippumattoman sos.-dem. puolueen kanssa, järjesti Berliinissä lakon Suomen sisäisiin asioihin sekaantumista vastaan ja ehdottivat laajentamista koko maata käsittäväksi, niin asettuivat scheidemann-nosket puolueineen jyrkästi vastustamaan sitä kaikissa muodoissa. Berliinissä tosin heidän vastustuksestaan huolimatta syntyi yhden päivän vastalauselakko, johon otti osaa noin puolet kaupungin työväestä, mutta sos.-dem. sanomalehdistö julkaisi edelleen häväistyskirjoituksia Suomen työväenluokan vallankumouksesta.

Saksan imperialismien etu ja Suomen etu.

Tässä yhteydessä ei voi olla alleviivaamatta sitä, että Saksan imperialistit olivat Suomeen muodostamainsa

järjestöjen avulla tehokkaasti provosoidussa luokkasotaa. Tämän ne tekivät aikana, jolloin Suomi oli jo itsenäinen valtio, jollaiseksi sen joulukuun alussa 1917 oli ensimmäisenä tunnustanut Neuvosto-Venäjän työläisten ja talonpoikain hallitus. Täytyy palauttaa mieleen, että paitsi Venäjän bolsheviikkihallituksen oma-alotteista Suomen itsenäisyyden tunnustamista, oli sen hankkijana Suomen työväenluokka ja ent. sos.-dem. puolue. Tämän itsenäisyyden ovat Suomen porvarillisnoskelaiset valta herrat sittemmin besorkanneet lännen imperialisteille.

Minkätähden Saksa menetteli näin? Miksi Saksan imperialistit sos.-dem. johtajain avulla puuhasivat sotaa Suomen työväenluokkaa vastaan? Se tahtoi estää uuden saksalaisvastaisen itärintaman syntymisen Suomeen ja muodostaa sinne oman imperialistisen rintamansa ja täten Suomestakin käsin uhata Neuvosto-Venäjää. Tätä kautta pyrki se myös englantilaisia vastaan Muurmannelle.

Ludendorff nimenomaan selostaa, että saksalaisia joukkoja «lähetettiin Suomeen puhtaasti saksalaisten etujen, eikä Suomen etujen vuoksi». (Ludendorff, «Sotamuistelmani 1914—1918», s. 525) Saksalaisille imperialisteille tarjoutui täten tilaisuus strategisten suunnitelmainsa yhteydessä vielä yhdessä maassa estää työväenvaltion syntyminen—tukahduttamalla sen maan työväenluokka vereen. Kun Suomen porvaristo ei luottanut omiin voimiinsa, oli se valmis vastaan ottamaan Saksan imperialistien «avun»—eikä vain vastaanottamaan, mutta se monenkermaisilla rukouksilla pyysikin sitä—vaikka se lähetettiin Suomeen «puhtaasti saksalaisten etujen eikä Suomen etujen vuoksi», kuten Ludendorff sanoo.

Scheidemann «huligaaneja rauhottamassa».

Kun Berliinissä tuli tunnetuksi Saksan sotaväen lähettäminen Suomeen punaisia vastaan, niin päättivät Berlii-

nin suomalaiset työläiset sekä työläisjääkärit lähettää lähetystön Saksan sos.-dem. puoluettoimikuntaan vaatimaan, että sos.-dem. puolue estäisi saksalaisten joukkojen Suomeen lähettämisen. Puoluettoimikunnassa otti lähetystön vastaan Scheidemann. Lähetystö teki hänelle laajasti selkoa Suomen itsenäisyysliikkeestä, huomauttaen, että itsenäisyys on jo saavutettu, mutta nyt siellä on käynnissä työtätekevien vallankumous.

Edelleen kumosi lähetystö «Vorwärtsin» valheelliset kirjoitukset siitä, että Suomen vallankumousta muka johtaisivat huligaanit ja ettei vallankumousliikkeen takana olisikaan Suomen sos.-dem. puolue, vaan ainoastaan muutama edesvastuuton sosialidemokraatti. Lähetystö osotti, että niin sos.-dem. puolue kuin Suomen Ammattijärjestökin ovat molemmat ehjänä kokonaisuutena vallankumouksen takana. Samalla kun he mainitsivat Kansanvaltuuskunnan jäsenten nimet, antoivat he pienen henkilökuvauksen jokaisesta kansanvaltuutetusta, täten osottaen, että Kansanvaltuuskunta ei ole huliganeista kokoonpantu, vaan henkilöistä, luokkataistelijoista, joilla on työväestön luottamus.

Edellä olevan selostuksen jälkeen lähetystö vaati sosialidemokraatti Scheidemannia esittämään puolueensa puoluettoimikunnalle, että se puolestaan ryhtyisi pikaisiin toimenpiteisiin, että saksalaisten joukkojen lähettäminen Suomeen tulisi estetyksi. Scheidemann kuunteli lähetystön selostusta ja vaatimusta kylmästi, osottamatta pienimmässäkään määrässä myötätuntoa. Tällainen oli hänen vastauksensakin:

«Saksalaiset menevät suomalaisia huliganeja rauhoittamaan».

Socialidemokraatti Scheidemannin vastaus oli lyhyt. Selvää kieltä. Sitä ei voinut mitenkään väärin ymmärtää. Siinä kiertelemättä tunnustettiin, että saksalaiset menevät sos.-dem. johtajain luvalla ja kannatuksella tekemään lihaa Suomen työväenluokasta, Saksan

ja Suomen porvariston hyväksi. Tämä Scheidemannin lause siinä tilaisuudessa oli teko, joka turhaan hakee vertojaan julkeudessa. Tuo lause osottaa, miten hirvittävän pitkälle scheidemannit olivat jo silloin ehtineet työväenluokan asian pettämisessä. Siitä näemme, minikälaisten moraalittomain porvariston lakeijain johdettavaksi Saksan sos.-dem. puolue oli joutunut. Ja tuo sama rauhoittajaherra vielä sanoo vuosia jälkeensä julkaisemissaan muistelmissa, että he, saksalaiset sos.-dem. johtajat, eivät ole milloinkaan sekaantuneet ulkomaalaisten veljespuolueiden asioihin!

Socialidemokraatti Scheidemann tietänee varsin hyvin, miten hirveätä jälkeä nuo hänen ihailemansa Suomen lahtarien avuksi saapuneet saksalaiset «rauhottajat» Suomessa 1918 tekivät. Kymmenin tuhansin teurastettiin Suomen työväen luokan parhaita naisia ja miehiä. Rosvoina riehuiivat saksalaiset «rauhottajat». Ja tuollaiselle Suomen luokkaveljien asiaan sekaantumiselle antoivat noske-scheidemannit jo alun alkaen siunauksensa! Ihmekö on, että heistä pian sen jälkeen tuli myös Saksan työväen pyöveleitä.

Herra Scheidemann tietää myös varmasti, että kymmenet tuhannet suomalaiset työläiset kiroavat katkerasti häntä ja hänen kaltaisiaan. Allekirjoittanutkin muistaa sangen hyvin ja katkerin tuntein tuon tilaisuuden, jolloin Scheidemann verisellä karskiudella puhui «suomalaisten huligaanien rauhoittamisesta».

Myöhemmin kuulin, että sama sos.-dem. johtaja jo 1917 Tukholmassa oli esiintynyt röyhkeän yliolkaisesti suomalaisia sosialisteja vastaan. Ja ainoastaan se seikka, että silloin Suom. sos.-dem. puoluetta edusti hyvin vaikutusvaltainen toveri ja kun saapuvilla oli Saksan puolueen jäseniä, pidätti Scheidemannia silloin yhtä selvin sanoin lausumasta isäntänsä imperialistien ajatuksia. Käytöksellään hän jo silloinkin osoitti kantansa. Hän ei tahtonut kuulla puhuttavankaan sellaisesta

Suomesta, jossa olisi valta työtätekevil-
lä ja joka ei olisi imperialistisen Sak-
san vasallivaltio saksalaisine kuninkai-
neen.

Suomalaisten työläisten kirjelmä scheidemanneille.

Sen jälkeen kun Suomen työväen-
luokka oli maahan lyöty saksalaisten
sekä skandinaviaalaisten porvarien, ja
miksi en sanoisi: scheidemann-noskein
tietoisella avustuksella ja kun vangiksi
saatujen työläisten teurastuksesta ei
näyttänyt tulevan loppua, niin kääntyi-
vät Saksassa olevat suomalaiset työläi-
set jälleen kirjelmällä Saksan sos.-dem.
puoluetöimikunnan puoleen. Koska tuo
kirjelmä puhuu puolestaan, niin lainaan
siitä osia:

«Me Saksassa olevat suomalaiset
työläiset käännymme Teidän, saksalais-
ten toveriemme, puoleen seuraavalla
vetoamisella. Teemme tämän huolimatta
siitä, ettemme suurestikaan luota
sen kautta parannusta saavamme ai-
kaan. Veljimmme onneton kohtalo vaa-
tii meitä sitä tekemään.

Suomessa on vallankumouksen veri-
sen kukistumisen jälkeen saksalaisten
sotajoukkojen avulla ja Suomen taantu-
muksellisen porvariston saatua täydellisen
vallan käsiinsä, riehunut ja yhä
edelleenkin riehuu ennenkuulumaton
valkoinen terrori.

Suomen porvaristo on pannut käytän-
töön edustajansa herra Renvallin jo
viime talvena julkaiseman uhkauksen
muuttaa Suomen työväenluokka paari-
asluokaksi, jolla ei ole minkäänlaisia
valtiollisia eikä yhteiskunnallisia oike-
uksia. Mutta se on myöskin tehnyt
muuta, vielä hirvittävämpää. Se on
tappanut lukuisia työväen johto- ja toi-
mihenkilöitä, toimeenpannut työväen
joukkoteloituksia ja heittänyt vankityr-
miin tuhansia henkilöitä kuolemaan
ravinnon puutteeseen ja likaisuuteen.
Varmoja tilastoja puuttuu Suomen por-
varien murhaamista henkilöistä, mutta
niiden tietojen mukaan, mitä on ollut
mahdollista saada, pitäisi tämän luvun

kohota 20,000. Vankiloihin teljettyjen
luku sen korkeimmillaan ollessa teki
83,000.

Mutta vielä muunkinlaista, paljon
kauheampaa tilastoa olemme tilaisuu-
dessa esittämään. Niiden työläisten ase-
ma, jotka ovat vankiloihin teljetty, on
kerrassaan mieltä järkyttävää ja min-
kään maan viimeaikaisessa historiassa
vertaistaan löytämätöntä.

Helsingin yliopiston professori Robert
Tigerstedt, joka toimii nykyään erään
sairaalan ylilääkäriä, on tuonut päi-
vänvaloon seuraavan paljon puhuvan
tilastotiedon: ...Professori Tigerstedtin
esittämät numerot ovat yhdeltä luke-
mattomista Suomen vankileireistä. Mut-
ta hänen kuvauksensa ovat vielä lii-
kuttavammat. Emme niitä kuitenkaan
tahdo tässä kertoa. Mainitsemme vain,
että: «Tammisaaren vankilei-
rillä säilytettävistä vangeis-
ta keskimäärin 23 vankia vii-
kossa telotetaan»...

...Me voisimme Teille esittää lukemat-
tomia karkaamaan päässeiden vankien
kertomuksia hirvittävästä kärsimyksistä
ja siitä mielivallasta ja valkoisesta ter-
rorista, mikä Suomessa vallitsee, mut-
ta kun epäilemme, että Te ette niiden
luotettavuutta usko, niin tyydymme
edellä esittämiimme tietoihin, jotka Tei-
dän ainakin täytyy pitää uskottavina.
Ja niistä käykin jo selvästi ilmi se
onneton asema, mihin suurin osa Suo-
men työväenluokkaa on joutunut... Ja
saksalaiset sotajoukot, saksalaiset työ-
läiset ovat olleet avustamassa tämän
terrorin voimaan pääsyä. Eikö tämä
seikka jo yksistään velvoita sellaisia
saksalaisia työläisiä, jotka vielä o-
maavat hituisessakaan määrässä soli-
darisuutta luokkaveljiään kohtaan, ryh-
tymään jonkinlaisiin toimenpitei-
siin suomalaisten joukkavelji-
jien tuskien lieventämiseksi.

Toverit. Me tiedämme, että Teillä
on ollut se käsitys, että vallankumous
Suomessa oli vain huligaanilevottomu-
muksia. Emme tahdo tässä yhteydes-
sä ruveta tätä käsitystänne oikomaan.
Viittaamme vain siihen, että tuon liik-

keen etupäässä kulkivat Suomen järjestyneet työläiset johtajineen ja että suuri joukko sivistyneistöäkin sille kannatuksensa antoi. Vaikka siis edelleenkin käsityksemme Suomen vallankumouksen oikeudesta olisikin eroavat, ei se estä meidän kanssamme samaa kansanluokkaa olevan työläisjoukon pelastamista kustovimmoissaan olevan porvariston edesvastuuttomasta kidutuksesta.

Toverit. Kun kaikki suunnitellut tuomiot on langetettu, laskee Suomen porvaristo voivansa vankiloihin teljetä 20,000 suomalaista työläistä. Ja se tietää kuitenkin hyvin, että se ei pysty niitä hengissä pitämään. Nälkään aikoo se heidät tappaa. Sentakia on näille vangituille ja tuomituille poliittisille koetettava saada amnestia. On myös koetettava saada parannusta vankilaoiloihin. Me toivomme, että Te osoitteeksi siitä, että Saksan työläisiä yhä edelleenkin elähyttää luokkasolidarisuus, tekisitte puolueenne eri järjestöille sanomalehdistönne kautta selkoa Suomen porvariston harjoittamasta terrorista sekä levittäisitte niitä tietoja, mitä Teillä Suomen työväenluokan kärsimyksistä on. Koska oletamme Teidän paheksuvan Suomen porvariston taantumuspolitiikkaa, toivomme, että julkaisette vastalauseen Saksan työläisten puolesta Suomen hallituksen harjoittamaa katalaa kosta vastaan. Jotta työläisten murhaaminen saataisiin estetyksi ja vankileirillä olevien vankien asema parannetuksi pyydämme: vaatikkaa hallitustanne puuttumaan asiaan ja kehoittamaan Suomen hallitusta pikaisesti luopumaan verenvuodatuksesta ja vankien nälällä ja liialla tappamisesta...

Muiden maiden vallassa olevien mielipiteille ei siellä anneta minkäänlaista arvoa. Ja kun saksalaiset eivät ole muistuttaneet, ei ole syytä taktiikkaa muuttaa. Mutta jos nyt Saksan työväestön taholta painostetaan suomalaisia inhimillisenpään menettelyyn vankejaan ja vastustajiaan kohtaan, us-

komme varmasti, että sillä on oleva suuri vaikutus. Siksi onkin hartain toivomuksemme, että Te ryhdytte toimimaan tämän vähäpätöisen asian puolesta. Apu voi lähteä Suomen nälässä kituvalle ja kahlehditulle työväenluokalle tällä kertaa vain sieltä, mistä sen sortajatkin vääristelyillään ja maansa myymisellä lopullisen voiman saivat Suomen vallankumouksen kukistamiseen, nimittäin — Saksasta. Suora esiintyminen voi pelastaa tuhansien rehellisten toverienne hengen. Tehkää siis voitavanne. Sitä pyytää joukko Saksassa olevia suomalaisia työläisiä.»

Saksan sos.-dem. johtajat ja Suomen valkoinen terrori.

Niin täydellinen oli scheidemann-noskein puolueen petturuus, että he tuskin ottivat vastaan edellä selostettua kirjettä, puhumattakaan siitä, että olisivat ryhtyneet kirjeessä pyydettyihin toimenpiteisiin. Lisäksi estivät he kaikki ne kirjoitukset julkisuuteen pääsemästä, joissa yritettiin Saksan työväenluokalle selostaa Suomen työväenluokan kauheaa asemaa ja kärsimyksiä. Ne kirjoitukset hävisivät säännöllisesti noskelaistoimittajain saastaisten käsien kautta. Näin asettuivat herrat sosialidemokraatit Saksassa Suomen petomaisen lahtarien terroria tukemaan.

Ja nuo Saksan sos.-dem. puolueen johtajat jatkoivat häpeällistä rikosten sarjaa Suomen proletariaattia vastaan silloinkin, kun heillä oli valtiollinen valta käsissään. Silloinkin he tekivät kaikkensa tukiessaan Suomen veristä porvaristoa, jonka valta tänä ajankohtana Saksan vallankumouksen vaikutuksesta arveluttavasti horjui. Tilannehan saattoi millä hetkellä tahansa tulla uudelle Suomen työväenluokan vallankumoukselle edulliseksi. Sen ilmaismuotoja oli havaittavissa ja niiden vaikutuksesta Suomen porvariston kes-suudessa oli olemassa paniikkimielialaa. Samaan aikaan oli havaittavissa Suomessa silloin olleen saksalaisen divisioonan miehistössä voimakasta val-

lankumouskuohuntaa. Sekin saatiin tyynnytettyksi vain Scheidemann-noskein johdossa olevan sos.-dem. puolueen avulla. Tällä ajankohdalla olisivat Saksan sos.-dem. puolueen johtajat voineet sovittaa vähän Suomen työväenluokkaa vastaan tekemiään rikoksia, mutta sitä he eivät halunneet. He päinvastoin jatkoivat sitä, antamalla edelleen kaiken tukensa Suomen porvaristolle työväenluokan kuristamisessa.

Kaiken tämän jälkeen on Scheidemannilla otsaa kirjoittaa Suomen työväenluokan parhaimmiston veren tahralla käsillään koko Saksan sosialidemokratian nimessä, että «me emme ole milloinkaan sekaantuneet ulkomaalaisten veljespuolueiden asioihin». Julkeaa konnan tekohurskautta. Täten voi vain tehdä sekä kirjoittaa kaiken häpynsä syönyt Scheidemannin kaltainen imperialistien lakeija.

Ja tuollaiset imperialismin käytrit ne yhä tällä hetkelläkin johtavat noskelaista internatsionaalea ja eri maiden sos.-dem. puolueita.

Loppusanat.

Edellä olevilla riveillä on kerrottu eräitä sellaisia tosiasioita, jotka osaltaan näyttävät, millaisena Saksan sos.-

dem. puoluejohtajien imperialistikäytyys ilmeni v. 1918 Suomen työväen vallankumoukseen suhtautumisessa. Esittämäni tosiasiat velvoittavat erikoidesti suomalaisia työläisiä, mutta myöskin muiden maiden työläisiä, kavahtamaan sos.-dem. johtajia ja paljastamaan niiden puuhia. Erikoisesti nyt, jolloin olemme uuden imperialistisen sodan kynnyksellä ja jolloin reformistijohtajat ja sos.-dem. puoluepomot entistä määrätietoisemmin auttavat imperialistisen rosvosodan puuhaajia, on kaikkein maiden työtätekevien varustauduttava paljastamaan imperialistien ja niiden apureitten puuhia ja lyömään niitä hajalle.

Mutta ne velvoittavat meitä enempiinkin. Meidän työtätekevien on kaikkialla opittava vallankumouksen ja kumouksellisen sodan taitoa, bolshevistista voittamisen taitoa. Sos.-dem. johtajat ja muut työväen asian kavaltajat eivät saa enää johtaa työtätekeviä imperialismin tuhon alaisiksi. Ja kun imperialistit kaikesta huolimatta alkavat rosvosotansa, niin meidän tulee toimia niin, että se sota kaikkialla kapitalistisissa maissa muuttuu kansalaissodaksi, sodaksi, joka murskaa kapitalismin ja toteuttaa proletariaatin diktatuurin.

Proletaarinen vallankumous voittoon!

Kapitalistisen Suomen talous v. 1929 alkupuoliskolla.

Itsenäisen Suomen oli aluksi hyvin vaikea päästä taloudellisesti siedettävään asemaan. Markkina- ja tuotannollisen yhteyden katkettua entisen Venäjän kanssa oli sen talous rakennettava kokonaan uusille perusteille. Vielä maailmanpulan vuodet 1920 — 21 olivatkin sentähden Suomelle vielä jotenkin tiukkaa aikaa. Mutta senjälkeen alkaa sen tuotannollinen elämä tasaisesti kohota. Suomen kapitalistisen talouden onnistuu vielä tilapäisesti vakauttaa asemansa.

Siihen auttoivat sitä erinäiset sille suotuisat seikat maailman markkinoilla.

Joutumatta varsinaisen suursodan näyttämöksi oli Suomi säilynyt tuotannollisen aparaattinsa jotenkin täydessä käyttökunnossa. Sotaa käyneiltä mailta vei sen kuntoon laittaminen sen sijaan useita vuosia. Tätä aikaa voi Suomi käyttää hyväkseen tavaran puutetta kärsivien markkinain valtaamiseksi niillä tavaroilla, joita se tuoti vientiä varten. Siten voi se esim. paperiteol-

lisuuden tuotteiden viennissä Länsi-Europassa korvata sen menetyksen, jonka Venäjän markkinain sulkeutuminen sille aiheuttivat. Venäjän poissaolo puutavaramarkkinoilta Neuvostovallan ensimmäisinä vuosina teki taas mahdolliseksi lisätä Suomen puutavaran vientiä entisestäänkin. Pääasiassa näillä perusteilla kohosi Suomen teollisuustuotannon bruttoarvo vuodesta 1913:sta 1927 mennessä noin kaksinkertaiseksi. Kun se 1913 oli 657 milj. (silloisessa rahassa), niin oli se 1927 jo 12,382,4 milj. Vielä vuoden 1926 aikanaakin kohosi se n. 13%. Teollisuustyöläisten luku kohosi samaan aikaan 109,229:stä 159,141:een. Maatalouden tuotanto laskettiin v. 1915 olevan n. 2 miljardia rehuyksikköä, mutta 1927 jo 2,9 miljard. Vienti ulkomaille oli 1928 — 70% suurempi kuin 1913 jne. Maan maksu-balanssi osoitti huippuvuotena 1927 noin 18 — 20 milj. markan aktiivisuutta jne.

Yksityiskohtaisempi tarkastelu kyllä osoittaa, että jo tälläkin aikaa tapahtunut kehitys ei ollutkaan niin absoluuttista kuin mitä ylimalkaiset numerot näyttivät osoittavan. Mm. maatalouden alalla oli jo useamman vuoden ajan ollut huomattavissa selviä merkkejä edistyksen hidastumisesta. Kun esim. peltoala lisääntyi v. 1921—1,77%, niin hidastui se senjälkeen säännöllisesti vuosi vuodelta, niin että se 1926 teki enää vain 0,45%. Yli kaksi vuotta vanhemman karjan luku lisääntyi ensin mainittuna vuonna 3,8% mutta v. 1926 vähenee se jo 0,2%. Itsenäisyyden alkuaikoina huomattavissa ollut maatalouden kiinteän pääoman kasvaminen muuttui 1923:sta lähtien myös lama-kaudeksi. Kun maataloustuotannon määrä kuitenkin samaan aikaan jonkun verran kasvaa, niin johtuu se maanviljelyksen ja karjatalouden voimaperäistymisestä. Apulantojen käyttämisen lisääntymisen kautta oli satoisuus hehtaaria kohden kohonnut rukiilla 11, ohralla 27, kauralla 35 ja perunalla 52%. Mielenkiintoista olisi myös tutkia, mikä aiheutti maatalouden kehityksen hidastumisen juuri 1922 — 23 lähtien.

htenä syynä siihen on epäilemättä ollut viljatullit ja viljelyspalkkiot. Viljatullit edistävät maanviljelyksen voimistumista suurtiloillakin vain ensi aikana, mutta myöhemmin kohottavat ne vain maan hintaa, aiheuttavat siten maan ansiottoman kohoamisen ja tekevät sen viljelemisen toisen polven viljelijöille yhtä kannattamattomaksi kuin se oli ollut ennen viljatulliakin.

Tämä Suomen talouden kukoistus osoittautui kuitenkin pian rakennetuksi kokonaan keinotekoiselle perustalle. Suhteellinen vakaantumisen muuttui yhtäkkiä laajaksi pulaksi. Ensimmäinen hälytys tästä annettiin jo v. 1928 ensimmäistä puolivuosisikasta esitetäessä. Silloin nimittäin todettiin yhtäkkiä, että maan ulkomaankaupan tilasto osoitti 1700 milj. markan tappiota puolen vuoden aikana. Se aiheutti ensinnäkin hyvin kireän rahapulan yli koko maan. Ja vaikka viimeiseen saakka koetettiinkin uskotella olevan kysymyksessä vain pelkkä rahapula, niin esiintyi sen vaikutukset hyvin pian myöskin teollisuudessa. Kaikkein ensiksi pysähtyi rakennusteollisuus miltei kokonaan. Mutta jo vuoden 1929 alusta alkoivat myöskin useat kulutustarpeita valmistavat teollisuuslaitokset supistaa tuotantoaan. Samoin tapahtui puutavara-teollisuudessa. Tilannetta pahensi vielä suuressa osassa Pohjois-Suomea sattunut verrattain tuhoisa kato.

Kuluvan vuoden aikana on pula yhä syventynyt ja laajentunut. Edelleenkin on se ulospäin esiintynyt yhä kiristyväinä rahapulana. Epävarman tilanteen tähden ovat pankit tulleet entistä varovaisemmiksi lainojen annossa. Samalla on myöskin rahojen pankkiin kerääntyminen huomattavasti vähentynyt. Talletukset yksityispankkeihin lisääntyivät vuoden 1928 ensimmäisellä puoliskolla 589,8 miljoonalla markalla, mutta tänä vuonna vain 535,6 milj. mk. Elokuulla ovat talletustilit kääntyneet jo suorastaan laskusuuntaan. Sentähden on pankkien täytyntä lainojen anto supistaa mahdollisimman vähin. Kun esim. edellisen vuoden neljän ensimmäisen

mäisen kuukauden aikana pankit antoivat lainoja 850 miljoonan markan arvosta, niin antoivat ne tänä vuonna samaan aikaan vain 313 milj. mk. Omien rahastojen tyhjentyessä on pankkien täytynyt turvautua yhä enemmän vain annettujen vekselien jälleen myymiseen Suomen Pankille. Edellisenä vuotena rediskonttauksia Suomen Pankkiin ei ensimmäisellä vuosipuoliskolla ollut ensinkään, mutta tänä vuonna teki niiden määrä vuoden vaihteessa jo 677 milj. mk. Kun vienti oli niin paljon tuontia pienempi, täytyi ulkomailta tuotavien liikkeiden turvautua Suomen Pankin valuuttavarastoihin, jotka ovat sen jälkeen nopeasti alentuneet. Sen valuuttareservit olivat edellisen vuoden elokuun alussa vielä 660,3 milj. mk., mutta tänä vuonna vastaavana aikana vain 501,5 milj. mk. Tilannetta pahensi vielä se, että Amerikasta tänä vuonna aijotun 12½ milj. dollarin lainan saanti epäonnistui.

Vienti- ja tuonti- balanssissa on edelliseen vuoteen verrattuna puolivuositietojen mukaan tapahtunut näennäinen parannus. Tuonnin ylijäämä vientiin verrattuna teki nimittäin v. 1929 ensipuoliskolla 1134,3 milj. mk. Mutta kokonaisvaihto väheni samaan aikaan edelliseen vuoteen verrattuna 162,4 milj. markalla. Balanssin paraneminen on saatu aikaan miltei kokonaan tuonnin supistamisen kautta. Edelliseen vuoteen verrattuna väheni tuonti nimittäin 388,9 milj. markalla. Näin nopea tuonnin supistaminen ei ole voinut olla vaikuttamatta myöskin tuotantoon. Mm. koneiden tuonti väheni vuoden 1928 vastaavaan aikaan verrattuna 42½ milj. markalla.

Eräillä teollisuuden aloilla on tuotannon supistuminen jo vuoden ensimmäisellä puoliskolla ollut sängen huomattava. Metalliteollisuudessa teki yksityisten tehtaiden tilausten vähentyminen 25—30%. Eräässä maatalouskonetehtaassa aleni myynti alkuvuodella 30%, mutta koko vuoden myynnin arvellaan tekevän vain 50% edellisen vuoden myynnistä. Tehtaan 450 :stä työläisestä

on erotettu 200. Pula metalliteollisuudessa olisi vielä suurempi, jos eräillä tehtailla ei olisi valtion tilaamia sotalaivoja rakennuksen alla. Puuvillateollisuuden myynti aleni puolen vuoden aikana 7%, villateollisuuden 5—35% tehdasta kohden. Puuvillateollisuuden tämän vuoden tuotannosta lasketaan kaikkien supistusten jälkeenkin jäävän varastoon n. 40%. Ainakin pari tehdasta kutomateollisuuden alalla on jo joutunut konkurssitilaan, pari seisoo ja toiset työskentelevät 4 tai 5-päiväisiä viikkoja. Nahkatehtaiden tuotanto aleni 30—45%, jalkineiteollisuuden aleni I neljänneksellä 10—15 ja II neljänneksellä jo 25%, sementtiteollisuudessa kokonaista 65—86%. Ainoa teollisuusala, jossa ilmoitetaan tapahtuneen tuotannon lisääntymistä, on saippuateollisuus. Työläisten luku koko maan teollisuudessa oli kuluvan vuoden neljänneksellä 2,6% pienempi kuin edellisenä vuotena vastaavana aikana. Nahkateollisuudessa oli se 13,6% pienempi.

Myynnin pysähtyminen näkyy myös vekseliprostestien ja konkurssien luvun suuressa lisääntymisessä. Kuluvan vuoden elokuun aikana kohosi protestiin menneiden vekselien luku niin suureksi, että se ei ole ollut niin suuri sitten vuoden 1920, tehden nyt 1373 vekseliä, joiden raha-arvo oli 9,7 milj. mk. Vuoden kahdeksan kuukauden aikana jätettiin määräaikana lunastamatta 9937 vekseliä, ollen niiden rahallinen sisältö 57,8 milj. mk. Edellisenä vuotena olivat vastaavat luvut 4160 ja 21,2 milj. mk. Konkurssien luku oli tammi-heinäkuun aikana 675 (v. 1928—456). Miltei kaikkien liikealojen osakkeiden arvo on alentunut erityisesti tämän vuoden aikana. Voiton käydessä epävarmaksi vetäytyy pääoma kuoreensa. Teollisuusosakkeiden arvo laskettiin vuoden 1928 ensimmäisellä neljänneksellä keskimäärin 111 : ksi niiden nimellisarvosta. Tämän vuoden III neljänneksellä oli niiden keskimääräinen pörssi-arvo vain 84. Pankkiosakkeiden arvo aleni samaan aikaan 102 : sta 88 : aan. Enimmän ovat alentuneet sementtiteollisuus-

den osakkeet, laskien ne 114:sta 71:een. Sitten seuraa kutomateollisuus 114—72, ja paperi- ja puuteollisuusosakkeet 108:sta 77:een.

Mistä sitten johtuu lahtari-Suomen taloudellisen tilan näin nopea huonontuminen?

Pääsyynä on siihen ollut epäonnistumiset puutavarakaupan alalla. Pääomista köyhänä ja teknillisesti takapajuisena maana oli Suomella ainoa keino paikan valtaamiseen maailmantalouden systeemissä metsiensä ryöstäminen ja niiden tuotteiden markkinoille toimitaminen. Metsien käyttö jännitettiin vallankumouksen jälkeisinä vuosina äärimmilleen. Siten kohotettiin sahatun puutavaran vienti 1927 mennessä 1,250,000 standartiin, ollen se v. 1913 n. 700,000 st. Mutta sitten ilmestyi myöskin Neuvostoliitto puutavaramarkkinoille. Varsinkin, sen jälkeen kun Neuvostoliiton puutavaravientiä huomattavasti lisättiin, kävi Suomen asema puutavaramarkkinoilla kestäättömäksi. Jo raaka-aineen laadun puolesta on Suomi Neuvostoliittoa paljon epäedullisemmassa asemassa. Se ryöstö, jota Suomen on ollut pakko harjoittaa metsiänsä sisältyvän rikkauden käyttämisessä, on aiheuttanut, että kaikki helposti saatavissa ollut paras raaka-aine on jo miltei tyyten käytetty. Jällellä on pääasiassa pienet ja vähemmän arvokkaat puut. Mikäli kunnollista raaka-ainetta on olemassa, on se vaikeasti saatavissa ja tulee tavattoman kalliiksi. Kapitalistisissa oloissa täytyy puuteollisuusharjoittajan maksaa vielä maanomistajalle melkoisen raskas maakorko, joka vain kohottaa raaka-aineen hintoja. Voidakseen myydä puutavaraa täytyi Suomen sahaateollisuuden harjoittajain kuitenkin nyt alentaa melkoisesti saha-tavaransa hintoja. Eräiden asiantuntijain ilmoituksen mukaan menetettiin tällaisen hintojen alentamisen kautta yksistään 1929 myynnissä n. 330 milj. markkaa. Puutavaran myyntimäärä on vuosi vuodelta siitä huolimatta vähentynyt. Vuoden 1928 myynti oli jo 100,000 st. pienempi kuin 1927. Korkeimpienkin las-

kujen mukaan on kuluvaan vuotta var-ten myyty vain n. 1,100,000 st. Vuoden 1930 myynnin on eräällä taholla laskettu olevan 500,000 st. pienempi kuin rekorttivuonna 1927. Jo tämän vuoden sahausten väitetään olleen 450,000 st. pienemmän edellisen vuoden sahausta. Samoin supistettiin viime talvena hak-kauksia n. 100 milj. m. 3 edellisen talven määrästä.

Tällainen puutavaran viennin väheneminen merkitsee Suomen kauppata-seessa ja koko maan taloudessa tavat-toman paljon. Koko maan viennistä teki puuteollisuustuotteiden osuus v. 1927 59,2%, yksistään sahaateollisuuden osuus teki rahassa 2,800 milj. markkaa. Sa-moin on laskettu, että 500,000 st. vä-hennys myynnissä merkitsisi nykyisten hintojen mukaan noin miljardin markan menetystä.

Mutta muillakin teollisuuden aloilla alkaa Suomen tilanne olla suhteellisesti yhtä uhkaava. Toiseksi suurimman ryh-män Suomen viennissä muodostavat pa-periteollisuuden tuotteet, tehden ne vuo-den 1927 viennistä 26,7%. Puutavara-teollisuutta kohdanneiden vastusten yhteydessä ovat itse puutavaraeolli-suuden harjoittajat todenneet, että se kannattaa Suomessa enää vain paperi-teollisuuteen yhdistettynä. Tähän suun-taan on Suomen puuteollisuus jo pitem-män aikaa koettanut suuntautua. Suu-ret puutavarayhtymät ovat miltei sään-nöllisesti puu- ja paperiteollisuutta harjoit-tavia kombinaatteja. Mutta nyt on myöskin Suomen asemaa paperimarkkinoilla jo hyvin vakavasti järkytetty. Pahimpänä kilpailijana paperin myyn-nissä esiintyy Kanada. Mutta sen lisäksi ovat Saksa ja Englantikin lisänneet paperiteollisuustuotantoaan. Ja juuri nämä maat ovat olleet tärkeimpiä Suo-men paperiteollisuustuotteiden ostajia Englantiin tapahtuneesta viennistä ovat ne tehneet noin 30—40%, samoin oli Saksaan sodan jälkeen suuntautuneesta Suomen viennistä noin puolet paperi-teollisuuden tuotteita. Mutta nyt vie Saksa itsekin ulos niitä, vaikka tuokin suuren osan raaka-aineesta Suomesta.

Vieläpä Neuvostoliitonkin paperiostot vähenevät vuosi vuodelta. Viime vuonna ostettiin Suomesta vielä 70,000 tonnia paperia, mutta kuluvaksi vuodeksi on tehty kaupat vain 40,000 tonnista. Kuluvan vuoden ensipuoliskolla olikin esim. sanomalehtipaperin vienti n. 2000 tonnia pienempi kuin edellisellä vuotena vastaavana aikana.

Suomen itsenäistymisen jälkeen menetti sen metalliteollisuus miltei kaikki ulkomaiset markkinansa. Metalliteollisuustuotteiden vienti saattoi tulla Suomesta kysymykseen vain joidenkin pienempien maanviejelysokalojen muodossa. Niitä on tähän asti viety pääasiassa Baltian maihin. Mutta nyt ovat Ruotsi ja Saksa ryhtyneet häätämään Suomea sieltäkin pois. Esim. Virbon teki vienti Suomesta 1926 vielä 12,490 tonnia, mutta 1927 oli se enää 4,830 tonnia. Vieläpä on Saksa alkanut hätyyttää Suomea näillä aloilla sen kotimaisillakin markkinoilla. Kun metalliteollisuustuotteiden vienti Venäjälle oli ennen sotaa noin 70 milj. mk. nykyisessä rahassa laskettuna, niin tekee koko metallituotteiden vienti nyt vuosittain vain 20 milj. markkaa. Samoin valittavat kutomateollisuuden harjoittajat kovasti Saksan ja Tšhekkko-Slovakian kilpailua ja vaativat suuria korotuksia kutomateollisuuden tuotteiden tulleihin. Saksan korotettua voitullia lähes 70% entisestään on Suomen voinviennilleenkin täytyntä lähteä etsimään uusia markkinoita. Voin hinnat ovat jo pitemmän aikaa osoittaneet laskusuuntaa. Prof. Gebhard laskee että hintojen

alensemisen kautta on vuoden 1925 jälkeen voin viennissä menetetty n. 15 milj. Suomen markkaa.

Katsoi suomalainen kapitalisti siis minne päin tahansa, niin aina on tilanne yhtä lohduton. Pienine pääomineen ei Suomen kapitalismilla ole minikäänlaisia mahdollisuuksia edes ratsionalisoimisen avulla päästä kilpailukykyisemmäksi ja siten yrittää vielä hetkeksi jatkaa elonsa päiviä. Suomen nykyinen tilanne on yksi mitä elävin esimerkki siitä ylipääsemättömästä pulasta, jossa koko kapitalistinen järjestelmä on. Luonnollisesti yrittää Suomen porvaristo vielä tämänkin pulan seuraukset säilyttää kokonaan työtätekevien luokkien kannettavaksi. Työläisiä ajetaan joukottain nälkätaipaleelle, palkkoja alennetaan ja työpäivää yritetään pidentää. Mutta tuöväenluokka ei voi sovinnolla alistua nälkäkuolemaan. Se nousee yhä suuremmin joukoin taisteluun olemassaolonsa puolesta. Luokkataistelu saa yhä kiivaamman muodon. Ennemmin tai myöhemmin täytyy sen johtaa lopulliseen pesänselvittelyyn. Suomen työtätekevät luokat valmistautuvat aseellisen vallankumouksen kautta kukistamaan riistäjien vallan. Jo edellä selostettu taloudellinen tilanne osoittaa, että Suomessa on aivan lähiaikoina odotettavissa yhä useampia tätä valmistelevia kohtaustaisteluja. Sen tähden asettaa nykyinen tilanne myöskin Suomen vallankumoukselliselle työväenliikkeelle erittäin suuria vaatimuksia.

J. L.

Youngin suunnitelma.

«Kommunistitšeskaja Revolutsijan» muk. Y. K.

Kysymys sotakorvauksista ei ole niinkään paljon rahallisten maksujen probleemi kuin yleismaailmallinen, ensiluokkainen poliittinen probleemi. Tässä mielessä käsitettynä ei se ole pelkästään yleismaailmallisen imperialismin alati kasvavien ja kärjistyvien ristiriitain seuraus, vaan myöskin syy näiden ristiriitain yhä syvempään kärjistymiseen. Aivan samoin kuin tunnettu Dawes-suunnitelma syntyi imperialistisen maailmanpolitiikan monilukuisten, syvien ristiriitojen pohjalta ja itse vuorostaan muodostui uusien yhä syvenevien konfliktien ja ristiriitojen aiheeksi ja syyksi, aivan samoin Youngin *) suunnitelmakin on samanaikaisesti sekä seurauksena että alkusynä moniin vanhoihin ja uusiin yhä kärjistyviin ristiriitoihin, jotka saavat aikaan jännittyneisyyden tiukkenemista ja lisäävät yhteentörmäyksiä niin kansainvälisten suhteiden alalla kuin kunkin maan sisällä. Siksi on se väite (tov. Vargan y. m. esittämä), että Youngin suunnitelman toteuttaminen johtaisi muka väliaikaiseen ristiriitojen räikeimpien ilmenemismuotojen siliämiseen aivan erheellinen. Sentapaisiin johtopäätelmiin voi tulla vain se, joka ei täysin käsitä tämääntapaisten kompromissien ydintä, ja joka ei käytä dialektista, marxilaista ajatustapaa. Marxilaista ajattelutapaa käyttäen ei Youngin suunnitelmaa voi selittää kapitalistisen maailman ristiriitojen edes väliaikaiseksi lieventäjäksi.

Vain sillä ehdolla, että näin arvostamme Youngin suunnitelmaa, voimme luoda itsellemme oikean käsityksen sen merkityksestä, vain tällä ehdolla voimme ymmärtää sen merkityksen maailmanpolitiikassa ja luokkataistelussa.

Youngin suunnitelma ja ristiriidat Saksan imperialismin ja voittajamaiden imperialismin välillä.

Ne syyt, jotka saattoivat Saksan uudestaan herättämään kysymyksen sotakorvauksista, eivät välittömästi pohjaudu Dawes-suunnitelman antamiin tuloksiin. Muutkin kuin Saksa halusivat Dawes-suunnitelman tarkistusta. Seikka, mikä paljon vaikutti siihen että Saksa tahtoi ottaa kysymyksen esille, oli se, että Dawes-suunnitelma oli pahasti poikkiteloin sen nousevan imperialistisen kehityksen edessä. Kaikkein eniten vaikeuttaa Saksan imperialistista kehitystä raaka-ainelähteiden puute, sillä kun ei ole siirtomaita ja Versaillesin rauhansopimuksen mukaan ei myöskään aseellista voimaa siirtomaiden valtaamiseksi. Nykyään kärjistyvät kansainväliset suhteet, ja ennen kaikkea Englannin ja Yhdysvaltain välien jatkuva kiristyminen, johti Saksan porvariston valitsemaan nykyisen hetken saadakseen sotakorvauskysymyksessä joitain osittaisia voittoja, joilla sitten olisi merkitystä Saksan jatkuvalle imperialistiselle kehitykselle. Se oli lasku virhe Saksan taholta, ja jo heti neuvottelujen alkaessa kuului Saksassa ääntä, että neuvottelu aika ei ollutkaan kaikkein sopivin.

Saksan päämääränä oli saada lopullinen päätös sotakorvausmaksujen suuruudesta ja mikäli mahdollista saada ne entisestään alenemaan; Reinin ja Saarinalueiden evakuoiminen ja n. s. Saksan «hyvinvoinnin osoittajain» poistaminen (Saksan hyvinvoinnin kohotessa saatettiin Dawes-suunnitelman mukaan korottaa vuosittaisia korvausmaksuja).

Nämä ne ovat ne tekijät, jotka jarruttavat nuor-saksalaisen imperialismin kehitystä. Mutta niiden ohella on Saksan imperialismille elämäkysymyksenä

*) lue: Jungin.

raaka-ainelähteiden, siirtomaiden takaisin luovuttaminen. Mutta sitä kysymystä ei voi muuten ratkaista kuin uuden maailmansodan kautta.

Miten tosiaankin kipeä on Saksalle kysymys siirtomaiden palauttamisesta, käy ilmi Saksan valtiopankin johtajan Schachtin lausunnosta teollisuusmiesten kokouksessa Münchenissä heti Pariisiin konferenssin jälkeen. Hän sanoi: «On oikein ikävä, että aina kun tulee puhe omien merentakaisten raaka-ainelähteiden saamisesta, niin visseissä piireissä heti ajatellaan, että kyseessä on imperialistiset suurvaltatendenssit, neekerien orjuuttaminen jne. Mitään selaista ei ollut Saksan asiantuntijain mielessä, kun he uudestaan vetivät etualalle vaatimuksen omien merentakaisten raaka-ainelähteiden antamisesta Saksalle. Ei ole kysymys imperialistisista tarkoituseristä, vaan pelkästä taloudellisesta välttämättömyydestä».

Saksan kapitalismille on «pelkästään taloudellisesti välttämätöntä» saada uudelleen haltuunsa merentakaisia raaka-ainelähteitä, pyrkimys yhä täysimuotoisempaan, monipuolisempaan imperialistiseen toimintaan. Schach selittää ehta saksalaiseen tyyliin, ettei Saksan asiantuntijain vaatimusten ja imperialismin välillä ole mitään yhteistä. Mutta Saksan vastapuoli, ne imperialistiset valtat, joiden käsissä siirtomaat ovat, antoivat Saksan ymmärtää, että he hyvin oivaltavat, mistä kenkä puristaa, ja huolimatta eri imperialististen valtain välillä olevista erimielisyyksistä syntyi tässä kysymyksessä heti tiukka yhteisrintama Saksaa vastaan. Imperialistiset suur-rosvot antoivat vielä heikon ja vähäaseisen Saksan ymmärtää, että he, huolimatta kaikesta rosvojen keskenluonnollisesta yhteenkuuluvaisuustunteesta, tulevat kaikin mahdollisin keinoin vaikeuttamaan sen sisäänpääsyä, joka kolkuttaa niille oville, joiden takana on kasapäin tapettujen alkuasukkaitten ruumiita, mutta myös kasapäin kultaa.

Jos ei tässä Saksan kapitalismille niin tärkeässä kysymyksessä voittaja-

vallat antaneet perään, niin ei paljon paremmin käynyt muissakaan. Palaamme alempana lähemmin käsittelemään niitä osittaisia menestyksiä, joita Saksa sai Englantiin ja Ranskaan nähden, ja niitä tappioita joita se sai merkitä konttolleen näihin ja Yhdysvaltoihin nähden. Huomautettakoon, että Saksalla oli menestystä juuri niissä kysymyksissä, missä sen ja Yhdysvaltain intressit satuivat osapuilleen yhteen. Koko Saksan ulkopolitiikan luonnepiirteenä on kaikkien valtojen välillä luoviminen, niiden erimielisyyksien hyväksikäyttäminen ja Yhdysvaltain tuen haku.

Youngin suunnitelman pääkohdat.

Tarkastelemme lähemmin Youngin suunnitelman sisältöä. Ensi tilalla on siinä maksuproblemi. Youngin suunnitelman mukainen sotakorvausten maksujärjestys on kiinteässä yhteydessä velkain maksua koskevain sopimusten kanssa Europan valtain ja Yhdysvaltain välillä. Saksan maksut on jaettu 58 : lle vuodelle. Jos ottaa huomioon jo tämän vuoden, niin Saksa joutuu maksamaan Yhdysvalloille 37 vuoden kuluessa ententen kaikki velat. Sen lisäksi joutuu se maksamaan saman ajan kuluessa vuosittain 743 milj. markkaa korvauksia välittömistä sodan tuottamista tappioista. Näin on Saksan maksettava 37 vuoden ajan keskimäärin 2.050 miljoonaa markkaa sotakorvauksia. Aikakausi Magasin der Wirtschaft arvioi yhteissummam tältä ajalta nousevan 39,2 miljardiin markkaan. Jällellä olevana 21 vuotena maksetut supistuvat. Summat pienenevät osittain myös suunnitellun reparatio-pankin voittojen kautta. Tänä aikana maksettava summa nousee noin 5,2 miljardiin markkaan. Tämän lisäksi tulee Saksan maksaa Belgialle markan arvon kohottamiseksi 7% niistä pääomista (6 miljardia) jotka sodan jälkeen jäivät Saksalta Belgiaan, s. o. nykyään noin 400 milj. Näin siis 58 vuoden kuluessa maksettavien sotakorvausmaksujen yhteissumma nousee 45 miljardiin saksan-

markkaan. Tavarassa suoritettavat maksut, joita Dawes-suunnitelma edellytti aina 40%:iin saakka, pienenevät Youngin suunnitelman mukaan huomattavasti: ensi vuonna suoritetaan tavarassa 750 milj., 11 :nä vuotena (1939/40) vain 300 milj. ja sitten ne loppuvat tyyten. Alempana lähemmin siitä, mitä nämä määräykset Saksalle merkitsevät.

Erikoisena uutuuksena Youngin suunnitelmassa on kansainvälisten maksujen pankin (reparatio-pankin) järjestäminen. Suunnitelman mukaan tulisi tästä se laitos, joka suorittaisi vuosittain tulevien maksujen jaon. Sitäpaitsi on pankilla oikeus liittää näihin varoihin omat varansa ja päästää ne kiertokulkuun.

Pankin perustehtävistä sanotaan asiantuntijain lausunnossa seuraavaa:

„Koska joka vuosi suoritettavien maksujen vaihtaminen vieraaksi valuutaksi rajoittaa Saksan ulkomaankauppaa, rajoittaen tuontia, olemme tutkineet sellaisen finanssilaitoksen luomisen mahdollisuutta, joka voisi auttaa maailmankaupan laajenemista rahastamalla liikeyrityksiä etenkin vähän kehittyneissä maissa, mikä luultavasti olisi mahdollonta nykyisten finanssimahdollisuuksien vallitessa.

Me arvelemme, että tällaisesta pankista, joka itsenäisesti kehittää finanssejaan, tulee hyödyllinen laitos uusien alueiden avaamiseksi kaupalle niin kysynnän kuin tarjonnankin alalla, ja näinollen auttaa se varsinkin Saksa-problemin ratkaisua.“

Edelleen pankin tulisi auttaa valuutan ja hintojen stabilisointia maailmankauppiain markkinoilla yleensä. — Moiset toiveet ovat niin illusoorisia, ettei maksa vaijaa niihin perusteellisemmin kajota.

Ratkaiseva merkitys pankilla on kuitenkin toisella alalla. Pankin perustaminen on Yhdysvaltain yritys päästä kontrolloimaan koko raha- ja pääomamarkkinoita. Tässä suuntaa Yhdysvallat nyrkkinsä suoraan Englantiin. Suunnittelun pankin melkein monopolistinen asema raha- ja pääomamarkkinoilla antaa mahdollisuuden käyttää finanssiblokkadia joihin maata kohtaan, joka on luoton tarpeessa. Pankki voi

tässä asemassa joko jarruttaa tai edistää jonkun maan kehitystä. Tästä on välittömänä seurauksena kansainvälisen kilpailun tiukkeneminen ja kilpajuoksu markkinoista. Imperialististen maiden talouden keskittyminen, monopolisoituminen ja rationalisoituminen rinnan tullimuurien kohottamispyrkimysten kasvun kanssa, ja siirtomaiden ja riippuvaisuussuhteissa olevien maiden tuotannollisten voimien kehityksen jarruttaminen: siinä pankin luomat tulevaisuusnäköalat. Sitäpaitsi tullaan pankkia käyttämään aseena SSSR:ää vastaan imperialistien kaikkinaisissa pyrkimyksissä sanella meille ehtojaan. Erikoisesti pitäisi siitä tulla valtti meidän ulkomaankaupan monopoolin hävittämiseksi.

Jälleenrakentamispankin toiminnan vaikutuksesta kärjistyvät kansainväliset suhteet toisellakin tavoin. Ei tarvitse vähääkään epäillä sitä, etteivätkö Yhdysvallat, saadessaan ratkaisevan vaikutuksen pankin toiminnoissa, tiukasti estäisi saksalaisten tavarain pääsyä Yhdysvaltain vaikutuspiirissä oleville alueille. Ja toisaalta ei ole mitään epäilystä siitä, etteikö reparatiopankki ohjaisi Saksan valmistajien tulvaa nimenomaan Ranskan ja Englannin vaikutusalueille. Pankin välityksellä yhdysvaltalainen pääoma pääsee kaivautumaan Saksan talouselämään ja ulkomaankaupan kautta lujittamaan vaikutustaan Saksan ulkopolitiikkaan. — Rauhan palomun sijasta, joita toisen Internationalen herrat työläisille uskottelevat hämmöttävän Youngin suunnitelman takaa, piiryykin sieltä esiin Sodan vertatikuva hahmo.

Saksan saavutuksiksi Youngin suunnitelmaa verrattaessa Dawes-suunnitelmaan voi merkitä: vuosittaisten maksujen jossain määrin pieneminen ensimmäisten 10 vuoden aikana, ns. hyvinvoinnin osoittajan poistaminen ja se mahdollisuus — tosin suuresti epäiltävä mahdollisuus — että Yhdysvallat alentavat liittolaisten velkamäärää, joten Saksalta vaadittavat maksut pienensivät.

Youngin suunnitelma huononsi Saksan asemaa sen kautta, että maksujen korvaaminen tavaralla vähitellen lopetetaan, että korvausmaksuja ei osoitettu liittolaisten veloista Yhdysvalloille, ja että Saksan kontrolloimista ja vakuusjärjestelmää ei täysin poistettu.

Silmäilemme hiukan lähemmin vain yhtä tässä mainittua kohtaa, kysymystä tavaroilla maksamisesta. Tavaramaksujen poistaminen on selvästi Englannin kapitalistien voitto. Siinä tuntuu selvästi Englannin imperialismin painostus, ja selvää selvempi on, että Englannin «työväenhallitus» on ollut ajamassa maansa teollisuuskapitalistien asiaa. Erikoisesti on Englantia kiusannut se, että Saksa vei Ranskaan sotakorvauksina paljon kivihiiltä Dawes-suunnitelman mukaan. Yhtä vihamielisesti suhtautuivat tällaiseen tavarantuuloon eräät Ranskan teollisuudenharjoittajapiirit, mikäli Saksasta tulleet tavarat vaikuttivat kilpailuun ja menekkiin. Kun maksut tavarassa lakkautetaan, avautuu Englannin hiilelle, raudalle ja kemiallisen teollisuuden tuotteille mahdollisuus päästä Ranskan markkinoille. Mutta samalla annettiin tällä nujertava isku haaveelle yhtenäisestä Europasta, ja sen tilalle tulee raivokas kamppailu menekkimarkkinoista ensi kädessä Englannin ja Saksan välillä, mutta myös Saksan ja Ranskan välillä.

Youngin suunnitelma kärjistää luokkataistelua.

Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Youngin suunnitelman vaikutuksesta luokkataistelu kärjistyisi. Niin käy ennen kaikkea Saksassa. Miten jaetaan sotakorvauksista aiheutuva taakka? Miten säilytetään kilpailukykyisyys? Jo Pariisin konferenssissa saattoi edelliseen kysymykseen nähden tehdä paljonpuhuvia huomioita. Kun työväenluokasta on kysymys, niin porvaristo on solidaarinen luokkaetujensa puolustamisessa. Saksan edustajain toimesta lisättiin asiantuntijain lausuntoon pykälä, missä painostetaan Saksan porvariston välit-

tömän verotaakan huojentamisen välttämättömyyttä. Dawes-suunnitelman mukaan oli Saksan teollisuuskapitalistien maksettava korvausverona 5 miljardia markkaa. Ja Saksan hallitus, jossa sosialidemokraatit soittavat ensi viulua, kiiruhti poistamaan tämän erikoisveron jo ennen kuin Youngin suunnitelma astui voimaan! Tämä toimenpide on avoin hyökkäysaskel työväenluokkaa vastaan.

Jos tunnettu englantilainen taloustieteilijä Keynes puhuessaan Youngin suunnitelman taakan jakautumisesta lausuu, että tämä suunnitelma kajoa syvästi Saksan kaikkien työläisten elintasaan, aina siitä hetkestä kuin he syntyvät jopa ennen kuin syntyvätkään, niin huomattu saksalainen professori Weber lausui suoraan ja karkeasti Ruhrin teollisuudenharjoittajain kokouksessa: «Kaikille on nyt tunnettua, että verotaakka loppukädessä lankeaa suurten joukkojen kannettavaksi. Nyt on välttämätöntä tiukka harkitsevaisuus yhteiskunnallisessa ja poliittisessa elämässä.»

Selvästi kirjoittaa saksalainen Berke-Wehr Zeitung: Youngin suunnitelma on mahdollinen toteuttaa vain siinä tapauksessa, jos Saksa suostuisi kansan suurten joukkojen kerjäläistyttämiseen.

Jo edellä siteeraamamme valtiopankin johtaja sanoo puheessaan: «Ei voi Saksan kansan suurille joukoille luvata paljon maksavia elämän hyvyyksiä, ja samaan aikaan viedä vuosittain miljoonadeja pois maasta. Ne hyvyudet eivät tipu taivaasta, vaan on ne raamatun sanain mukaan hankittava otsansa hiessä».

Kylmäveristä kyynillisyyttä.

Ja samaan nuottiin yhtyvät sosialidemokraatit, jopa «vasemmistolaisetkin». Vasemmistolainen T. Sender kirjoittaa metallityöntekijäin liiton lehdessä, että Youngin suunnitelma on täytettävä, ja että se on helpoimmin täytettävissä, jos taloudellinen rakennustyö saa tapahtua häiriytymättä, niin että... älkää herran tähden tehkö lakkoja tai muuta semmoista kiusaa, mikä «rakennustyötä» häiritsee!

Luokkarintama on siis selvä. Työvoiman riistoa tiukennetaan, palkkaa pienennetään, työpäivää pitennetään. Tulleja ja aksiiiveroja lyödään huikeasti niille tavaroille, jotka ovat joka päiväisen elämän välttämättömyystavaroita proletariaatille ja koko työväenluokan suurille joukoille. Sieltä tahdotaan kiskoa miljaardit, jotka sitten reparatiopankin kautta käytettäisiin yhä uusien alueiden orjuuttamiseen.

Suostuuko Saksan työväenluokka tähän synkkään perspektiiviin? Ei. Se on jo asettumassa sisukkaaseen puolustus- ja hyökkäysasenteeseen. Siitä puhuvat ne yhteiskunnalliset yhteentörmäykset, se luokkataistelun palon tuima punerrus, jonka vertaa ei ole Saksassa nähty moniin vuosiin.

Youngin suunnitelma on yhtäkaa sekä seurauksena että alkusyyinä moniin vanhoihin sekä uusiin jatkuvasti kärjistyviin ristiriitoihin, jotka aikaansaavat yhä suuremman jännittyneisyyden ja lisäävät yhteentörmäyksiä, niin kansainvälisten suhteiden alalla kuin kunkin maan sisälläkin. Tämä alussa esittämämme

arviointi osoittautuu oikeaksi. Tällä pohjalla on luokkataistelu Saksassa kärjistyessä luokkasodaksi. Kansainvälisten suhteiden alalla eivät ristiriidat tasoittuneet. Päinvastoin. Englannin ja Ranskan välit kiristyivät. Sen lausui ilmi Poincare selittäessään parlamentille, miten Englanti oli vaatinut Ranskaa luopumaan erikoisista sotakorvaustuloista (joita Ranska saa vuosittain 500 milj. markkaa). Vielä enemmän kärjistyivät Yhdysvaltain ja Ranskan välit sotavelkojen maksusopimuksen yhteydessä. Samoin on laita Englannin ja Saksan välien tavaramaksujen lopettamisen takia. Yhdysvaltain ja Europan (ensi kädessä Englannin) välillä käydään hurjaa kamppailua siitä, kuka pääsee reparatiopankin isännäksi. Ja ennen kaikkea Youngin suunnitelma merkitsee kapitalististen maiden ja Neuvostoliiton välien kiihtyvää kiristymistä.

Se jännityskylläinen ilmakehä, joka väikkyi Youngin suunnitelmaa käsitelleen kansainvälisen konferenssin yllä, muistutti uhkaavasti tunnelmaa, joka vallitsi maailmansodan aattona v. 1914.

Luokkasodan historiasta.

Uusi kirja: «Punakaarti rintamalla»

Pian tulee kuluneeksi 12 vuotta Suomen luokkasodasta. Eikä meillä vielä ole yhtenäistä historiaa siitä. Ei ole kirjaa, joka tuota Suomen työväenliikkeen suurinta tapausta ja Suomen uudemman historian suurta murrosta esittäisi kaikinpuolisesti, sitä valaisisi työväen kannalta, s. o. valaisisi oikein. Sillä porvarien «historia» ei voi olla muuta kuin historian väärennystä. Ja vuodelta 1918 asioista ovat heistä saaneet harjottaa mielin määrin valkoisen diktatuurin suojassa ja Suomen kansalta riistetyillä varoilla. Ei edes proletaarinen kritiikki ole sitä Suomessa paljon häirinnyt, valitettavasti.

Eikä se ole paljoa häirinnyt noskienkaan «historiankirjotusta». Sillä tietenkin

hekin ovat käyttäneet hyväkseen valkoisten valtaa—jonka suojassa valtasivat työväen liikelaitoksia ja järjestöjä—myös häpäistäkseen Suomen työväen suurinta muistoa. Heti luokkasodan tappion jälkeen, valkoisen terrorin riehuessa, riensivät Huttuset, Ryömät ja Viikit ym. häpäsemään työväen veriin tallattua taistelua. Suomen vanhan työväenliikkeen revisionistit, joilla ei mielestään ollut aikaisemmin kylliksi tilaisuutta kantaansa ajaa (oikeammin heillä ei ollut siihen miehuutta eikä rehellisyyttä),—he riensivät nyt purkamaan kiukuaan «siltasaarelaisille» ja sanoutumaan irti kaikesta kumouksellisuudesta. Viimemainittua ei heidän kyllä-

kään tarvinnut tehdä, sillä olihan muutenkin tunnettu, että he eivät olleet hyväksyneet vanhan työväenliikkeen jyrkempää suuntaa ja luokkasodan aikana olivat he hyvissä ajoin toimittaneet lahtarien tietoon suhtautumisensa siihen. Nyt luokkasodan jälkeen käyttivät heidän kirjoituksiaan lahtarit todisteina vankejaan — vuosien kuluttua Valpasta vastaan, kun hän kiinni joutui, ja sai hän Ryömä-ilmiantojen takia istua vuosikausia, vaikka oli luokkasotaan viaton, siitä julkisesti irtisanoutunut, eikä kommunisti. Vuosi vuodelta yhä tärkeämmin häväistään punikkeja menivät noskejohtajat valkoisen tasavallan 10-vuotisjuhlien aikana niin pitkälle, että antoivat tunnustuksensa lahtarien voitollekin, s. o. valkoiselle terrorille. Sitten ovat he julkaisseet «historiallisiakin» kirjoituksia, joiden pohjasävel on: «ei koskaan enää».

Pääasia: viholliset ovat kuvanneet Suomen työväen taisteluita ja niistä oppia ottaneet. Vähimmälle on siinä suhteessa jäänyt Suomen työväenluokka itse. Syyt ovat tunnetut: lahtari-Suomessa eivät paino-olot sallisikaan kovin rehellistä historiankirjotusta. Kun on jotain siihen päin yritetty, kuten 10-vuotismuistojen yhteydessä, seurasi siitä toimittajille vankeutta ja lehdistö lakkautuksia. Emigratiossa jouduimme me kommunisteiksi kehittyneet heti 1918 osallisiksi jatkuvaan vallankumoustyöhön Venäjän ja maailman vallankumouksen eri rintamilla eikä ole tahtonut riittää aikaa «historiaan». Tosin kommunisteiksi kehittymisemme ei voinut muuten tapahtua kuin tekemällä pesäero entisyydestämme. Ja silloin syntyi, kesällä 1918, tov. O. V. Kuusisen «Suomen vallankumouksesta, itsekritiikkiä», joka on käännetty eri kielille, ja joka tuli sekä niin monien Suomen punikkien kommunismiin kehittymisen alkusysäykseksi että myös luokkasodan historian kirjoituksen ojennusnuoraksi. Siihen oli koottu vanhan sosialidemokratiamme romahduksen ja luokkasotamme tappion tärkeimmät opetukset ja vedetty johtopäätökset.

Me muutkin siihen aikaan arvioimme osaltamme näitä opetuksia. Niin syntyi tov. Mannerin, Letonmäen, Evän ym. lentokirjaset ja joukko kirjoituksia, joita julaistiin «Vapaudessa», «Kumouksessa», Tukholman «Viestissä», Amerikan «Säkenissä» ym. Suomen vasemmistolehdistä oli myös joitain pikku muistelmia ja arkailevia artikkeleita; kaunokirjalliset kuvauksetkin siellä tuppasivat olemaan enemmän romantisoivia kuin tosikuvia. Tukholmassa ilmestyi «Henkipaton» (Kössi Kaatra vainajan) kokooma ja kirjottama puolkaunokirjallinen «Punaiset ja valkoiset». Amerikassa ilmestyi nimellä «Suomen työväen tulikoe» ja eräitä tov. Kuusisen ja allekirjottaneen kirjoituksia luokkasodasta.

Siinä olikin kaikki. Mutta vuosi vuodelta kasvoi luokkasodan historian tarve. Yllämainitut kirjaset ja kirjoitukset myytiin loppuun. Kasvava polvi ei ollut niihin tutustunutkaan. Mutta luokkataistelujen historian opetuksessa Neuvostoliiton kouluissa sekä työväen ja talonpoikain kurseilla oli yhä laajemmin selitettävä Suomen luokkasodan syitä, seurauksia ja tapauksia. Sotilaamme tutkivat niitä suorastaan rintamaopetuksen kannalta. Eikä ollut välineitä — muuta kuin lahtarikirjat, mikäli niitäkään. Näistä vaikutteista — ja välttämättömyydestä pelastaa manalle menevän vanhan polven muistotiedot — aiheutui luokkasodan kerhomme v. 1924/25. Sitä jatkettiin aika ajoin myöhemminkin. Keväällä 1927 perustettiin Suomen Vallankumousliikkeen Tutkijakunta, joka ensi tehtäväkseen alkoi järjestää arkistoa ja hankkia kirjoituksia Amerikassa puuhassa olevaan muistojulkaisuun. Sitten on se koonnut kirjoja ja käsikirjoituksia sekä varustanut luokkasodan vuosipäiviksi lehtiä kirjoituksilla. Sen toimesta on myös jo ilmestynyt kaksi kirjoituskokoelmaa, jotka — yhdessä Amerikassa ilmestyneen kanssa — nyt ovat Suomen luokkasodan tutkijain ja siihen muuten tutustuvain käytettävänä. Seuraavassa joku sana niistä.

Arviota ja itsekritiikkiä.

V. 1928, 10-vuotismuistojen aikoihin, ilmestyi «Suomen työväen vallankumous, arviota ja itsekritiikkiä». Siihen koottiin kaupasta jo loppuneet alkuvuosien kirjaset sekä eri lehdistä ja aikakauskrjoista kirjoituksia. Ensin Suomen Kommunistisen Puolueen perustavan kokouksen avoin kirje tov. Leninille ja tov. Kuusisen kirjanen sekä hänen alustuksensa tuossa Moskovan kokouksessa. Kaksi tov. K. Mannerin tärkeää kirjoitusta kuvaavat kriittisesti sodankäyntiämme ja talonpoikaiskysymystä. Allekirjottanut selostaa vallankumouksemme ulkopoliittikkaa ja esittää näkökohtia kehityksestä sosialidemokratiasta kommunismiin ja punakaartilaisuudesta tietoiseen vallankumouksen valmistamiseen. Väinö Jokis-vainajalta oli jäänyt lyhyt tutkielma hallinnon ja lainkäytön järjestelystä ja Edv. Gylling oli Ruotsissa julaissut esityksen vallankumouksemme finanssiasioista, jossa samalla on toistaiseksi ainoa esitys vallankumouksemme talouspolitiikasta (talousmies-temme laiminlyönti tulkoon tässäkin näin leimatuksi, sillä se on jo anteeksi antamaton). Kirjassa on eräästä tov. Lumivuokon kirjoituksesta ammatillisesta liikkeestä katkelma, joka on aivan liian lyhyt aineen tärkeyteen katsoen. Tov. Evän kirjoitukset arvioivat luokkasodan syitä ja opetuksia. Rovio käsittelee problemia, olisiko luokkasota ollut vältettävissä, T. Antikainen kirjoittaa nuorisosta, Lassy elintarvekysymyksestä luokkasodan yhtenä aiheuttajana. Lopuksi on Jukka Rahjan kirjoitus «Kommunismia kohti».

Kun näissä kirjoituksissa, joista useimmat oli kirjoitettu mukana olleille, oli joukko lyhyitä mainintoja sivullisille tuntemattomista asioista, varustettiin ne nyt selityksillä ja muistutuksilla, joita kertyi 43, sekä liitettiin kirjaan luokkasodan tapauskalenteri ja luettelo julaistuista kirjoista ja kirjoituksista. Ne toimitettiin kiireessä, joten niihin tuli joukko epätarkkuuksia ja puutteellisuuksia. Tarkotus oli, että lukijat

niitä oikoisivat lähettämällä SVT:lle arvosteluja ja tarkistuksia. Valitettavasti on sellaisia tullut kovin vähän. Jonkun verran parempi tulos on ollut kirjan toisella tarkoituksella: se on herättänyt harrastusta luokkasodan muistojen talteen ottamiseen ja arkistoomme on tullut koko joukko kirjoituksia. Niitä lienee vielä kerätty joukko sellaisiakin, joita ei ole meille toimitettu. Jälkeenpäin kirjoitetuista ja tilatuista kirjoituksista on sitten koottu toinen SVT:n julkaisu. Mutta ennen kuin käyn sitä selostamaan, sanottakoon joku sana Amerikassa ilmestyneestä kirjasta:

Suomen luokkasota. Historiaa ja muistelmia.

Se on komea julkaisu. Amerikan Suom. Sos. Kustannusliikkeiden Liiton kustantama. Kokonaista 526 isohkoa sivua ja pari sataa kuvaa. En yritäkään sitä laajemmin selostaa, joitakin piirteitä vain. Siinä on jo muutamia kirjoituksia, joita voisi sanoa puolvalmiiksi kappaleiksi luokkasodan historiaan. Arvokaimmat ovat tov. K. Mannerin tutkielma: «Mitä Suomen työväenluokka on voittanut vallankumoustaistelunsa kautta v. 1918», joka on systemaattisesti esitys vallankumouksemme tärkeimmistä momenteista ja sen työväelle antamista «voitoista». — Tov. Manner luettelee seitsemän pääopetusta: työväki voi kukistaa porvariston ja luoda oman valtansa, proletariaatin diktatuurin; porvariston lahtariluonne paljastettu; vallankumouksellisen taistelun välttämättömyys selvinnyt; kapinantaidon välttämättömyys ja siihen valmistuminen ymmärretty; työväen ja talonpoikain liitto; sosialidemokratian kelvottomuus ja kommunistipuolueen välttämättömyys. Väitteet on perusteltu Leninin opetuksilla ja valaistu konkreettisilla esimerkeillä. Toinen tärkeä tutkielma on Akseli Toivolan «Yleiskuva Suomen luokkasodan aseellisesta taistelusta», joka on laajempi yritys punaisten kannalta valaista luokkasodan opetuksia. Sanon ensimmäinen ja «yritys».

vaikka tiedossani on тов. Shvetsnikovin, punaisen spesialistimme kirja — jonka muuten lahtaritkin ovat julkaisseet, opikseen, tietenkin varustettuna heikäläisellä esipuheella,—ja vaikka jo 1918 тов. Manner kirjotti ensimmäisen tällaisen esityksen. Тов. Toivola on koonnut runsaasti asiakirjoja ja tietoja, joita edellisillä ei ole ollut, ja juuri punakaartimme omista arkistoista, joten hänen kirjoituksellaan on erikoinen arvo. «Yritykseksi» tekee hänen kirjoituksensa se, että siinä on voinut tulla käsitellyksi vain osa niistä kansalaissodan sotilaallisista problemeista, joiden mahdollisimman täysi kokoelma—ja se on oleva paljo laajempi— antaa vasta todellisen yleiskuvan.

Тов. Toivolan kirjoitukseen liittyvät sitten ikäänkuin valaisuna ne lukuisat eripitkät kirjoitukset, joissa punakaartilaiset kertovat rintamakokemuksiaan. Toverit kulluttavat meitä rintamalta toiselle: läntiseltä pohjoiselle, keskiseltä itäiselle, «Makelon» (McElliotin) saarelta korkeaan pohjolaan, kauas lahtaririntaman taa, jopa Pietariin, Aunukseen ja Muurmannille asti. Yhä uudelleen elämme työläistoverin sielussa tapahtuneen murroksen, kun hän joutui käytännössä toteuttamaan «päin vaikka tykkein jyrinää».

Noskein päätarkoituksena on kuvauksillaan herättää sellaiset muistot, joita kuvaa erään heidän julkaisunsa otsake: «Kärsimysten teitä». Vallankumoukselliset punikit kuvaavat kyllä kärsimysten tietä, mutta kuvaavat niin, että yltyy luokkaviha, karaistuu sisu vallankumoukselliseksi, samalla kun tietoisuuteen syöpyy oppi «voittamisen taidosta» (josta on erikoinen «Kirjan» toimittama oppikirja).

Amerikan julkaisussa on laaja esitys valkoisesta terrorista. Тов. J. Lehtosaarelta on valkoisesta terrorista ja vankiloista perusteellinen esitys, jossa on tilastotiedot ja selostus valtiorikosoikeuksien tuomioperusteista sekä myös armahduksista. Hennalan, Riihimäen, Tampereen ym. helveteistä hengissä päässeet kuvaavat niiden kauhu-

ja, porvaripedon riehuntaa. Onpa kirjassa myös «kokemuksia valkoisessa armeijassa».

Erikoinen osasto kirjassa on «Suomen luokkassota ja Amerikan suomalaiset». Siinä тов. Nuorteva-vainaan erittäin kiinnostava kuvaus diplomaattitoimestaan punaisen Suomen edustajana, jolloin sai tilaisuuden kurkistaa «intervention kulissien taa». Тов. Puro kirjottaa Amerikan työväen velvollisuuksista Suomen työväenliikettä kohtaan. Koko osasto todistaa, kuinka laaja kantavuus kansainväliseltäkin kannalta oli luokkasodallamme. — Kirjaa saa ostaa «Kirjalta»—hintaa 4 rpl. Hankittava ainakin kirjastoihin ja lukutupiin, myös koulujen kirjastoihin, joissa vallankumousten kokemuksia opetetaan.

Kirjassa on vielä tutkielmia: O. Vilmin Piirteitä Suomen työväenliikkeen kehityksestä sen varhaisemmilta vuosilta, E. Letonmäen esitys vallankumousoikeuksista, A. Siveniuksen rautatieliikenteestä, K. Lepolan maatalouskysymyksestä ja T. Lepenin pikku tutkielma «punakapinasta».

Punakaarti rintamalla.

SVT : n sihteerin, тов. J. Lehtosaaren toimittamana on tänä vuonna ilmestynyt: «Punakaarti rintamalla, luokkasodan muistoja». SVT : n avustuksella kustantanut «Kirja». Sivuja 286; kuvia ja karttoja. Hinta 2 rpl.

Alkulauseessa julkaisija leninisin valossa osottaa, mitä merkitsee ja mihin velvoittaa työväenliikkeen kiertämätön siirtyminen lakkoyms. taisteluista kapinaan, avoimeen vallankumoukselliseen taisteluun. Yleisiä opetuksia on тов. T. Lehenin kirjoituksessa, jossa poliittisesti ja sotilaallisesti arvioidaan valkoisten ja punaisten sotavalmistelut ja osotetaan, mikä ratkaiseva merkitys oli Suomessa, ja on aina, luokkasodan ensi päivillä; silloin on näytettävä, mitä on opittu, joka paikassa on hyökättävä, otettava alote käsiinsä. Tämä laiminlyöntihän se oli

kohtalokkain 1918:n virheistä Suomessa. Sen aiheuttamia vaurioita—ennen kaikkea keski-Suomen yhdysradan menetystä ja Vuoksen rintaman syntymistä—ei sitten enää millään voitu korjata. Yleisesityksiin kuuluu vielä selostus luokkasodan ylimmästä johdosta, esikunnista sairashoidosta, värväystoimesta. Ja sellaiseksi lukisin myös eri osastoon sijoitetun tov. A. Toivolan kirjoituksen katutaisteluista Helsingissä. Ei niin kuin ei muissakin kirjoituksissa olisi yleisiä opetuksia; niitä on tässä julkaisussa runsaimmin, vaan siksi että katutaistelun teoria ja käytännölliset kokemukset, erikoisesti pääkaupungista, ovat erikoisesti merkille pantavat. Ja merkille ne on panneet lahtaritkin, koska pa Suomen suojeluskuntain lehti «Hakkapeliitta» on omistanut erikoisen huomion tälle kirjalle, julaisten siitä kuvitetun kirjoituksen, jossa selostaa leninistisen kapinan taidon pääopetukset—lukijainsa tiedoksi ja huomioon otettaviksi!

Erikoisen luvun muodostaa Suomen luokkasodassa naisten osuus. Siitä on tässä kirjassa yleiskirjoitus, ja sitä selostavat monet kirjottajat eri rintamilta. En tiedä, mikä Suomen luokkasodan kokemuksista olisi liikuttavampi ja rohkeavampi kuin tämä: kapitalismin murjomat työläisnaiset, maaseudun mökkien ja torppien emännät—niiden sielujahan se kansalaissodan kaamea murros syvimmin riipasi. Mutta niiden joukosta kohosi myös sen suurin sankaruus. Miestoverit—joista monet epäilemättä ennen olivat suhtautuneet noin puol-väheksyvästi «akkoihin»—kertovat nyt ihastuksella sairaanhoitajaisarten ja nais-punakaartilaisien sankaruudesta, uhrautuvaisuudesta ja antaumuksesta. Ilmeistä on kuitenkin, että vielä ei ole läheskään kaikkea kerrottu mitä pitäisi siitä sankaruudesta mitä naistoverit luokkasodassa ja sen yhteydessä osottivat. Kaikkien siitä tietävien olisi kerrottava, joko kirjoitteen tai kirjoitettavaksi sanellen, niin että saisimme julaista siitä kirjaseen Suomen työtätekeville naisille, joilta

yhä edelleen, ja joka päivä yhä enemmän kysytään samaa uhrautuvaisuutta ja sankaruutta taistelussa, miestoveriitten rinnalla, lahtarivaltaa vastaan.

Tämän julkaisun arvokkaimmat kirjoitukset ovat laajahkot tutkielmat eri rintamilta. Niiden kirjottajat ovat useimmat olleet vastuunalaisissa asemissa noilla rintamilla. Sitten ovat he vielä, lahtarikirjallisuudesta ja punikkien kertomusten perusteella, perehtyneet sen rintaman yksityiskohtaisiin ja yleisiin tapahtumiin. Näistä alustuksista, useimmista, on myös perusteellisesti keskusteltu luokkasodan kerhossa, jonka jälkeen ne on tarkistettu. Ne ovat siis aika päteviä;—mutta silti on voimassa ennen lausuttu kehoitus jokaiselle, jonka tiedot, muistit tai kertomusten mukaan poikkeavat näistä kuvauksista, tai jotka ovat johtopäätöksiin nähden toista mieltä, siitä SVT:lle kirjoittamaan.

Ensinnä on K. M. Evän kirjoitus: «Luokkasodan taistelutoimet luoteisella (pohjoisella) rintamalla». Esitys alkaa tammik. 27 pstä, jolloin luokkasotakin alkoi. Siihän käsitellään tärkeätä päällikkökysymystä ja siitä johtuneita riitaisuuksia, joista oli niin paljon vahinkoa taistelutoiminnalle, varsinkin juuri alkupäivinä. Sen jälkeen kuvataan suhdetta venäläiseen sotaväkeen ja upseereihin; kuten muistetaan, oli sekin valankumouksemme vaikeimpia ongelmia. Sitten saamme kuvan lahtari-lääkärien suhtautumisesta punikkeihin. Ja tietoja taisteluiden alku-ajalta,—tov. Evä joutui sen jälkeen lähtemään muualle toimiin.—Jatkona on taisteluiden eri puolia kuvaavia esityksiä. Opettava on Pönttövuoren tunnelin «räjäyttäminen», lahtariprovokatio, jonka uhriksi sortui torpparivovereita. Sitä valaisee tov. K. Lepola. Tov. Jaakkolan esitys Tampereen eteläpuolen taistelusta on hyvä näyte siitä, kuinka oman kokemuksen ja lahtarikirjallisuudenkin perusteella voidaan saada aikaan hyvin täydellinen kuva jostain tärkeästä rintamakohdasta ja sen monipuolisista opetuksista. Arvokkaat ovat kukin osaltaan kuvaukset

Vilppulan, Pomarkun ja Virtain taisteluista ja jälkijoukon kokemuksista.

Tov. H. Järvimäen esitys keskisestä rintamasta alkaa asiallisella analyysillä itä-Uudenmaan väestön kokoonpanosta sekä tilanteesta ennen luokkasotaa. Vallankumouksell. proletaarin kannalta valaistaan marraskuun tapauksia 1917, erikoisesti sitä, minkä vaikutuksen teki puoluejohdon tunnettu ja tuomittu perääntymiskäskey. Sitten on tarkka esitys järjestys- ja punakaarti-problemista. Arvokkain on kuitenkin esitys tämän rintaman tapauksista, jolla punakaartin toimet paraiten menestyivät—tov. J. kertoo miksi, ja jolta oli lähdettävä pois, kun yleinen tilanne pakotti. Samassa osastossa esitetään vielä jännittävä kuvaus panssarijunan taistelusta Uudenkylän luona, sekä tietoja Mikkelin, Heinolan ja Kotkan rintamilta.

Osastossa «Etelä-Suomi» on tov. Jaakkolan esitys esikuntien synnystä—«kanslia-esikunnista» ja todellisista rintama-esikunnista. Vento esittää meriasioita ja Uno Peltola kertoo kuinka punikit, lähtarit, ruotsalaiset ja saksalaiset—kaikki tahtoivat haltuunsa Ahvenanmaata. Kiinnostavaa on kuulla Porvoon vallottajain seikkailuja Pellingissä.

Jos oli tov. Järvimäen esitys mukana olleen ja sitten asiaa tarkkaan ajatelleen asiantuntemuksella tehty, niin perustuu tov. K. Pietarisen laaja tutkielma Karjalan rintamasta tarkkoihin eri lähteiden tutkimuksiin ja sisältää systematisoidun esityksen sotaliikkeistä ja niiden opetuksista. Osastoon liittyy Jukka Rahjan «Kämärä» ja J. Latukan omakohtaisiin elämyksiin perustuva esitys itärintaman keskuksesta sekä sen toimista. Raudun

taisteluista ja Pietarin punakaartista on kirjoitukset sekä P. Ruotsalaisen silmänräpäyskuvina valaisevat «rintamamiehen muistelmat».

«Valkoisten valtaamalta alueelta» on tov. Törmälän esitys Kuopion työväen aseistamisesta; vielä kuvauksia Kajaanin «valkasemisesta» ja Pielisjärven tapahtumista sekä Muurmannin retkikunnasta. K. Kajava kertoo elävästi, «kun Pohjois-Pohjanmaan kohtalo ratkesi Oulussa».

Opetuksia voisi luetella kuinka paljon tahansa: «ennakkotiedustelun puute oli täydellinen», «säännöllistä opetusta ei saatu aikaan», «päälliköiden puute», «epäluulo», «ei kuria», «ei yhteyttä», «kahlattiin hangissa aamusta yöhön»—«suksia ei ollut», «ei reservejä», «ei poliittista toimintaa», — «patruunia ei säästetty», «myöhästettiin» ja perusvika—ei oltu saatu valmistusta edeltäpäin, ei aatteellista eikä teknillistä. Mutta enpä lähde niitä opetuksia enempää luettelemaan, koska edellytän että jokainen «Kommunistin» lukija itsekin perehtyy kirjaan, jollei jo ole perehtynyt. Mutta se ei riitä. Tähän kirjaan on perehdyttävä kollektiivisesti, kerhossa, jossa on ainakin joku luokkasodan osanottaja. Niin tulee entisyyden kalliista kokemuksista paras oppi.

Tammikuussa vietämme vallankumouksemme alkamisen 12-vuotismuistoa. Siihen on varustauduttava perehtymällä Suomen luokkasodasta julaituun kirjallisuuteen ja rikastuttamalla sitä siten, että toimittaa SVT:lle omia ja tovereittensa kokemuksia.

Y. S.

LENIN

PROLETARIAATTI
JA
TALONPOIKAISTO

VASTIKÄÄN
ILMESTYNYT

Hinta 1:—

SAATAVANA =====
===== O/K KIRJALTA

PROBETARIAT

OTRIKOPORAT

SAATYAMA

ATYKIRKUTA

Hinta 1:— rpl.

Ленинградский Областлит № 44737.

Тираж 800.

Заказ № 385.

Типография „Кирияная“, Полтавская ул., № 12.